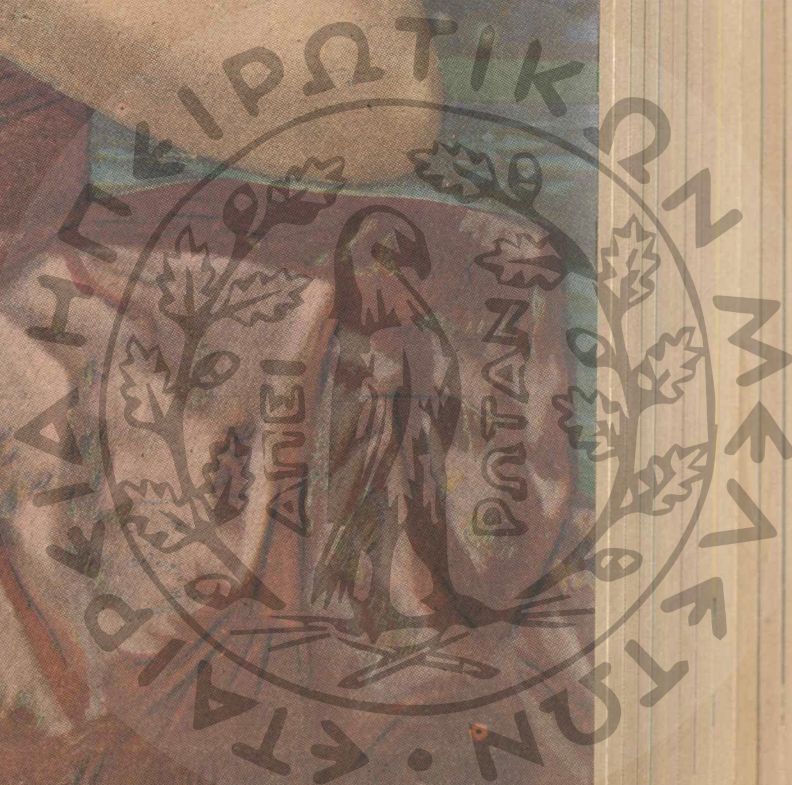

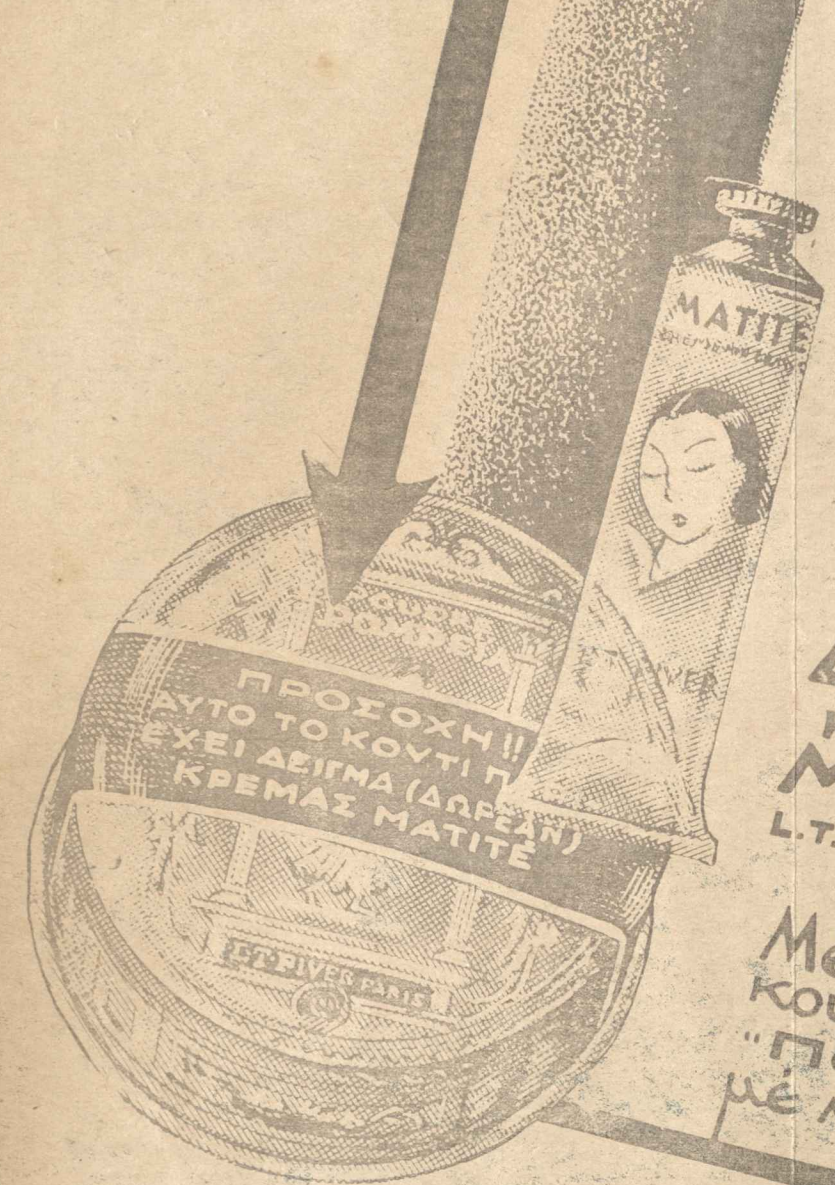
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΔΡ
5

ΕΤΟΣ 15^{ON}
1938
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 9 - (730)

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΩΡΕΑΝ!
Η ΚΡΕΜΑ
MATITE
L.T. RIVER-PARIS

Μέσα δέ κάθε
κουτί πούδρας
"ΠΟΜΠΕΪΔ"
μέ μπλε ταινία

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΘΟΡΕΪΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΖΑΤΕ
να νέα κρύα Κρύσταλλα οματοβαλόν μάρκας REX ponctuel...
από άνωτέρω όλων και ετε τιμές άσυγκρίτως εύθινες.
ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ έν γένει, πάσης φύσεως, φωτογραφικά μηχαναί εις
τιμάς εύκαιρία, films, κλπ. έμφανίσεις, έκτυπώσεις και μεγεθύνσεις
καλλιτεχνικά.
Ειδικός Τεχνικός είνε εις την διάθεσιν σας, διά πάσαν πληροφορίαν
εις τό ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ τοút.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ **Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ** ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος
διαθέτων ώρας, αναλαμβάνει
την τήρησιν βιβλίων, Πληροφο-
ρίαι, Γερμανού Παλαιών Πα-
τρώων 5 θ' Κήπος Κλαυθμώνος

Συγιστώμέν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοút κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Υψηλή-
του της Οφθαλμολογίας έν τώ
Πανεπιστημίω, Μενάνδρου 27-
Αθήνα, Τηλ. 1.60.

Βαυμασ- χρώμα

χωρίς
νά δείχνεται
μακιγιαρισμένη

ΛΟΡΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΔΟΣ

Δίδει χάριν φρέσκια και μα-
γευτικήν. Πούδρα τόσο λεπτή
και ελαφρά ώστε είνε άόρατος
έπι της επιδερμίδος - καίτοι
δέν θα ήδύνατο νά φαντασθί-
σθι ή ωραιότης σας δέν είνε τε-
λείως φυσική. Τό μυστικόν συν-
ίσταται εις ένα νέον τρόπον άε-
ρίσματος της πούδρας κατά τήν
όποιον παρασκευάζεται ή Πού-
δρα Tocalon. Δέκα φορές λε-
πτοτέρα και ελαφροτέρα άπ' ό-
τι θα μπορούσε κανείς νά
φαντασθί. Δοκιμάσατε σήμερα
ήδη την νέαν Πούδραν Tocalon
«άεροποιημένην». Έργασθήτε
όλην την ήμέραν εις τό γρα-
φείον, τό κατάστημα ή τό σπίτι.
Τό πρόσωπόν σας δέν θα γυαλί-
ζη ποτέ. Χορέψατε όλην την ή-
μεραν, τό χρώμα σας θα μένει
φρέσκο και χαριτωμένο. Παρ-
μηθευθήτε σήμερα ακόμη τό
χρώμα μιάς συναρπαστικής και
διαρκούς ωραιότητος, πού μέ-
νον ή Πούδρα Tocalon μπορεί
νά δώση.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Επί 16ετίαν έπιμελητής της
Ιδιαιτέρας Κλινικής του πού
ήγησητο κ. Γ. Φωτεινού, δέχεται
δύοδς Κεφαλληνίας και Τεγέας.
*Ωραι 8-11-4-6
*Αριθ. Τηλέφ. 80215

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΟΥ

Χειρουργός Έδοντιατρος
Πτυχιούχος Έθνικού Παν-
τιστηνίου
Πλατείας 54.
Παρά τό Μουσείον
*Ωραι έπισκέψεων
10-1 π. μ. και 5-8 π. μ.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΣΥ ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΑΡΡΟΥ

Ο ΡΟΖ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ο Κλάρκ Μόρλισον, χλωμός, με τά μάτια κόκκινα από
τόν πυρετό και με μιά τραγική έκφρασι στό πρόσωπο, με
πράξη κοντά του έκείνο τό θράδυ και μου ψιθύρισε με
μιά παράξενη φωνή, πνιγμένη από την άγωνία :
— Τζαίημς, άκουσε, δέν μπορώ πειά νά υποφέρω την σι-
ωπή μου ! Πρέπει νά εξομολογηθώ, νά ξεαφρώσω τη συ-
νώχη μου. Δίχως νά ξέρω κι' εγώ πώς, μπλέχτηκα σέ
μια τραγική περιπέτεια. Μά, στάσου, πρέπει νά σοú άφη-
γήθω τά γεγονότα από την άρχή.
— Ένα θράδυ, έδω και δέκα μέρες, όπως πάντα έκλει-
σα τό γραφείο μου στις έπτά ή ώρα, έκανα έναν περίπατο
γιά νά αναπνέσω λίγο καθαρό άέρα και γύρισα στό σπίτι
μου. Η γυναίκα μου, με τά δυο παιδιά μου καθόντουσαν
στην τραπέζια και με περίμεναν. Μπήκα εύθυμος, τούς
φιλήσα με στοργή και τρυφερότητα κι' έπειτα, αφού φόρε-
σα μιά ζεστή ρόμπα ντί κάμαρα κάθησα αναπαυτικά σέ
μιά πολυθρόνα και ζήτησα τις θραδυνές έφημερίδες. Κα-
θώς όμως άνοιξα τό «Mirror-Σπορτς», ένας ροζ φάκελ-
λος έπεσε πάνω στό γόνατά μου.
— Μπά ! Έκανε ή γυναίκα μου. Ένα γράμμα ! Πώς τό
άνακάτεψε ή υπηρέτρια μαζί με τις έφημερίδες !
— Έπρεξ μιά ματιά, περιεργος στη διεύθυνσι. Έγραφε :
«Μιστερ, Κ. Μόρλισον, 133 Στρή τ...» Από ποιον
ήταν άρα γε ; Γύρισα τό φάκελλο γιά νά δώ τόν άποστο-
λέα και διάβασα : «Μισσες Μώντ Άρλετυ, Μπέ-
νιν Στρή τ, Τεέστερ»...
— Κάποιο λάθος θα έγινε... Έκανα τότε χαμογελώντας.
Τό γράμμα αυτό δέν είνε γιά μένα. Ο άριθμός 133 μοιά-
ζει περισσότερο με 183. Θα ήταν φαίνεται άφηρημένος, ό
γραμματοκομιστής. Έπειτα δέν γνωρίζω καμμία κυρία
Άρλετυ, πού κάθεται στό προάστειο Τεέστερ !
Και γιά νά θεβαιωθώ καλύτερα, άνοιξα τόν τηλεφωνικό
όδηγό και έβρηκα πράγματι κάποιον Κόνεϋ Μόρλισον, δι-
πλωματικό υπάλληλο, πού καθόταν στην 183η όδό !... Τό
λάθος ήταν φανερό.
— Άλλο τό, πού, θα πηγαίνω στό γραφείο, θα ρί-
ξω αύτή την ξένη έπιστολή σ' ένα γραμματοκιβώτιο...
έτσι.

Και την έδωσα της γυναίκας μου νά τη βάλι στην τσέ-
πη του παλτού μου. Έπειτα, μιλήσαμε γιά ένα σωρό άλλα
πράγματα, γιά τό σπίτι, γιά τά παιδιά, γιά τις δουλειές
μου.
Τό πρωί, πριν θγάλω τό παλτό μου, στό γραφείο, έγω-
σα τά χέρια μου μέσα στις τσέπες. Και έβρηκα τό γράμμα.
Είχα ξεχάσει νά τό ρίξω. Τό πήρα και τό έβραλα μπροστά
στό καλαμάρι μου, γιά νά τό θυμηθώ τό μεσημέρι. Κατό-
πι, άσχολήθηκα με τις υποθέσεις της ήμέρας. Μά αυτός ό
ροζ φάκελλος μ' έσκανδαλίζε. Ο γραφικός χαρακτήρας
της διεύθυνσεως ήταν λεπτός, ώμορφος κι' έδειχνε καθαρά
πως ήταν γραμμένος από ένα χαριτωμένο γυναικείο χέρι.
Έπίσης φανέρωνε μεγάλη τρυφερότητα, ευαίσθητη ψυχή,
μιά αισθηματική φύσι, μιά γυναίκα καυωμένη γιά περιπα-
θείς έρώτες. Κι' έπειτα, όλος ό φάκελλος είχε ένα τόσο
γλυκό άρωμα ! Κάτι σαν ήλιοτρόπιο.
Ομολογώ ότι δέν είχα λάβει πολλά έρωτικά γράμματα
στή ζωή μου. Πριν από τη γυναίκα μου δέν είχα αίσθημα-
τικές σχέσεις με άλλα κορίτσια. Κι' έτσι, δέν είχα γνωρί-
σει ρομαντικές περιπέτειες, και φλογερά αισθήματα. Τά
γράμματα πάλι της γυναίκας μου ήσαν απλά, άθώα και
δέν παρουσίαζαν τίποτα τό εξαιρετικό.
Ο Κλάρκ Μόρλισον σταμάτησε γιά μιά στιγμή και με
κτύπαε στό μάτι μ' ένα παράξενο χαμόγελο.
— Τζαίημς, μου είπε, φαίνεται πως έχω μεσα μου δυο
άνθρώπους, δυο ψυχές, δυο ήθικες. Κι' όταν, ό άλλος άν-
θρωπος, ό πονηρός, ό ανήθικος, ό έγκληματικός πού είνε
μέσα μας, άλυσοδεμένος από τη συνήθειά μας, όρθ την
κατάλληλη εύκαιρία, σπάζει τά δεσμά του και μιά παρασύ-
ρει σέ τρέλλες πού καταστρέφουν τις περισσότερες φορές
τη ζωή μας.
— Έ, λοιπόν, τό μεσημέρι, αντί νά πάω μαζί μου τό ξε-
νο γράμμα, τό κλείδωσα στό συρτάρι του γραφείου μου κι'
όταν, στό σπίτι, ή γυναίκα μου με ρώτησε γι' αυτό, της ά-
πάντησα πως τό είχα ρίξει τό πρωί στό γραμματοκιβώτιο !
— Μ' είχε πιάσει μιά άκατανίκητη έπιθυμία νά παραδιά-
σω τό μυστικό του, νά μάθω τι έγραφε. Μά άπιστεκόμουν
και προσπαθούσα νά λυτρωθώ από αυτές τις κακές σκέ-
ψεις.

ψεις. Τό απόγευμα λοιπόν στο γραφείο, άνοιξα μπροστά μου τόν Ποινικό Κώδικα και θυθίστηκα στο διάβασμά του γιατί έπρεπε να προετοιμάσω την άγρεύσει μου σ' ένα δράμα τιμής που δικαζόταν την άλλη μέρα. Μά δεν κατάφερνα να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. 'Ο νους μου πήγαινε πάντα στο γράμμα που είχα στο συρτάριμου. Μιά στιγμή, μη αντέχοντας πειά στον πειρασμό, τό πήρα και τό άνοιξα και στο διάβασμα τό άρωμα του ήλιοτροπίου με μέθυσε. 'Η κυρία Μώντ "Αρλετυ προσκαλούσε κοντά της τόν άγαπημένο της Κόνεϋ στο Τσέστερ. "Όλο τό γράμμα της ήταν μία άπεγνωσμένη κραυγή. Μιά κραυγή άπελπισίας. Μιά Ικεσία. 'Η Μώντ "Αρλετυ έγραφε στο φίλο της πως θά τόν περίμενε άνυπόμονα γιά να τού εξηγήση ότι είχε πέσει θύμα τών μηχανορραφιών μιας έχθρας της. Τόν εξώρκιζε να πάη σ' αυτό τό τελευταίο ραντεβού τους, γιατί δεν μπορούσε να υποφέρει την Ιδέα ότι ο Κόνεϋ Μόρλισον πιστεύει ότι δεν τού ήταν πιστή. Τό ραντεβού αυτό ήταν γιά τό απόγευμα ακριβώς εκείνης της ημέρας. Και τό γράμμα τελειώνει με μία τραγική πάλι Ικεσία. 'Η Μώντ έγραφε καθαρά πως δεν θά μπορούσε ν' άνθέρη σ' αυτό τό χωρισμό. Θά τόν περίμενε λοιπόν μόνη, όλομόναχη, στη μικρή βίλλα της στο Τσέστερ.

»Τό διάβασμα της έπιστολής αυτής μ' άναστάτωσε. Είχε μάθει ένα τρομερό μυστικό. Κι' επί πλέον, κρατούσα στα χέρια μου την εύτυχία και μάλιστα, τη ζωή μιας γυναίκας τρελλά έρωτευμένης. Κ' ήξερα, από τη δικηγορική μου πείρα, σέ τι άκρα μπορεί να φτάση ένα παράφορο πάθος.

»Τό γράμμα, λοιπόν έπρεπε να πάη γρήγορα στα χέρια τού Κόνεϋ Μόρλισον. Μά πως ; 'Ο φάκελλος ήταν σκισμένος. Είχα παραβιάσει τό άπόρητό του. 'Όστόσο θά μπορούσα να δικαιολογηθώ, με τό λάθος τού ταχυδρομικού διανομέως. Τό σπουδαιότερο ήταν να λάβη τό γράμμα ο Κόνεϋ Μόρλισον και να τό λάβη έγκαιρώς. Μά ήταν άρά γε στο σπίτι του ;

»Πήρα τό τηλέφωνο και ρώτησα στην διεύθυνσή του. 'Ο Κόνεϋ είχε φύγει από τό πρωί με τόν πρεσβευτή του γιά μία τριήμερη εκδρομή στο Βάρλινγκτον ! "Αν είχε λάβει τό γράμμα από τό θράδυ της προηγούμενης ημέρας, θά μπορούσε ν' άναβάλη αυτή την εκδρομή του. "Ενώ τώρα, τά πάντα ήταν χαμένα.

»Τι έπρεπε να κάνω ; Πήρα με τρόπο τόν τηλεφωνικό οδηγό κι' άναζήτησα τ' όνομα της «μίσσας» "Αρλετυ. Δεν είχε τηλέφωνο στη βίλλα της. Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά άλλη λύσις παρά να την έπισκεφθώ εγώ και να της εξηγήσω τί είχε συμβή. "Επρεπε να τη σώσω με κάθε τρόπο ! "Αμέσως, σηκώθηκα άποφασιστικά, έχωσα τό γράμμα μου μέσα σέ μία τσέπη και βγήκα σάν άστραπή από τό γραφείο μου. 'Η ώρα ήταν έξη. Μόλις πρόφθана.

Στόν δρόμο πήρα ένα αυτοκίνητο κι' έδωσα στόν σωφρό την διεύθυνση της Μώντ "Αρλετυ. "Επειτα, χώθηκα στη γωνιά τού καναπέ και θυθίστηκα στις μαύρες σκέψεις μου.

Τό Τσέστερ εκείνο τό θράδυ ήταν σκεπασμένο στην όμίχλη. Μά δεν δυσκολεύτηκα να βρώ τη βίλλα της «μίσσας» "Αρλετυ. "Ηταν κατάκλειστη σάν άκατοίκητη. "Αμέσως συλλογίστηκα πως είχα φθάσει άργά και πως είχε γίνει τό μοιραίο. 'Όστόσο, προχώρησα δειλά, χτύπησα την πόρτα κι' όταν άνοιξε, μπήκα στόν προθάλαμο. Μπροστά μου στεκόταν μία όμορφη γυναίκα τριάντα χρόνων, μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο στα χείλη. "Ηταν ή «μίσσας» Μώντ "Αρλετυ.

Σαστισμένος, της εξήγησα τί είχε συμβή και της έδωσα τό γράμμα της. "Εκείνη, μου προσέφερε ούισκου και κυτάζοντας τόν τρόπο που ήταν ζωγραφισμένος στο πρόσωπό

Αυτή ή γυναίκα ήταν ένας σατανάς !

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

«Η φιλολογία και ή πολιτική είνε γιά τις σημερινές γυναίκες ό,τι ήταν άλλοτε ή θρησκοληψία. Τό τελευταίο τους καταφύγιο, δηλαδή.

Μπαλζάκ

«Η όμορφιά δεν προκαλεί πάντα τόν έρωτα. Συχνά διεγείρει μονάχα τόν ψυχρό θαυμασμό. "Ενώ ή τσαχαλία, ταιριασμένη μ' ένα χαριτωμένο πρόσωπο, φέρνει πάντα εύχάριστο άποτέλεσμα.

Ντυκλός

«Η φιλάρεσκες θέλουν να σέρνουν πίσω τους όλους τους άνδρες. 'Η ευγενικές όμως άποφeyούν τις τιμές τού ήρωά του άυτού.

ΔιςΝτυμενίλ

«Όσο πιο άνεργη είνε μία γυναίκα, τόσο πιο άπληρολημένη είνε ή καρδιά της.

Σαντάλ Ντυμπραί

Πόσες φορές δεν μάς τυχάνει ν' άναγνωρίζουμε σέ μία γυναίκα όλα τά χαρίσματα μιας έρωμένης, κι' όμως να μη μπορούμε να την άγαπήσουμε...

Ανώνυμος

Μία γυναίκα δεν μπορεί ν' άγαπήση μ' αληθινά έρωτα έναν άνδρα που τόν νοιώθει κατώτερό της. 'Ο έρωτας χωρίς θαυμασμό κι' ένθουσιασμό καταντάει φίλια. 'Η φίλια είνε ο ψυχραιμος σύντροφος που μάς βοηθάει να υποφέρουμε τις πίκρες τού έρωτα.

Γεωργία Σάνδη

Στόν έρωτα μία μόνη στιγμή φτάνει να μεταβάλει μία μεταοόσα σέ άμαρτωλή.

Πάτερ Ντυμπόκ

μου, εξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

— Μά δεν πειράζει, μου είπε. Δεν φταίτε εείς ! Τό λάθος είνε τού γραμματοκομιστή. Σας ελήγριστώ πολύ γιά τή κόπο σας !

Κι' έπειτα, κόησε δίπλα μου στόν καναπέ, μ' ή έριξε μία πονηρή ματιά κι' άπόρροσε:

— Λοιπόν ; ποτέψατε, αλήθεια, πως θ' άποκοινοόσα ; "Όχι δά ! Μά δεν άπογοητεύομαι τόσο εύκολα. "Αν έχασα ένα φίλο, μπορεί ν' βρω έναν άλλο, πιο ελκρινή, πιο εύάσθητο... σάν κι' εσάς !

Κι' έγειρε στην άγκαλιά μου.

Αυτή ή γυναίκα ήταν ένας σατανάς ! Τό άρωμα τού ήλιοτροπίου και τό ούισκου της με μέθυσαν. "Εχασα τά λογικά μου κι' εκείνο τό θράδυ έγινα φίλος της.

«Η τραγωδία μου τώρα άρχισε από την άλλη μέρα. "Εχω μία άθώα και καλή γυναίκα, Τζαίης και δύο παιδιά που τά λατρεύω. Μιά τέτοια σχέσις λοιπόν με μία γυναίκα τού ήμικόσμου, θά καταστρέψη άσφαλώς την εύτυχία μου. 'Η Μώντ δεν μ' αφήνει πειά. Κάθε τόσο με φοβρίζει πως θ' άποκαλύψη τά πάντα στη γυναίκα μου. Κι' όλο μου παίρνει χρήματα !

Κι' ο Κλάρκ Μόρλισον έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. Σέ δέκα μέρες μέσα είχε αλλάξει, είχε άπομεινεί ο μισός από την άγωνία του. Κι' εγώ, γιά να τόν σώσω από αυτό τό αδιέξοδο, βρήκα μία λύσις: έγινε τρελλός φίλος της τρελλής Μώντ "Αρλετυ. Και μ' ή αλήθεια, δεν μετανόω, γιατί είνε μία σαγηνευτική γυναίκα, όλο όμορφιά, χάρι και περιπάθεια.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΑΡΡΟΥ

Η ΣΤΛΗΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Όσο ίνιζω τών Αρδίων

Πώς διατηρείται ή εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

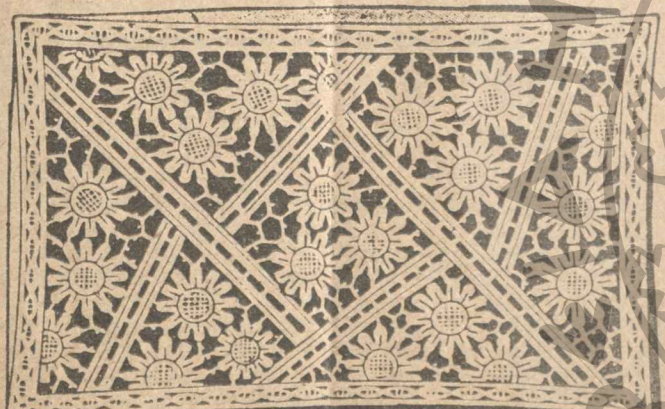
Δεξίωσις την περασμένη Τρίτη παρά τῷ κ. και τῇ κ. Θ. Μυταράκη.

— Η οικοδόποινα έδέχετο συμπαθέστατα, βοηθούμενη από τας κ. κ. Ν. Καμπάνη και Φορνιέ με μαύρες κομψές τουαλέτες.

— Παρίσαντο ή κ. Αλκ. Πασπάτη, ή κ. Δελλαπόρτα, ο κ. και ή κ. Ι. 'Ηλιάσκου, ο κ. και κ. 'Αλ. Πασπάτη, ο κ. και ή κ. Μιχαλοπούλου, ή κ. Δελμούζου με μαύρο φόρεμα και πολύ σίκ καπέλλο — ο κ. και ή κ. 'Ηλ. 'Ηλιάσκου, ή κ. Λιθιέρτου, ή κ. Β. 'Ακριβού με άσπρη και έξαίσια γούνη κάπ, ή κ. και ή δεσποινίς Φραντζή, ο κ. και ή κ. Β. Μπένση, ή κ. Κακουλίδη με μπορντώ, ή κ. 'Ιωσηφόγλου, ή κ. Χατζανέστη με μαύρο σύνολον, ή κ. 'Ελένη Ν. 'Αθανασιάδη, ή κ. Μιχαλοπούλου με μαύρη μπριγιάντ τουαλέττα, ή κ. Μπενάκη, ή κ. Λάππα, ή κ. Γεωργιάδη, ή κ. 'Αλ. Πετρίτση, ο κ. και ή κ. Α. Μακκά, ο κ. και ή κ. Χαριλάου, ή κ. Αλκ. Βάττη με μαύρα, ο κ. και ή κ. Ν. 'Εμμανουήλ φέρουσα κομψήν μαύρη και χρυσή τουαλέττα, ο κ. και ή κ. Μελά, ο κ. και ή κ. Α. Κανελλοπούλου με μαύρα, ο κ. και ή κ. Βάσσου, ή κ. Ι. Ι. Παπαγιαννοπούλου με κομψή μαύρη τουαλέττα, ή κ. Κάρταλ, ο κ. και ή κ. Κρίνου, ή κ. Λιάπη με μπλέ, ο κ. Β. Δούμανη, ή κ. Πετροκοκκίνου, ή κ. Δαμαλά, ή κ. Σκένδερ, ο κ. και ή κ. Μακκά, ο κ. και ή κ. 'Ολγα Παντελίδη, ο κ. και ή κ. Στ. Φωτιάδη με κομψή μαύρη τουαλέττα κεντημένη με παγιέττες, ο κ. και ή κ. Βορρέ, ή κ. Ν. Μακκά, ή κ. Γυαλιστρά με μαύρα, ή κ. Μαρinoπούλου, ή κ. Κωνσταντινίδη με μαύρη τουαλέττα πουαντιγιέ χρυσή και τόν με παραδείσια, ο κ. και ή κ. Μαραθά, ή κ. Αλιανού με μπλέ μαρίν θαμπή και γυαλιστερή τουαλέττα και τόν κομποτάτη κόκκινη, ή κ. Νικολαΐδη με μαύρα, ή κ. Κ. Πηλίδη, με μαύρη και χρυσή τουαλέττα, ο κ. Στ. Ευγενίδης, ο κ. Ν. 'Αθανασιάδης, ο κ. και ή κ. Α. Καλθοκορέση, ο κ. Στ. Μαυρομυχάλης, ο κ. και ή κ. Βάσσου, ο κ. Νικολαΐδης, ο κ. Κ. 'Ισαΐλωφ, ή κ. Πάντου με μαύρα και Ιδιότυπη τόν, ο κ. και ή κ. 'Αργυροπούλου, ο κ. και ή κ. Κυριαζή, ή κ. Μ. Μακκά με μαρίν και θαυμασία τόν με παραδείσια.

— 'Επίσης διεκρίναμε τας κυρίας Δημητριάδη, Στ. Παντελίδη, Στράτου με μαύρα και τυρμπάν ροζάτρ, Π. Σκένδερ, Πετασλή με μαύρη τουαλέττα, Λιλή 'Αλεξανδρή με μαύρα και κομψό μπερέ ψάθινο, 'Ελένη 'Ηλιάσκου, την κ. Βουτσινά με μαύρο και μώβ φόρεμα και τόν θελούδινη σέ τόνους μώβ και σνκλαμέν, την 'Αλ. Χωρέμη με μαρρόν πουαντιγιέ χρυσό και κομψόν καπέλλο συντονισμένον, ή δεσποινίς Α. Μιχαλοπούλου με φόρεμα και καπέλλο σέ δύο τόνους μπλέ, ή κ. Γ. 'Αποστολίδη με μαύρα, ή κ. Π. Νεγρεπόντη με μαύρα και μπλέ ρουαγιάλ, ή κ. 'Ασπασία Χέλην με μαύρο σίκ σύνολον, ή κ. Θ. Μανέττα με μαύρα και κομψότατον καπέλλο.

— 'Οσάυτως διεκρίθησαν ή άρσας δεσποινίδες: Ειρήνη Μπέμπη με μπλέ μαρίν σύνολον, Κίττη Μπόταση με γκοεινά, Πασπάτη με κόκκινα, Μ. Πουρή με μαρρόν. Λίλιαν Μακκά με μαρρόν και αί κ. Λαδοπούλου ψάθινο μαύρο «πλατάν» γαυνισμένο με άνη λιλά και Νέλλη 'Ηλιάσκου τόν θελούδινη μπλέ.

«Οραϊότατο σχέδιο μαξιλαριού ή σεμέν-ντε-τάμπλ από κορδονέτο σέ ιμιασίων μιλάν. Τό κορδονέτο πλένεται με τό βελόνάκι, κατόπιν τριώνεται στο σχέδιο και ένώνεται με βελόνες.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΠΟΥΛΑΝ, Ζάκυνθον. — 'Αγγουρόνερο τέτοια έποχή μόνον στα φαρμακεία μπορεί να θρητ. "Όσο γιά κρέμα, Ιδού μιά με θάσι τό άγγουρόνερο, συνταγή, την όποία όμως μόνον σέ πολύ καλό φαρμακείο πρέπει να δώσετε να σας κάνουν:

Lanoline anhydre	25 gr.
Azonge benjoinée	25 gr.
Pommade de concombres	50 gr.
Eau de roses	15 gr.

«Ός λουσιόν, κάτω από την πούδρα σας συνιστώ την έξης:

Lait d' amandes	50 gr.
Eau de roses	25 gr.
Teinture de benjoin	3 gr.

'Αλείφετε τό πρόσωπό σας μ' ένα θαμπάκι, αφήνετε και στεγνώνει κι' έπειτα πουδράρεσθε. Να πουδράρεσθε κατά προτίμησιν μ' ένα πούπουλο από φτερό και κατόπιν σφουγγίζετε έλαφρά την πούδρα μ' ένα θελουδάκι ή μ' ένα θαμπάκι.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ ΣΤΡΑΒΟΓΕΝΗ, 'Ενταύθα. — Γιά να μη σκάσουν τά χέρια σας πρέπει, τώρα τόν χειμώνα Ιδίως, μόλις τά πλύνετε να τά σφουγγίζετε καλά και κατόπιν να χρησιμοποιήτε την έξης συνταγή:

Huile d' amandes douces	100 gr.
Poudre de savon	30 gr.
Eau de cologne	100 gr.

'Αλείφετε τά χέρια σας και τά τρίβετε καλά, ώστε ν' άπορροφηθή έντελώς τό φάρμακο. Και φροντίζετε να τό θάζετε πάντοτε προτού να βγήτε έξω. Μη βγαίνετε δέ χωρίς γάντια και αν είνε δυνατόν φοράτε και τό θράδυ στόν ύπνο σας ένα ζευγάρι πάνινα. "Όσο γιά την πιτυρίδα τού άδελφού σας, συνιστώ κάθε πρωί να κάθε φριζόν με τό έξης ύγρό:

Alcool camphré	100 gr.
Essence de terebenthine	25 gr.
Ammoniaque	3 gr.

Κατόπιν, με την άκρη τών δακτύλων να κάνη μασάζ στις ρίζες τών μαλλιών επί δέκα λεπτά της ώρας. Ν' άποφeyή τó συχνό λούσιμο και να καταπολεμήση την πιτυρίδα έγκαιρώς γιατί συνηθως είνε ή άρχή της φαλάκρας.

ΚΑΠΟΓΙΑΝ, Θεσσαλονίκη.

«Πλένετε τό πρόσωπό σας με άφράστο γάλα στο όποϊόν προσθέτετε λίγο καμφορούχο αινόπνευμα. Ξεπλένεσθε δέ με χλιαρό νερό και πριν από την πούδρα αλείφετε τό πρόσωπό σας με την έξης λουσιόν:

Amandes améres	50 gr.
Cire blanche	2 gr.
Blanc de baine	2 gr.
Alcool	30 gr.
Eau de roses	150 gr.

«Πούδρα χρησιμοποιήτε που σας σέ άπόχρωσι Ρασέλ ΙΙ. Μη θάζετε άκομψή ροζέ στο πρόσωπο, αλλά μόνο λίγο στα χείλη, σέ χρώμα πολύ ανοικτό. Καθαρίζετε τό θράδυ τό πρόσωπό σας από τις πούδρες με την έξης λουσιόν:

Eau de laurier-cerise	10 gr.
Lait d' amandes	150 gr.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΝΑΣ ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΗΣ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟΥ Μ. LUZEL

ΔΥΟ καπουτσίνοι παρουσιάστηκαν ένα θράδυ μπροστά στην πόρτα ενός πύργου και ζήτησαν φιλοξενία για τη νύχτα. Τους δέχθηκαν άμέσως πρόθυμα και καλά.

Κατά τα μεσάνυχτα, ενώ είχαν πέσει στα κρεβάτια τους, ετύπησαν ξαφνικά από διάφορες κραυγές κι' αναστενάγματα και πληροφορήθηκαν πως η πυργοδέσποινα είχε αποχτήσει ένα γυιό.

Ο πιο ηλικιωμένος από τους δυο καπουτσίνους άνοιξε τότε ένα παράθυρο, κύτταξε τ' αστέρια, που έλαμπαν στον ουρανό και είπε :

— Δυστυχισμένο παιδί! Γεννήθηκε κάτω από ένα κακό αστρο. Θά το συμψή δυστύχημα.

— Γιατί αυτό; τόν ρώτησαν.

— Γιατί, τούς αποκρίθηκε, ένα άλλο παιδί, ένας πρίγκηπας, γεννήθηκε την ίδια στιγμή μ' αυτό, μακριά από δω και όταν το παιδί της πυργοδέσποινας μας συμπληρώσει τα είκοσιένα του χρόνια, θά σκοτωθῇ απ' αυτό το πριγκιπόπουλο, που λέγεται ο Κακός Πρίγκηπας.

Πήγανε τότε κ' είπανε αυτή την προφητεία στον πατέρα του δυστυχισμένου παιδιού. Αυτός κατελήφθη από απελπισία και ρώτησε τόν καπουτσίνο :

— Δεν υπάρχει κανένα μέσο για ν' αποφύγουμε αυτή τη μοίρα;

— Είναι δύσκολο, αποκρίθηκε εκείνος. Σας συμβουλεύω όμως να κρατήσετε το παιδί σας κρυμμένο απ' όλα τα μάτια, να το κλείσετε σ' ένα περίπτερο και να μη τ' αφήνετε να θγαίνει ποτέ, ούτε για νά πάη στον κήπο σας άκόμα, μέχρις ότου περάσει τα είκοσιένα του χρόνια.

Υστερα βαφτίσανε το παιδί, ονομάζοντάς το 'Αρθούρο, και το κλείσανε άμέσως μαζί με την τροφό του στο πιο κρυφό περίπτερο του πύργου, όπου μόνο ο πατέρας και η μητέρα του τό έπισκεπτόντουσαν. Και νύχτα — μέρα, φρουροί όπλισμένοι φυλάγανε το περίπτερο.

Μά ας αφήσουμε αυτό το παιδί να μεγαλώνη μέρα με την ημέρα, κλεισμένο στο όχυρό περίπτερο του πύργου. κι' ας δούμε το άλλο παιδί, που γεννήθηκε την ίδια στιγμή ακριβώς μ' αυτό που τόν λέγανε ο Κακός Πρίγκηπας.

Όταν αυτός πλησίαζε στα είκοσιένα του χρόνια, θέλησε να ταξιδέψη, για νά γνωρίση άλλους τόπους και ν' αναζητήση περιπέτειες. Την ώρα που έφευγε, η μητέρα του, που ήτανε και λίγο μάγισσα, του έδωσε τρία φουντούκια και τόν είπε :

— Σου δίνω αυτά τα τρία φουντούκια, που θά σου χρησιμεύουν πολύ στα ταξίδια σου. Κάθε φορά που θά θρεθῇς σ' ένα μεγάλο κίνδυνο — μά μόνο τότε — να σπάξης ένα απ' αυτά κι' άμέσως θά θρίσκης βοήθεια.

Και ο Κακός Πρίγκηπας πήρε τόν δρόμο, με τα τρία φουντούκια στην τσέπη και τόν πορτοφόλι του καλά γεμάτο. Ταξίδεψε προχωρώντας όλοένα πιο μακριά, πέρασε θούνα και θάλασσες, αλλά πουθενά δεν συνάντησε σοβαρές δυσκολίες κι' έτσι δεν άναγκάστηκε να σπάση κανένα από τα φουντούκια του.

Μιά μέρα, ύστερα από ένα μεγάλο θαλάσσιο ταξίδι, έφτασε σ' ένα νησί, όπου συνάντησε μία γυναίκα, γρηά

σάν τη γῆ, σκυμμένη στο μαστούνη της.

— Καλημέρα γιαγιά, της είπε, πλησιάζοντάς την.

— Καλημέρα, παιδί μου, τόν αποκρίθηκε εκείνη, ο Θεός νά σ' εχη εύλογημένο, γιατί θά μου κάνης μία μεγάλη υπηρεσία.

— Πολύ ευχαρίστως, γερόντισσα. άν περνά από τόν χέρι μου, Πές' μου σέ τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμος.

— Είναι πέντε χρόνια τώρα που περιμένουμε ποιός θά μάς ελευθερώσει από έναν κακό δράκο, που δυναστεύει και καταστρέφει όλο τόν τόπο. Για νά γλυτώσουμε απ' αυτόν πρέπει να τόν σκοτώσουμε, μά δεν είναι καθόλου εύκολο πράγμα. Μά με τόν θάρρος σου και με τη βοήθειά μου, θά μπορούσες να πετύχης, άν ήθελες ν' αναλάβης αυτή την περιπέτεια.

— Τό θέλω και πολύ μάλιστα, κυρούλα μου. γιατί εγώ ακριβώς γυρίζω τόν κόσμο αναζητώντας περιπέτειες.

— Μπράβο, παιδί μου, είσαι ο άνθρωπος που περιμένα.

Νά, πάρε ένα σπαθί μαγεμένο, που τα παραμικρότερα τραυμάτά του είναι θανάσια, και πήγαινε να πολεμήσης μ' αυτό, τόν δράκο.

Ο Πρίγκηπας πήρε τόν σπαθί και ρώτησε :

— Ποῦ είναι ο δράκος; Θά πάω να τόν θρώ.

— Βλέπεις κείνο τόν πύργο, εκεί ψηλά, στους βράχους; Έκεῖ θρίσκει τόν θειριό.

— Καλά! αποκρίθηκεν ο Πρίγκηπας.

Και ξεκίνησε ήσυχος πρὸς τόν πύργο. Φτάνοντας στην πόρτα του, τή χτύπησε δυνατά με τη λαβή τού σπαθιού του και ο δράκος ο ίδιος ήρθε να τόν άνοίξη.

— Α! εσύ είσαι, λοιπόν, Κακὲ Πρίγκηπα! φώναξε. Είναι πολλός καιρός που σε περιμένω και θά μου προσφέρῃς ένα περίφημο γεῦμα άπόψε!

— Ηουχα, άπαισιε δοάκε! αποκρίθηκε ο Κακός Πρίγκηπας, χωρίς να συγκινηθῇ. Πρέπει να πολεμήσης πρώτα, για νά γνωρίσης άν η σάρκα μου είναι τρυφερή ή όχι. Είμαι ένας άνθρωπος που ζέρει να υπερσπιστή τόν εαυτό του, όπως θά δῆς.

Και ή μάχη άρχισε άμέσως μέσα στην αὐλή τού πύργου. Ένα μονάχα χτύπημα τού δράκου μπορούσε να σκίση τόν Πρίγκηπα από τόν κεφάλι ως τα πόδια. Μά κείνος, χάρις στην επιδεξιότητά του, άπόφευγε και τα φοβερότερα χτυπήματα τού δράκου και τόν καταπονούσε όσο μπορούσε περισσότερο.

Ο δράκος έβγαζε κάτι μεγάλες κραυγές κι' ούρλιαχτά, που έκαναν να τρέμουν όλα τα ζῶα της περιφέρειας, σέ άπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων. Μά κι' ο Πρίγκηπας άρχισε να έξασθενίζει. Όταν, τέλος συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις, κατόρθωσε να χτυπήση τόν θειριό στο μάτι. Έκείνο σωριάστηκε άμέσως χάμω στη γῆ και ο νικητής τού έκοψε τόν κεφάλι και τόν πέταξε στα σκυλιά που φύλαγαν τόν πύργο, για νά τόν φάνε.

Τότε η γερόντισσα μπῆκε μέσα στην αὐλή κι' έπesc στο λαιμό τού Πρίγκηπα, λέγοντας :

— Μας ευτερώσατε, την κόρη μου και μένα κι' εγώ θρίσκει εδώ σās άνήκει, άν θέλετε να μείνετε μαζί μας. Περάστε μέσα στον πύργο, έλάτε να σας παρουσιάσω στην κόρη μου.

Ο Πρίγκηπας θαύμασε την όμορφιά και τις χάρες της

Ο Κακός Πρίγκηπας πήρε τόν δρόμο..

κόρης, μά δεν άφησε τόν εαυτό του να παρασυρθῇ.

— Ο σκοπός τού ταξιδιού μου, είπε, δεν είναι να θρώ μία γυναίκα, αλλά έναν φίλο, έναν άδερφό, που γεννήθηκε την ίδια στιγμή με μένα και δεν ξέρω σέ ποιό μέρος τού κόσμου θρίσκει, μά δεν θά σταματήσω άν δεν τόν θρώ. Μόνο τότε θ' άποφασίσω να παντρευτώ και σās ύπόσχομαι πως δεν θά ξεχάσω.

Και χαιρετώντας με μεγάλην ευγένεια τήν όμορφη κόρη και τή γερόντισσα, έφυγε. Φτάνοντας στην παραλία, όπου είχε αφήσει τόν καράβι του, δεν τόν θρήκε πειά κι' ένωισε μία μεγάλη στενοχώρια, μην ξέροντας τί να κάνει. — Νά ή στιγμή να ζητήσω βοήθεια από τα φουντούκια της μητέρας μου, σκέφτηκε. Άς δούμε άν έχουνε τόν χάρισμα που μου είπτε.

Κι' έσπασε ένα, κάνοντας την εύχη ν' άποχτήση ένα καράβι, για νά μπορέση να διασχίση τή θάλασσα. Κι' άμέσως φανερώθηκε μπροστά του τόν καράβι που ζήτησε. Άλλα τόν λείπανε τα έξαρτήματα και οι ναύτες. Τότε έσπασε ένα δεύτερο φουντούκι, ζητώντας να έφοδιαστῇ τόν καράβι με έξαρτήματα και με ναύτες, καθώς και με κάθε τι που χρειαζόταν για ένα μεγάλο ταξίδι. Κι' άμέσως έγινε ό,τι ζητούσε.

Όταν θεοδώθηκε πως όλα ήσαν εν τάξει, διέταξε ν' άνοίξουνε τα πανιά και να φύγουνε. Η θάλασσα ήταν όραία και τόν ταξίδι εύχάριστο. Μά σέ λίγο έξσπασε μία τρομαχτική καταιγίδα και τόν καράβι τσακίστηκε πάνω σ' ένα βράχο, που στην κορφή του φαινόταν ένας πύργος. Ο Πρίγκηπας θρήθηκε ξαφνικά στη μαγισμένη θάλασσα, θούλιαξε και ζαναινεθώνοντας στην επιφάνεια, έσπασε τόν τρίτο φουντούκι, ζητώντας να τόν δούνη από τόν πύργο και να τρέξουνε σέ βοήθειά του.

Ο πύργος αυτός ήτανε τών γονέων τού 'Αρθούρου. Ο ίδιος ο 'Αρθούρος, από την ταράσσα τού περιπτέρου του είχε παρακολουθήσει τόν ναυάγιο και βλέποντας έναν άνθρωπο που πάλευε άπεγνωσμένα με τα μανιασμένα κύματα, έξφυγε από την επιτήρησι κεινων που τόν φύλαγαν, κατέβηκε στην παραλία, ρίχτηκε θαρραλέα στη θάλασσα κι' έσωσε τόν ναυαγό.

Υστερα τόν πήρε μαζί του στον πύργο, τόν έδωσε ζεστά ρούχα και τόν περιποιήθηκε σάν άδερφό του. Ο Πρίγκηπας ένιωθε σίγα-σίγα, να κρατιέται εκεί από έναν δεσμό μυστικό. Σέ λίγες μέρες όμως άρχισε να μιλά γι' άναχώρησι. Μά ο 'Αρθούρος, που ένιωθε κι' αυτός μίαν άκατανίκητη έλξη πρὸς τόν Πρίγκηπα και είχε άρχισει κιόλας να τόν αγαπά, έπέμενε πάρα-πολύ να τόν κρατήση μαζί του και τόν κατόρθωσε.

Οι δυο νέοι έγιναν τότε οι καλύτεροι φίλοι κι' άρχισαν να κάνουν έκμυστηρεύσεις, ο ένας στον άλλο. Ο Πρίγκηπας διηγήθηκε την περιπέτειά του στο νησί, όπου είχε σκοτώσει τόν δράκο και είχε ύποσχεθῇ να παντρευτῇ μίαν όμοια πριγκηπισσα, που την κρατούσε αιχμάλωτη τόν θειριό.

— Γιατί, λοιπόν, δεν πήρες μαζί σου αυτή την όραία πριγκηπισσα; τόν ρώτησε ο 'Αρθούρος.

— Δεν ζητώ μία γυναίκα, αποκρίθηκε κείνος, αλλά έναν φίλο, σχεδόν έναν άδερφό, που δεν τόν ξέρω, αλλά πρὸς τόν οποίο με τραβά μία δύναμι μυστική κι' άκατανίκητη και δεν θά ήσυχάσω, ούτε θά πάψω να τριγυρνῶ στον κόσμο, άν δεν τόν θρώ.

— Κι' εγώ, είπε τότε ο 'Αρθούρος, είμαι άποκλεισμένος μέσα σ' αυτό τόν πύργο και δεν τολμῶ να τόν έγκα-

Θαύμασε την όμορφιά και τις χάρες της κόρης

ταλείψω, γιατί, την ημέρα της γενήσεώς μου, δυο καπουτσίνιοι που τούς είχαμε φιλοξενήσει στον πύργο, για μία νύχτα, προφήτεψαν πως είχα γεννηθῇ κάτω από ένα κακό αστέρι και πριν συμπληρώσω τα είκοσιένα μου χρόνια θά σκοτωθῶ από έναν άγνωστο, που θάρρη από έναν μακρινό τόπο και που λέγεται ο Κακός Πρίγκηπας.

Σέ λίγες μέρες, λοιπόν, θά συμπληρώσω τα είκοσιένα μου χρόνια. Μείνε εδώ μέχρις αυτή τη μοιραία μέρα και άν δεν μου συμβῇ κανένα δυστύχημα, θά σε συνοδέψω σ' όλα σου τα ταξίδια και θά ζήσουμε πάντα σάν δυο καλοί φίλοι, μέχρι τόν θάνατό μας.

Ο Πρίγκηπας καταστενοχωρέθηκε απ' αυτή την άποκάλυψη, μά δεν άφησε καθόλου να φανῇ πως ήτανε κείνος ο ίδιος ο Κακός Πρίγκηπας. Δεν μπόρεσε όμως ν' άρνηθῇ τή χάρι που τού ζητούσε ο φίλος του, που τού είχε σώσει τή ζωή και για τόν όποιον, αισθανόταν μίαν άδελφικὴν άγάπη, γεμάτη εύγνωμοσύνη.

Την παραμονή της μοιραίας μέρας, που θά συμπληρώνονταν τα είκοσιένα του χρόνια, ο 'Αρθούρος ένιωσε ξαφνικά μία μεγάλην άδιαθεία κι' έπesc στο κρε-

βάτι. Είχε δυνατό πυρετό και όσο προχωρούσε ή νύχτα, έτρεμε όλόκληρος από την ξαφνική του άρρώστεια. Ο Πρίγκηπας ήταν πάνω από τόν προσκέφαλό του και τόν περιποιώτανε.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο 'Αρθούρος ένιωσε μία μεγάλη δίψα και παρακάλεσε τόν φίλο του να πάη να τού κόψη ένα ποτοκάλι από τόν κήπο τού πύργου. Ο Πρίγκηπας έτρεξε άμέσως να κάνει την επιθυμία τού φίλου του και πήγε και τού έφερε ένα ποτοκάλι. Κάθισε στην άκρη τού κρεβάτιού για να τόν βοηθήση να τόν φάη, και μη θρίσκοντας πρόχειρο μαχαίρι, άναγκάστηκε να τόν καθάρισι με τόν σπαθί του.

Μά τόν σπαθί αυτό ήταν κείνο με τόν όποιο είχε σκοτώσει τόν δράκο και ήτανε δηλητηριασμένο. Μόλις λοιπόν έφαγε ο 'Αρθούρος τόν ποτοκάλι δηλητηριάστηκε, άρχισε να θογγά και μέσα σέ λίγες στιγμές πέθανε με φοβερούς σπασμούς.

— Α! φώναξε, ξεψυχώντας, ή προφητεία τού καπουτσίνου έπαλήθεψε! Γιατί εσύ πρέπει να είσαι ο Κακός Πρίγκηπας κι' εγώ κείνος που αναζητούσες, για τή δυστυχία μου!

Η μικρή αυτή ιστορία άποδειχνει πως ή μοίρα καθενός είναι άρισμένη, από την ημέρα της γενήσεώς του κι' ό,τι κι' άν κάνει, δεν μπορεί ν' αλλάξη ποτέ, μά ποτέ!

Μ. LUZEL

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

- Μά γιατί, μπαμπά μου, δεν μ' αφήνετε να παντρευτώ τόν Ροβέρτο;
- Τόν Ροβέρτο; Ούτε να τόν σκέπτεσαι!... Δεν είναι Ικανός για τίποτε!
- Τότε άσε με να πάρω τόν Τάκη.
- Ω! αυτός είναι χειρότερος... Είναι Ικανός για όλα!

Μεταξύ φίλων:

- Λοιπόν, τά ξανάφτισες, έμαθα, με την 'Ελένη.
- Ναι, αλλά όχι για πολύ καιρό.
- Γιατί;
- Νά, πρόκειται να... παντρευτούμε!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

(Αποκρητικό)

Τί ήθελε εκεί μέσα και πώς θρέθηκε εκεί, ο Ένα κοσμι-
κό κέντρον, που χαλούσεν ο κόσμος από μουσική, τρα-
γούδια και φωνές και
όπου μεθυσμένοι μασκα-
ράδες χορεύαν, πίνανε
και πετούσαν κομψέτι;
Πώς θρέθηκεν εκεί,
άντι να ροχαλίζει ο κα-
νένα χάνι της οδοῦ Ἀ-
θηνᾶς, κατατσιμπώμε-
νος και καταβιβρωσκό-
μενος υπό κορέων πει-
ναλέων, ο ὕψηλός και
εὐσωμός και πλατανό-
κορμος και ἐπιβλητικός
τσέλιγκας Γιωργάρας ο
Τυρολόγος, δὲν ἐξακρι-
βώθηκε. Πιθανόν νὰ τὸν
ἔφερε τυχαίως, ο δρό-
μος του, στὴν «Ὠραία
Πεταλούδα», τὸ κοσμι-
κὸν ἐκεῖνο κέντρον, ποῦ
βούτζεν ἀπὸ κίνησι γλεν-
τιοῦ και ἐφλέγετο ἀπὸ
τὰ πολλὰ τὰ φῶτα, τῶ-
ρα τὴν ἀποκρῆ, κ' εἶχε «τζᾶζ-μπάντ», θοαριετὲ και νοῦμε-
ρο ξυνό, πιθανόν, λέμε, νὰ τὸν ἔφερε ὁ δρόμος του πρὸς
τὰ ἐκεῖ, και αὐτὸς ὠθούμενος ἀπὸ περιέργειαν, γιὰ νὰ ἰδῇ
κανένα «τσουπί», ἐμπήκε μέσα. Διόλου ἀπίθανον, νὰ τὸν
ἐξεμπάρκάρησεν ἐκεῖ, κανένας σωφὲρ, γιὰ νὰ γελᾷ. Πι-
θανόν, πάλιν, νὰ τοῦ εἶπαν ὅτι ἐκεῖ συχνάζει ὁ πολιτικός...
κόσμος και ἦρθε νὰ συναντήσῃ τὸν βουλευτὴ τῆς ἐπαρ-
χίας του.

Πῶς θρέθηκεν αὐτὸς μέσα ἐκεῖ ;

Ποῖος ξέρει !...
Τὸ γεγονός εἶνε, ὅτι μετὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῆς αὐλαίας, ὁ Γιωρ-
γάρας, δὼν στρουγγικαν και στάζων ξυνόγαλο, εὐρίσκειτο
ἐνθρονισμένος σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μᾶλλον προκεχωρημένα κα-
θίσματα τῆς πλατείας. Δηλαδή, τρόπος τοῦ λέγειν εἶνε, ὅτι
κάθησε σ' ἓνα καθίσμα, γιὰτὶ μόνον μετὰ τὴν γκλίτσα του,
εἶχε τρία ἀπὸ αὐτὰ, πιασμένα...
Μετὰ τὸ πρῶτο ἀνάκρουσμα τῆς ὀρχήστρας, ὁ Γιωργάρας
μερακόθηκε.

— Αἱ, αἱ, λάλα του, γύφτου! λάλα του !...
Ἄν τὸν ἀκούγε ὁ μαέστρος, ποῦ ἦταν κ' αὐτὸς ψηλὸς
και σωματώδης σάν τὸν τσέλιγκα, θὰ εἶχαμε φασαρίες. Εὐ-
τυχῶς ὅμως, ποῦ τῆς θρονιάδους μουσικῆς ὁ ἥχος ἐπνίξε
τὴν φωνὴ τοῦ Γιωργάρα και δὲν ἐφθασεν ὥς τὰ αὐτὰ του.
Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ αὐλαία ἀνοίξε πέρα γιὰ πέρα, κ' ἀ-
πάνω στὴ σκηνὴ ἄρχισαν νὰ παρελαύνουν διάφορες ἡμίγυ-
μνες ἐμφανίσεις, καταυαγάζομενες ἀπὸ ἄφθονο φῶς προδο-
λέως, μετὰ γλυκὰ χρώματα αἰθέρια.

— Νεράιδες εἶνε ; σκέφθηκεν ὁ
Γιωργάρας, γιὰ μιὰ στιγμή.

Καὶ γύρισε νὰ ἰδῇ τί κάνουν οἱ
ἄλλοι. Κάνουν τὸν σταυρὸ τους, φο-
βήθηκαν και φεύγουν ; Τί κάνουν!
Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐκινεῖτο. Ὅλοι,
μασκαραμένοι κ' ἀμασκάρωτοι οἱ
ἄλλοι θεαταί, ἔσκυθαν νὰ συμβουλευ-
θοῦν στὸ πρόγραμμα ποῦ κρατοῦ-
σαν, τὴν νοῦμερο παιζότανε. Ὁ Γιωρ-
γάρας ὅμως, γνωστός και μὴ ἐξαι-
ρετός, ποῦ λένε και οἱ συμβολαιο-
γράφοι, ἀλλὰ γράμματα μὴ γνωρί-
ζων, ἐπεκαλέσθη τὰ φῶτα διερχομέ-
νου νεαροῦ, τὸν ὁποῖον, ἴσως, νὰ
ἐξέλεγε γιὰ ταξιθέτη. Μετὰ μιὰ κί-
νησι τῆς γκλίτσας του, τὸν γάντζω-
σε και τὸν ἔφερε κοντά του.

— Κάθου ἰδῶ, καλὸ μ' και ἐξήγα-
το... τοῦ εἶπε.

Ὁ Γιωργάρας, μαθημένος, ἀπὸ τὸ
*

*Ὅλοι οἱ μασκαραδὲς
χορεύαν και τραγου-
δοῦσαν ἐκεῖ μέσα...

χωριὸ του, ποῦ ἡ «τσούπες» δὲν συνηθίζουν, ὥς γνωστόν,
τὸν «κάτω ἐσωρουχισμόν» ἔσκανδαλίζετο ἰδιαίτερος μ' ἐ-
κεῖνα τὰ στενόχωρα μαγιά.

— Δὲν μ' ἰλιές, ἐκεῖνα τὰ μαραφέ-
τια, τί τὰ θέλουνε ;

— Γιὰ νὰ μὴ... λύνεται ὁ ἀφαλὸς
τους, τοῦ εἶπεν ὁ νέος ἀστεειούμε-
νος.

— Χαχά ! ἔκαμεν ὁ τσέλιγκας,
ἐμβασθύνων στὰ μυστήρια τῆς τέ-
χνης.

Ὁ ἀγαρευθεὶς ὅμως νεαρὸς, θέ-
λησε νὰ ἀστετευθῇ μετὰ τὸν ἀπροσδό-
κητο πελάτη και θεατὴν τοῦ εὐθύ-
μου κέντρου, και ἐνῶ ὁ Γιωργάρας
ζητοῦσε και ἄλλες πληροφορίες δι-
άφορες, αὐτὸς τοῦ ἔφερε και πάλι
τὴν κουβέντα στὰ μαγιά :

— Μὰ δὲν τὰ φοροῦνε πάντα αὐ-
τά...

— Ποιὰ ; Τὰ μαραφέτια ;

— Ναί. Ἀμα πηγαίνουν μέσα τὰ
θγάζουνε και παίρνουνε ἀέρα.

— Καὶ μπορεῖ κανένας νὰ πᾶν
νὰ τὶς τσιμπουλουγήσῃ ; ρώτησεν ὁ
τσέλιγκας, ξερογλυφόμενος.

— Πῶς. Ἐλα μαζί μου νὰ ἰδῇς.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Γιωργάρας,
ὀδηγηθεὶς διὰ πλαγίας οδοῦ, ἔσκα-
σε σάν ὄδυθα στὰ παρασκήνια,
πρὸς ἀναστάτῳσιν γενικὴν, ἐκεῖ μέ-
σα. Ἡ πριμαντόνα, διατελοῦσα ἐν
...ἀδαιμαίᾳ περιβολῇ, ἐλιποθύμησε, ἡ σουμπρέττα πῆδησε
ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἡ μπαλαρίνας κλείστηκαν στὰ καμαρίνα
τους κ' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν, τὰ σκηναῖα θαλασσοποιήθη-
καν και ὁ θαλασάρχης, τραβῶντας τὰ μαλλιά τῆς... περρου-
κας του, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

— Τρεχάτε ! Ἐνας παλαδός, μεταμφιεσμένος σὲ το-
πάνο, χήμηξε μέσα στὸ καμπαρέ...

Ἐτρεξε ἡ ἀστυνομία.

Σφουρίγματα και ποδοβολήτο.

— Κανένας μὴ ζυγώσῃ ! οὐρλιαξεν ὁ Γιωργάρας, ἀπὸ
τῆ σκηνῇ ! Κανένας μὴ ζυγώσῃ, ἰγὼ τὰ ἔχω, σήμειρα τὰ
ὄργανα !...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν μαέστρο :

— Λάλα του, γύφτου μ', λάλα του !...

Κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ τοῦ κολλήσῃ ἓνα ἑκατοστάρικο στὸ
μετώπο του.

Στὸ μεταξὺ κατέβασαν κατεσπυσμένως τὴν αὐλαία.

Τὸ κοινόν, ποῦ στὴν ἀρχὴ νόμισεν ὅτι ὁ θόρυβος, ἡ τα-
ραχὴ, ὁ ἀρχιτσέλιγκας και ἡ ἀστυ-
νομία, ἦταν ἀποκρητικὲς ἀτραξι-
όν, ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ και νὰ διε-
ρωτᾶται :

— Τί εἶνε ;

— Τί συμβαίνει ;

— Καρχαρίας ! τοῦ εἶπαν ἀπὸ τὴ
σκηνῇ.

Τὴ στιγμή αὐτὴ σβύσανε γιὰ μιὰ
στιγμὴ τὰ φῶτα, και ἓνας διμῖλο,
ἀστυνομικὸν μεγάλος φάνηκε νὲ
σέρην κάποιον μετὰ ἀλὴ δυσκολία
και ἀντίστασι πρὸς τὴν ἐξοδὸ.

— Μὰ τί εἶνε, θρὲ ἀδερφέ ;

— Καρχαρίας ! Δὲν ἀκούει ;...

Ὁ Καρχαρίας δὲν ἦταν ἄλλος ἀ-
πὸ τὸν τσέλιγκα, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε νὰ
«τσιμπουλουγήσῃ» και τοῦ δέσανε μετὰ
χειροπέδες τριδιπλὲς τὰ χέρια του.

Δὲν εἶνε γνωστόν, ὅμως ποῦ ὠδη-
γήθηκε. Στὸ τμήμα ἡ σὸ... Λυσσι-
ατρεῖο ;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Λάλα το, γύφτο μ'
λάλα το !...

— Λάλα το, γύφτο μ'
λάλα το !...

— Λάλα το, γύφτο μ'
λάλα το !...

— Λάλα το, γύφτο μ'
λάλα το !...

— Λάλα το, γύφτο μ'
λάλα το !...

— Λάλα το, γύφτο μ'
λάλα το !...

— Μωρέ, νεράιδες
εἶν' αὐτές ;— Λάλα το, γύφτο μ'
λάλα το !...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ἡ ἀπελπισία τοῦ ἀθλίου γίνηκε τόσο ἐντονὴ ὥστε τὸ
φλυτάνι μετὰ τὸ φάντασμα ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἔ-
πεσε κατὰ γῆς και ἐγινε χίλια κομμάτια. Ἐσπασε ὕστε-
ρα σὲ λυγμούς ποῦ ἔμοιαζαν μετὰ μουγκρίσματα.

— Ζιλμπέρτ ! Ζιλμπέρτ ! φώναξε, Ἐλεος !.

Μέσα στὸ παραμιλητὸ τῆς, ἡ φωνὴ του χτύπησε ὥς τὸ
σὺ σ' αὐτὰ τῆς ἐτοιμοθάνατης.

— Ζιλμπέρτ ! ξαναεἶπε κ' ἐκεῖνη. Δὲν ὑπάρχει πειὰ Ζιλ-
μπέρτ ! Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἡ κόρη ἐνὸς δολοφόνου ποῦ
προκαλεῖ τὴ φρίκη σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ ἄλλη ἡ Ζιλμπέρτ
ποῦ πῆθανε, ἀγαποῦσε, κ' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς εἶδε τὸ
αἷμα ποῦ εἶχε στὸ φῶρέμά της, κ' ἐφυγε μακριὰ τῆς και
παντρεύθηκε μιὰν ἄλλην. Πέθανε ἀπὸ τὴ θλιψί της κ' ἔκανε
καλά... Δὲν εἶχε πειὰ τίποτε στὴ γῇ, οὔτε τὸν Ἀρμάνδο,
οὔτε τὴ Ρόζα, οὔτε τὴν μητέρα της, οὔτε τὴν Ἰωάννα, οὔ-
τε τὸν πατέρα της !... Τίποτε !... Τίποτε !... Τίποτε ἄλ-
λο ἀπὸ αἷμα.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια... τραύλισε ὁ Ἀντουάν.

— Ὅχι !... ψιθύρισε ἡ Ζιλμπέρτ. Στὴν ἀρχὴ δὲν θέλη-
σα νὰ τὸ πιστέψω κ' ἐγὼ, ἀμφέβαλλα ἀκόμα... Καὶ γιὰ νὰ
ἐβεβαιωθῶ, ἔφυγα... πῆγα ἐκεῖ κάτω... στὸ φτωχὸ ἐρημι-
μένο μας σπιτί... Ἐφαξα... Ἐφαξα... Ἐφαξα...

Ἀνέπνεε πειὰ μετὰ μεγάλῃ δυσκολίᾳ...

Ὁ κ. Ντυτὶλ σκούπιζε τὸ μέτωπό της ποῦ τὸ ἔλουζε ὁ
κρύος ἰδρὼς τῆς ἀγωνίας κ' ἐκεῖνη δεχόταν μ' ἀνακού-
φισι τὴς περιποιήσεις τοῦ γέρου δημάρχου, αὐτὲς τὴς πε-
ριποιήσεις ποῦ τὴς ἔκανε κλαίγοντας και ποῦ τὴς φαίνον-
τουσαν σάν χάδια. Χαμογελοῦσε μάλιστα κάθε φορὰ ποῦ
— τῆς συναντοῦσαν τὰ θέλμματα τοῦ πατέρα
τοῦ Ἀρμάνδου.

Γιὰ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ χλωμά και θλιμμένα χαμόγελα, ὁ
Ἀντουάν θὰ ἔδινε ὅλη του τὴ ζωὴ.

— Ἡ Παυλίνα, ἐξακολούθησε ἡ Ζιλμπέρτ, μέσ' ἀπ' τὸ
λόζιγκα και τοὺς σπασμούς τῆς ἀγωνίας της, ἡ Παυλίνα,
ἡ γρηὰ μας ὑπέρβρια, ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς κρύπτης...
Ναί, ὁ παππούς της εἶχε πῆ... Ἀ ! και τὴν ἀνοίξα... Θεέ
μου !... Θεέ μου !... Δυστυχισμένη Ζιλμπέρτ !... Ἦταν
ἀλήθεια !... Ὡ ! τὸ σακκάκι !... Τὸ σακκάκι !... Τὸ
κουμπί !... Τό...

Ὁ Ἀντουάν ὤρμησε πρὸς αὐτὴν και μετὰ παραφορὰ
πρὸς τὴν ἀπ' τῆς θέλησι τῆς Ζιλμπέρτ, ποῦ τραβιδῶταν ἀπ'
αὐτὴν και τὸν ἐπρωχνε, τὴν τύλιξε μετὰ τὰ χέρια του και
τὴν ἔσφιξε μέσα στὸ στήθος του.

— Σῶπα !... φώναξε. Σῶπα !... Δὲν εἶν' ἀλήθεια, κό-
ρη μου !... Ζιλμπέρτ, σὲ λατρεύω !... Ὡνειρεύτηκες ! Σοῦ
ἐφρίξουμαι !...

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐτοιμοθάνατης ἐπῆραν τὴν ἔκ-
φρασι ἐνὸς ὑπερτάτου τρόμου. Μὴ μπορῶντας νὰ ἐλευθε-
ρωσθὶ τὸ φτωχὸ τῆς κορμὶ, ἄφησε τὸ κεφάλι της νὰ γείρῃ
πρὸς τὰ πίσω.

— Ἀ ! ψιθύρισε μ' ἓνα φριχτὸ χτύπημα τῶν δοντιῶν της.
Εἶνε ζεστό... Εἶνε θερμὸ τὸ αἷμα !... Ὡ ! πόσο εἶνε κόκκι-
νὸ ! Θεέ μου ! Ὅλο τὸ σακκάκι εἶνε γεμάτο !... Φοβά-
μαι !... Εἶνε τὸ αἷμα τῆς... Ἰωάννας...

Ὁ Φλαμαρὲν ἐνοιῶσε ἔξαφνα τὸ σῶμα τῆς κόρης του νὰ
τεταίνεται...

Δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς ἀπόμεινε ἀκίνητος, μετὰ τὰ μαλλιά
τοῦ ἀνωρθωμένα στὸ κεφάλι του, τρελλὸς ἀπὸ τρόμο και
ἀπελπισία...

Τέλος αἰσθάνθηκε τὰ χέρια του νὰ λύνονται και νόμισε
πὼς τὰ ἔλυνε ἡ Ζιλμπέρτ, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει και τὸν
ἀνεγνώριζε...

Ἀνοίξε τὰ μάτια και ἀμέσως τραβήχθηκε ξετρελλαμέ-
νος, χτυπώντας τὸ κεφάλι του στοὺς τοίχους τῆς κάμαρης.

Ἀλλοίμονο ! Τὰ χέρια του δὲν τὰ εἶχε ἀνοίξει ἡ Ζιλ-
μπέρτ, μὰ ὁ κ. Ντυτὶλ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἀποσπᾶσι ἀπὸ
τὸ ἄμυχο πτώμα τῆς δυστυχισμένης νεκρῆς.

Τὰ μάτια τῆς νέας κόρης εἶχαν μείνει ὀρθάνοιχτα και οἱ
κόρες τους, διεσταλμένες ἀπ' τὴ φρίκη, φαίνόντουσαν νὰ
προσηλώνονται ἀμείλικτες στὸν Ἀντουάν και νὰ τὸν κε-
ραυνωθολοῦν.

Ἡ γλυκεῖα και μεγαλόφυχη Ζιλμπέρτ, ποῦ εἶχε θυσιάσει
τὴ ζωὴ της και ποῦ εἶχε πεθάνει σιωπηλὰ γιὰ νὰ ἐξαγορά-
σῃ τὸ ἔγκλημα ἐνὸς ἄλλου, ἔμοιαζε τώρα μετὰ τὸ πικρὸ
πρόσωπό της και μετὰ τὰ ἀδυσώπητα μάτια της μετὰ τὴν τρο-
μερὴ θεοτήτα τῆς ἐκδικήσεως τῶν ἀρχαίων, τῇ Νέμεσι !

Ὁ κ. Ντυτὶλ ἄφησε τὴν ἀπελπισία τοῦ Ἀντουάν νὰ ξε-
σπᾶσῃ σὲ θλαστήμιες και κατάρες, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ
τοῦ μιλήσῃ ἢ νὰ τὸν γαληνέψῃ.

Ἐάπλωσε στοργικὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί ποῦ, ἂν
ἦσαν ἄλλες ἡ συνθήκες τῆς ζωῆς, θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε
πραγματικὰ κόρη του, ἔκλεισε τὰ μάτια της, ταχτοποίησε
τὰ ὠραία της λυμένα μαλλιά, παραμέρισε τὴς μικρὲς μπού-
κλες ποῦ ὁ ἰδρωτὸς τῆς εἶχε κολλήσει στὸ μέτωπο, ἔπειτα
ἔβλεψε τὰ χέρια της κ' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στ' ἀνα-
σηκωμένα μαξιλάρια.

Ἔτσι, μετὰ τὰ μάτια κλειστά, μετὰ τὰ χεῖλη σφιγμένα, με-
τὰ μαλλιά συμμαζεμένα, ἡ γλυκεῖα μικρούλα νεκρὴ εἶχε
χάσει τὴν τρομαχτικὴ ἐμφάνισι ποῦ εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγες
στιγμὲς.

Ὁ ἀγαθὸς κ. Ντυτὶλ θεωρῶσε τότε καθήκον του νὰ πλη-
σιάσῃ τὸ μαρκήσιο, μὰ ἀναγκάστηκε νὰ χρησιμοποίησῃ ὀ-
λη τὴ δύναμίν του γιὰ νὰ τὸν ἐξαφῇ μπροστὰ στὴ νεκρι-
κὴ κλίνη.

— Ἡ ἀνάμνησις της ἄς σὰς γαληνέψῃ κ' ἄς σὰς ἡσυχά-
σῃ, εἶπε μετὰ φωνὴ γλυκεῖα και σταθερὴ. Δὲν ἔχετε νὰ φο-
βηθῇτε τώρα τίποτε ἀπὸ κανένα, γιὰτὶ πρὶν πεθάνῃ ζητή-
σε τὴ χάριν σας και τὴν πέτυχε. Κανένας δὲν θὰ σὰς κατα-
διώξῃ... Μετανοήσατε...

Μὰ ὁ ἄθλιος ἐγκληματίας ἀναπήδησε ἀκούγοντας αὐτὰ
τὰ λόγια και μετὰ ὅλη τὴν περηφάνειά του, μετὰ ὅλο τοῦ τὸ
μίσος ποῦ τὸ εἶχε δυναμώσει ὁ πόθος φόνου :

— Μοῦ ἔδωσαν χάρι !... Νὰ μετανοήσω !... Τί εἶν' αὐ-
τὰ ποῦ λέτε, κύριε Ντυτὶλ... Χρησιμοποίησα πολὺ περιεο-
γὰς ἐκφράσεις ποῦ δὲν τὴς καταλαβαίνει. Ποῖος μπορεῖ νὰ
ἔχῃ νὰ μοῦ συγχωρῇ κάτι, θὰ ἤθελα νὰ τὸ ξέρω. Κ' ἐ-
γὼ τί ἔχω κάνει !

— Πάψετε νὰ παύετε αὐτὴ τὴν ἀειοθρήνητη, κωμωδία
μαζὺ μου, τὸν διέκοψε ὁ γέρος χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ. Εἶνε περιττὴ. Προσεβλήθητε πρὸς ἡμερῶν στὸ μέ-
γαρο τῆς κομῆσεως Ντυτὶλ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἐγκεφαλικὴ
ταραχὴ... Σὰς ἐπίασε παραλήρημα και μιλήσατε... Κάντε
κάτι περισσότερο... Ζήσατε γιὰ δευτέρη φορὰ, ποσ-
στὰ μας τὴ φριχτὴ νύχτα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1872... Καὶ
μῆς ἐκάνετε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ δράμα ὥς τὴς ἐλά-
χιστες λεπτομέρειές του.

— Πάψετε νὰ παύετε αὐτὴ τὴν ἀειοθρήνητη, κωμωδία
μαζὺ μου, τὸν διέκοψε ὁ γέρος χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ. Εἶνε περιττὴ. Προσεβλήθητε πρὸς ἡμερῶν στὸ μέ-
γαρο τῆς κομῆσεως Ντυτὶλ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἐγκεφαλικὴ
ταραχὴ... Σὰς ἐπίασε παραλήρημα και μιλήσατε... Κάντε
κάτι περισσότερο... Ζήσατε γιὰ δευτέρη φορὰ, ποσ-
στὰ μας τὴ φριχτὴ νύχτα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1872... Καὶ
μῆς ἐκάνετε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ δράμα ὥς τὴς ἐλά-
χιστες λεπτομέρειές του.

— Πάψετε νὰ παύετε αὐτὴ τὴν ἀειοθρήνητη, κωμωδία
μαζὺ μου, τὸν διέκοψε ὁ γέρος χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ. Εἶνε περιττὴ. Προσεβλήθητε πρὸς ἡμερῶν στὸ μέ-
γαρο τῆς κομῆσεως Ντυτὶλ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἐγκεφαλικὴ
ταραχὴ... Σὰς ἐπίασε παραλήρημα και μιλήσατε... Κάντε
κάτι περισσότερο... Ζήσατε γιὰ δευτέρη φορὰ, ποσ-
στὰ μας τὴ φριχτὴ νύχτα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1872... Καὶ
μῆς ἐκάνετε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ δράμα ὥς τὴς ἐλά-
χιστες λεπτομέρειές του.

— Πάψετε νὰ παύετε αὐτὴ τὴν ἀειοθρήνητη, κωμωδία
μαζὺ μου, τὸν διέκοψε ὁ γέρος χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ. Εἶνε περιττὴ. Προσεβλήθητε πρὸς ἡμερῶν στὸ μέ-
γαρο τῆς κομῆσεως Ντυτὶλ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἐγκεφαλικὴ
ταραχὴ... Σὰς ἐπίασε παραλήρημα και μιλήσατε... Κάντε
κάτι περισσότερο... Ζήσατε γιὰ δευτέρη φορὰ, ποσ-
στὰ μας τὴ φριχτὴ νύχτα τῆς 25 Φεβρουαρίου 1872... Καὶ
μῆς ἐκάνετε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ δράμα ὥς τὴς ἐλά-
χιστες λεπτομέρειές του.

— Πάψετε νὰ παύετε αὐτὴ τὴν ἀειοθρήνητη, κωμωδία
μαζὺ μου, τὸν διέκοψε ὁ γέρος χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ. Εἶνε περιττὴ. Προσεβλήθητε πρὸς ἡμερῶν στὸ μέ-
γαρο τῆς κομῆσεως Ντυτὶλ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἐγκεφαλικὴ
ταραχὴ... Σὰς ἐπίασε παραλήρημα και μιλήσατε... Κάντε
κάτι περισσότερο... Ζήσατε γιὰ δευτέρη φορὰ, ποσ-
στὰ μας τὴ φριχτὴ ν

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΥΡΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

B*

Ο Βύρων το θράδυ της μέρας, πούφθασε στην Πρέβεζα, πήγε μαζί με τον φίλο του Χορχάουζε κι' έπεσκέφθηκε τον διοικητή της πόλεως, που τους υποδέχθηκε με τη γνωστή ευγένεια και μεγαλοπρέπεια των Τούρκων. Τους πρόσφερε ναργιλέ και καφέ και συζήτησε μαζί τους για διάφορα πράγματα. Ένώ έξακολουθούσε η συζήτηση, οι Τούρκοι του σπιτιού πηγαίνονταν μέσα στην αίθουσα της υποδοχής και παρατηρούσαν με περιέργεια κι' έκπληξη τον Βύρωνα και τον συνοδό του πίσω μάλιστα από τις μισάνοιχτες πόρτες διέκρινε και Τούρκους που τον κρυφοκυτούσαν και χαμογελοῦσαν. Ο ποιητής δεν στενοχωρήθηκε κι' άρχισε να προσανατολίζεται περισσότερο στην Ανατολή, που τόσον είχε αγαπήσει με την φαντασία του, πριν έλθει στην Ελλάδα. Η επίσκεψις δεν άσταζε πολύ κι' ο Βύρων μαζί με τον Χορχάουζε δῆλκαν στην παραλία την νύχτα νοίκισαν θάρκα και περιδιάβασαν μέσα στο λιμάνι της Πρέβεζας, πούνε ένα από τα γραφικώτερα της Άδριατικής, με την απέναντι χερσόνησο την κατάφυτη από έληές, κυπαρίσσια και πλατάνια. Την άλλη μέρα — 1 Οκτωβρίου — νοίκισαν πλοιάριο και τους μετέφερε στην Σαλαώρα, το έπηνιο των Ιωαννίνων, στον Αμβρακικό κόλπο, όπου ο Άλῆς είχε κατασκευάσει ευρύχωρο λιμάνι, με τελωνείο, αποθήκες κι' άλλες εγκαταστάσεις. Δυστυχώς άγνωστοι και χωρίς συστάσεις καθώς ἦσαν αναγκάστηκαν να μείνουν σ' ένα μικρό δωμάτιο, που χρησίμευε ως αποθήκη καρπών και ως στρατώνας των φρουρών της Σαλαώρας. Την νύχτα δεν κατώρθωσαν να κοιμηθούν. Αποζημιώθηκαν όμως συζητώντας και με τους Άλβανούς στρατιώτες, πούμεναν στο ίδιο δωμάτιο... Ο αρχηγός της φρουράς ο καπετάνιος Έλμάς, μ' ἄλλη την αλβανική αφέλεια και πονηρία, ενώ έζηταζε το τουφέκι του Βύρωνος, του πρότεινε να τ' ανταλλάξει με την δική του απηρχαιωμένη καραμπίνα... Ο ποιητής γέλασε με την καρδιά του και του υποσχέθηκε να του στείλει ένα άλλο, όταν γύριζε στην πατρίδα του. Την άλλη μέρα πρωί-πρωί ανεχώρησαν για την Άρτα, όπου έφθασαν ύστερα από πέντε ώρες. Ο Βύρων περιηγήθηκε την πόλι πούχε διατηρήσει ὅλο τον μεσαιωνικό χαρακτήρα της και τόσα λαμπρά μνημεία της θυζαντινής τέχνης.

Στις 4 Οκτωβρίου 1809 άφψαν την Άρτα κι' ανεχώρησαν για τα Γιάννινα, παίρνοντας τον δρόμο της Φιλιππιάδας. Η διαδρομή αυτή πλάι στην κατάρυτη και κατάφυτη ρεματιά του Λούρου, δεν υπάρχει άμφιβολία πως θα προέξηνσε στον Βύρωνα μίαν άπροσδόκητη εντύπωση. Εξάισια και πανύψηλα πλατάνια πλαισιώνουν τις πλαγίες και βρίσκονται μέσα στα ρείθρα του ποταμού, που άλλοτε πλατύνει και γαλήνιος κι' άλλοτε παφλάζοντας και κυματίζοντας κατεβαίνει από τα ύψη της Δωδώνης για να χαθεί στον Αμβρακικό κόλπο. Ο δρόμος πηγαίνει δίπλα στη κοίτη επί ώρες, χαρίζοντε στον ὁδοιπόρο άνείπτως συγκινήσεις. Ύστερα από πορεία δύο ημερών έφθασαν, επί τέλους στο χάνι του Αγίου Δημητρίου, όπου διενυκτέρευσαν κι' αναπαύθηκαν για λίγο. Την άλλη μέρα ανεχώρησαν. Έβρεχε ραγδαία και το τοτό δεν έμ-

Ο λόρδος Βύρων
(Σπάνιο και άγνωστο πορτραίτο του 1822)

πόδιζε τον Βύρωνα να χαριτολογη και ν' άστειλῆται με τους συνοδοιπόρους του. Δυστυχώς μόλις έφθασαν στα Γιάννινα και μπήκαν στην πόλι αντίκρυσαν ένα από τα φρικαστικώτερα θεάματα, που μπορούσαν να δουν. Σ' ένα δέντρο κρεμώταν από το δάχτυλο το τέταρτο του σώματος ενός τεμαχισμένου ανθρώπου!... Ο Βύρων πληρώσε και ρώτησε τί συνέβαινε. Πληροφορήθηκε δὲ πως ἦταν το σώμα ενός φοβερού ληστή, που τις μέρες εκείνες είχε συλληφθῆ και καταδικασθῆ. Ο Άλῆς για να... παραδειγματίσει τον κόσμο τεμάχισε το σώμα του και το κρέμασε σε μία από τις τέσσερες πόρτες της πόλεως για να τὸ θέμουν οι κάτοικοι κ' ἰδῶσι εκείνοι πούμπαιναν στα Γιάννινα από τα γύρω θουνά, όπου ἡ ληστεία κυριαρχούσε.

Ο Βύρων προχώρησε, κάπως ξαφνιασμένος από το δολόκοτο και φρικτό εκείνο θέαμα και πήγε στο σπίτι του προξένου της Αγγλίας στα Γιάννινα, του Μαρτίνου Ανγκίου, φίλου του Άλῆ. Ο λῆς ἦταν ένας από τους ευφαιστερότερους κι' έπιστημονικώτερα καταρτισμένους πράκτορες της Αγγλίας σ' ὅληκληρη την Ανατολή, τέλειος γνώστης της γεωγραφίας ὅλης της Βαλκανικής καθώς και των διαφόρων ἠθών κι' ἠθίμων των κατοίκων της. (ποδέχτηκε τον Βύρωνα με φιλοφροσύνη και τον πληροφόρησε σχετικά με την κατάσταση του τόπου. Ύστερα τον παρακάλεσε να εγκατασταθῆ στο οἶκμα, που τούχε προσηλώσει ὁ Άλῆς, πούχε μάθει κατά περιεργό και μυστικό τρόπο τον έρχομό του ευγενικοῦ λόρδου στην Ήπειρο. Τοῦδωσε μάλιστα κι' ένα ξεναγό τον Νικόλαο Βρετό, που μιλούσε θαυμάσια Ἰταλικά. Δεν είχε άκουη καλά-καλά κατατασθῆ στο νέο του οἶκμα, όταν μπήκε στο δωμάτιο του Σπυρίδων Κολοθός, ιδιαίτερος του Άλῆ, μαζί με τον παρῆστο της πόλεως Μίσιο, και τον χαϊρέτησαν από μέρας του Άλῆ, που άπουσίαζε από τα Γιάννινα και τον παρακάλεσαν να δεχθῆ τη φιλοξενία του. Έφ' ὅσον θάμεινε στην Ήπειρο ο ποιητής, δεν θα ξόδευε τίποτε. Ο πονηρότατος θεζύρης ἤξερε άμέσως να κατακτά τον ξένου. Κι' ο Βύρων, παρ' ὅλη την δυσπιστία του, δεν μπόρεσε παρά να

σαγηνευθῆ από τις περιπατήσεις και την αερότητα του Άλῆ. Συγχρονως τον πληροφορήσαν πως εύχαριστα ὁ Πασάς θα δεχόταν τον νεαρό λόρδο στο παλάτι του στο Τεπελένι, όπου τότε θρισκόταν, πολεμώτας ἐναντίον του Κούρτς Πασά του Μπερατίου. Τοῦδωσαν μάλιστα και μερικά στρατιώτες ως φρουρά του κι' ὡς άκολουθία, που θα τον συνόδευε ὡς εκεί. Ο Βύρων δέχθηκε με χαρά ὅλες αυτές τις φιλοφρονητικές εκδηλώσεις του Άλῆ και των ανθρώπων του. Είχε κατακτηθῆ και παραδοθῆ άμέσως στον μεγάλο εκείνο μαεστόρο της φήμης της κατεργαριάς και της υποκρισίας, που λεγόταν Άλῆ Πασάς, θεζύρης της Ήπείρου, λιοντάρι της Αθανιτίας, νέος Πύρρος, φάλλο-ρι κλπ.

Ο Βύρων έμεινε τέσσερες μέρες στα Γιάννινα, προτού μεταβῆ στο Τεπελένι (9 — 13 Οκτωβρίου 1809). Η πόλις ἐκείνη με την θαυμασία και ποικιλική λίμνη της, με τα εξάρματα τουρκικά κτίρια και τζαμιά πάνω στο κάστρο της, με την καταπληκτική θέα της Πλάδας που χιονισμένη προβάλλει στα μάτια του έπισκέπτη, προσέστη στον Βύρωνα μία γοητευτική συγκίνηση.

24 Φεβρουαρίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

13

ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Του JAMES THOMSON

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟ).

Στον κάμπο που σκοτείνιασε πυκνό το χιόνι πέφτει. Χειμῶνας άγριος, θάρυς, καιρός φουρτουνιασμένος. Το παίρνει ἔδω, το ρίχνει εκεί και το στριφογυρίζει. Μέσα στον κάμπο στέκεται ὁ χωρικός και βλέπει. Στίβες μεγάλες, σάν θουνά, να γίνεται το χιόνι. Και μ' άγνια φοβερή δεν βλέπει το ποτάμι. Ούτε το δάσος το πυκνό στο χιόνι αὐτά κρυμμένα. Μέσα στην άσπρη έρημιά ὅλοι γενῆκαν ένα. Μά προχωρεῖ σ' ανήφορους, λαγκάδια κατεβαίνει. Κι' ὅσο στα χιόνια προχωρεῖ, τόσο τον δρόμο χάνει. Και κουρασμένος σέρνεται με κόπο μέσ' στα χιόνια. Θυμάται το σπιτάκι του, κι' αὐτό τον δυναμώνει. Να προχωρή! μά ὁ κόπος του πηγαίνει στα χαμένα. Και χάνει και το θάρρος του μαζί με την ἔλπίδα. Τί άγνια φοβερή! τί μαύρη άπελπισία. Του θασανίζουν την καρδιά! Στους λογισμούς τους μαύ-

(ρους

Που ἡ φαντασία του γενῆ, ἀντί να δῆ κεί κάτω. Τοῦ καλυθεῖ το στήν σκεπή ἑπάνω από τα χιόνια. Βλέπει παντοῦ κακοτοπία στην έρημιά του κάμπου. Πού ούτε καλύβι, οὐτ' άνθρωπο, ούτε τον δρόμο βλέπει. Και βλέπει μόνο άσπλαγχνη να κατεβαίνει ἡ νύχτα. Η τρικυμία που θογγά κι' οὐρλιάζει σαν θηριο, Κάνει την άγρια έρημιά πιό άγρια, πιό κρύα. Η φαντασία του πολλά τότε στον νοῦ του φέρνει. Πηγάδια θάθους άφθαστου με χιόνια σκεπασμένα. Βλέπει πως σπᾶ το κρούσταλλο και πέφτει στο πηγάδι. Πως κάποιο θάλο άπιστο τότε τραβά στην λάσπη. Πως ένα παραπάτημα σ' ένα γκρεμνὸ τον ρίχνει. Γιατί ὅλ' αὐτά τὰ σκέπασε το χιόνι πέρα ὡς πέρα. Και περπατᾶ σιγά-σιγά γιατί δεν ξεχωρίζει. Ούτε ἡ στράτα που θρίσκειται, γερᾶ να την πατήση. Ούτε που τρέχει το μικρό ποτάμι παγωμένο. Ούτε που στέκουν τα νερά της έρημης λιμνούλας. Ούτε που θγαίνει το νερό της κοουσταλλένιας θρύσης. Μὲ σιγανὸ περπάτημα για ὅλ' αὐτά προσέχει. Μά δεν άντέχει, ἀπόκαμε και γέρνει άπελπισμένος. Στα χιόνια ν' ἀποκοιμηθῆ με σκέπασμα το χιόνι. Μὲ μία μεγάλη συλλογή, την πιό μεγάλη ἀπ' ὅλες. Πως εἶν' ὁ θάνατος μικρός, με την γλυκειά λαχτάρα. Που σφίγγει πάντα την καρδιά ἐκείνου που πεθαίνει. Την τρυφερή ἐνθούσια ἐκείνων π' αγαποῦμεν. Της έρημης γυναίκας του, των έρημων παιδιῶν του. Των φίλων που δεν μπόρεσε να τους ξανατιμώσῃ. Τοῦ κάκου ἡ γυναῖκα του με τρυφερή φροντίδα. Ρούχα ζεστά του ἑτοίμασε, ν' αλλάξῃ σάν γυρίσῃ. Και τ' άναψε καλή φωτιά, που θάνε κρυμμένος. Τοῦ κάκου τὰ παιδάκια του μέσ' ἀπ' τα τζάμια βλέπουν. Την φοβερή κακοκαιρία και τότε περιμένουν. Νά ξεπροβάλλῃ κι' έρωτοῦν, ανήξερα κι' ἄθωα. Πότε ὁ πατέρας θε νάρθῃ, και κλαῖνε τα καῦμένα. Άλλοίμονο! οὔτε παιδιὰ οὔτε καλή γυναῖκα. Ούτε κανένα φίλο του θα ξαναἰδῇ ὁ καῦμένος. Ούτε στο τιμὸ σπιτι του θε να ξαναπατήσῃ. Στην παγωμένη του άγκαλιά ὁ θάνατος τον πήρε. Έξόλισε το σώμα του, σταμάτησεν ὁ νοῦς του. Κι' ἔγειρε και κοιμήθηκε τον ὕπνο του θανάτου. Μέσα στην άσπρη έρημιά του χιονισμένου κάμπου.

(*Από το Άγγλικό)

Μετάφρ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, εφημερίδας και περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηφισοῦ Γλαυκῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην και τὰς Κυριακάς.

Έκεῖ συνέλαβε την ἰδέα τοῦ μεγάλου του τραγουδιοῦ, που τὸν ἔκανε τόσο ἐνδοξο κατόπιν: τ ο ὁ Τ σ ἄ ῖ λ — Χ ἄ ρ ο λ — ὅπως ὁμολογεῖ και γράφει ὁ ἴδιος. Έκεῖ τοῦ δόθηκε καιρός να συγκεντρωθῇ κι' αναπαυθῆ ὕστερα ἀπὸ τις περιπέτειες και τις ταλαιπωρίες τοῦ ταξιδιοῦ του. "Οσο γερός κι' ἂν ἦταν κι' ὅσο κι' ἂν άγαπήσε τις τρέλες, ὅμως εἶχε κάπως κουρασθῆ. Τὰ Γιάννινα μ' ὅλες τις άνέσεις των τὸν ξεκούρασαν... Δεν θάσταζε ὅμως και την ἄλλη μέρα γῆκε με τὸν Χορχάουζε και σιργιάνισαν στη λίμνη με τὸ ὠραῖο ἀκάτιο τοῦ Άλῆ. Πῆγαν στο Νησί, ὅπου ἐπεσκέφθηκαν τὰ θυζαντινὰ μνημεία του κι' ἐκείθε πέρασαν στην μαγευτικὴ τοποθεσία της πηγῆς τοῦ Κρουνερίου. Πόσοι δεν ἔχουν γράψῃ τὸ ὅματά τους στο κοῦλωμα τοῦ θράχου, ἀπ' ὅπου ἀναθρύζει ἀβόρυθα τὸ μεγάλο κεφάλαι της πηγῆς! Μάταια ὅμως ζήτησα να ἔρω τὸ νόμα του Βύρωνος πούχε την ἄδυναμία να χαράξῃ τ' ὄνομά του παντοῦ ἀπ' ὅπου περνούσε. "Ιως ὁ χρόνος νὸ τῶσθε. "Ιως ἡ ὕγρασία να τὸ κατέστρεψε... Η φθινοπωρινὴ ἔκεινη μέρα ὅπου διάθῃκε τὸ πὸ νησί και την ἱπείαντι γῆ, ὅπου περιδιάθαζε μέσ' στην λίμνη ποῖς ἐρεῖ ποιές χαρές δεν ἔδωκε στον Βύρωνα!... Το φθινόπωρο εἶνε χάριμα χριμάτων στα Γιάννινα κι' ὁ ποιητὴς θάνοιωσε ὅλη την γοητῆα της φύσεως της Ήπείρου. Δυστυχῶς δὲν ἔχουμε λεπτομέρειες τῶν ἐντυπώσεων τοῦ Βύρωνος ἀπὸ τὰ Γιάννινα. Απορροφημένος ἀπὸ τις συγκινήσεις και τις παραστάσεις δεν ὄρῃκε καιρὸ να γράψῃ, ὅπως συνήθιζε, στην μνήμα του ἡ σὲ κανένα φίλο του. Θὰ τὸ κάνῃ ἄργότερα, ἂν ὄρῃ καιρὸ.

Εὐτυχῶς ὁ φίλος του Χορχάουζε στο ταξίδι του μὰς ἔδωσε πολλές εἰδήσεις για την πρώτη ἡμέρα τοῦ Βύρωνος στα Γιάννινα, τοῦ Οκτωβρίου τοῦ 1809. Την τρίτη μέρα ἐπεσκέφθηκαν τοὺς ἐπισήμους Τούρκους της πόλεως. Πῆγαν στα λιθαρίσια, ὅπου τὰ πελώρια πυρίτεχνα ἐσωτερικῶς και πολυτελέστατα παλάτια των γυνῶν τοῦ Άλῆ. Ο Μουχτάρ ἔλειπε στον πόλεμο. Εἶδαν, ὅμως και χαϊρέτησαν τὸν γιοῦ του, ἕνα παιδάκι μόλις δέκα χρόνων, ζωηρό, σοθάρὸ κι' ἀτάραχο, που ἔαφνισε τὸν Βύρωνα και τὸν Χορχάουζε. «Μὰς υποδέχτηκε — γράφει ὁ τελευταῖος — ὁ μικρὸς θῆς, ἕνα παιδάκι μόλις δέκα χρόνων, που τὸ θάρρος, ἡ ἀταραξία κ' οἱ φιλοφρονητικοὶ τρόποι του, ἀσυνήθιστοι για την ἡλικία του, μὰς ἐξέπληξαν. Ο μικρὸς θῆς μιλούσε ἑλληνικά κι' ἄρθανίτικα. Στον λαμό του κρεμῶταν ἕνα φυλαχτὸ τοῦ Αγίου Νικολάου, που μόλις ἐπεχείρησα να τὸ γυλίω, τὸ παιδί ἄμέσως μὸ κράτησε τὸ χέρι». Ύστερα πῆγαν κι' ἔκαναν ἐπίσκεψι στο διαμέρισμα τοῦ Βελῆ Πασά, που τότε διοκοῦσε την Πελοπόννησο κι' ἔλειπε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὰ Γιάννινα. Τους υποδέχτηκε κι' ἔδω ὁ μικρότερος γιοῦς του ὁ Μουχαρέμ θῆς. Τὸ παιδί, μόλις δώδεκα χρόνων, εἶχε την σοθαρότητα μεγάλου ἀνθρώπου. Η ἀταραξία του ἔκανε και πάλιν ἐντύπωση στον Βύρωνα. Άλλ' ὁ μικρὸς Μουχαρέμ ἦταν διαχυτικώτερος ἀπὸ τὸν ἐξάδελφὸ του και πολὺ περιποιητικὸς. Όταν ανεχώρησαν τοὺς συνόδευσε ὡς ἔξω — πράγμα πολὺ τιμητικὸ κι' ἀσυνήθιστο για τοὺς Τούρκους, που κρατοῦσαν τότε πολὺ την ἐθιμοτυπία. Ο Βύρων με τὸν Χορχάουζε γύρισαν στο σπιτι τους ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ την υποδοχὴ των Τούρκων και τις τιμές που ὁ Άλῆς τοὺς εἶχε ἐπιδαφιλεύσει... Ο ποιητὴς εἶχεν ἄλλῃζει ἐντελῶς γνώμη για τοὺς Τούρκους. Σιγά-σιγά γίνονταν φιλότουρκος. Δεν εἶχε νωρίσει ἀκόμη τοὺς Ἑλληνες κ' εἶχε γι' αὐτοὺς πολλές ἀκόμη προκαταλήψεις...

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ

Ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' χρώστουσε την άνάρρησί του στον πνιγηρὸ κα θρόνο στην ἐνθερμη υποστήριξί τοῦ Αγίου Καρόλου, ὁ ὁποῖος τότε ἦταν καρδινάλιος τοῦ Μπαρομέ.

Όαν ὅμως ἄργότερα ὁ καρδινάλιος αὐτὸς ἔαθε μερικὰ νεανικά παραπάματα τοῦ Πάπα Γρηγορίου, τοῦ εἶπε: — Άν τάξερα ὅλ' αὐτὰ δεν θὰ σὰς ἐψήφισα.

— Ήσυχάστε, ἄγιε πάτερ, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ ἔξυπνος Πάπας. Τὸ "Αγιο πνεῦμα τὰ ἐγινώριζε ὅλα, όταν σὰς ἐνέπνευσε να με υποστηρίξετε!...

— Ποιό ; ρώτησε η βασίλισσα, συγκινημένη.
— Την έλπιδα.
— Τι ξέρετε σείς ; είπε με σιγανή φωνή η Μαργαρίτα, θάζοντας τα φλογισμένα χείλη της επάνω στο λευκό μέτωπο του Μπαθολέ... 'Η έλπιδα και το μέλλον ανήκουν στον Θεό.
— Έπειτα, σάν να ντρεπόταν γιατί είχε πη πολλά, πρόσθεσε.
— Δεν έρχεται λοιπόν αυτός ο γιατρός ; Θεέ μου ! Θεέ μου !
— Έφθασε ! ακούστηκε μία φωνή.
Και την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας γιατρός, ακολουθούμενος από τον Γαετάνο.
— Ο γιατρός εξήγησε προσεχτικά τον Μπαθολέ και είπε :
— Δεν είναι τίποτε. Πρέπει να μετακομισθεί στο δωμάτιό του και, όταν ανάκτηση τις αισθήσεις του να μείνει μόνος. 'Η ασθένειά του προήλθε από δυνατή συγκίνηση και αδυναμία.
Μετεκόμισαν τον Μπαθολέ και η βασίλισσα τον ακολουθούσε αφήνοντας μόνο τον Γαετάνο με τη Μονμورانού.
— Όταν η πόρτα έκλεισε, η Μονμورانού κύτταξε ειρωνικά τον Γαετάνο, ο οποίος και της είπε με σοβαρό τόνο :
— Πρό δλίγου με θάψατε πολύ δεσποινίς.
— Την αγαπάτε λοιπόν πολύ ;
— 'Ω ! Έκανε ο Γαετάνο φέρνοντας το χέρι του στην καρδιά του.
— Θεέ μου ! εξακολούθησε η Μονμورانού. Λυπάμαι πολύ και αξίζω την περιφρόνησί σας.
— 'Α ! Μπα !...
— Και το μίσος σας ;...
— 'Εγώ να σάς μισώ ;
— Τι τα θέλετε ;... Γελάστηκε... Νόμιζα...
— Τι νομίζετε ;
— Τίποτε... Φανταζόμουν... Μά για ποιό λόγο να σάς κάνω μία τέτοια εκμυστήρευσι !...
— Λέγετε...
— Λοιπόν, μου φαίνεται δύσκολο ένας πρέσβυς, ένα πρόσωπο σάν και σάς να είναι έρωτευμένος στα σοβαρά...
— Είχατε άπατη, δεσποινίς, ψιθύρισε ο Γαετάνο με μία δραματική χειρονομία.
— 'Αλλοίμονο !... Τό θλέπω καλά και είμαι πολύ ταραγμένη. Τι διάβολο ! Πώς να υποθέσω ότι ένας πρέσβυς που έκανε πώς ήταν θαθεία έρωτευμένος με τη βασίλισσα, δεν έκρυβε κάτω από τον έρωτά του κάποιο πολιτικό σκοπό ;
— 'Α ! Έκανε ζωηρά ο πρεσβευτής, ώστε αυτό υποθέτετε ;
— Θεέ μου ! Ναι, αλλά, βλέπετε καλά, γελάστηκε... Και είναι άτυχημα.
— Γιατί ;
— 'Ατύχημα για μένα, θέλω να πω... 'Ω ! είναι περιττόν να εξηγηθώ...
— Κι' αν σάς παρακαλούσα...
— Δεν θα σάς έλεγα τίποτε. 'Αγαπάτε τη βασίλισσα...
— 'Υποθέστε ότι δεν την αγαπώ...
— Τι υπόθεσις ! Έκανε η Μονμورانού γελώντας. 'Εστώ, ως υποθέσουμε λοιπόν... Τι να υποθέσουμε ;
— 'Ότι δεν αγαπώ τη βασίλισσα.
— 'Εστώ, δεν την αγαπάτε... Τότε θα εροχόμιν και θα σάς έλεγα : «Δεν αγαπάτε τη βασίλισσα γι' αυτή, αλλά την αγαπάτε για τα μυστικά του βασιλείως...»
— Ο Γαετάνο άνασκήρτησε και τραθήχτηκε πίσω.
— Τι παράδοξο άστέιο !...
— Είναι μία άπλη υπόθεσις, αγαπητέ κύριε... Πιστεύετε με... Θα έπρόσθετα λοιπόν : «'Ο βασιλεύς και η βασίλισσα δεν συμφωνούν και δεν ξέρουν ο ένας τα μυστικά του άλλου... 'Εκτός αν τα μαντεύουν, πράγμα που συμβαίνει πολύ σπάνια... 'Αν ο βασιλεύς έχη μυστικά, αυτά θα τα εγνώριζε κάποια άλλη. 'Αλλά είναι περιττόν να σάς πω ποιά... 'Αρκεί να μάθετε ότι αν μία γυναίκα θα μπορούσε να προδώση τον βασιλέα, η γυναίκα αυτή θα ήταν εκείνη την οποία ο βασιλεύς τόσο άχάριστα άπάτησε.
— 'Ο βασιλεύς λοιπόν άπάτησε καμιά γυναίκα ; ρώτησε μ' άθωότητα ο πονηρός Γαετάνο.
— 'Ισως... μία δεσποινίδα υψηλής περιωπής με μεγάλο όνομα... μία δεσποινίδα που για τον έρωτά του ξέχασε την θέσι της και τ' όνομά της, η οποία θυσίασε τα πάντα... και όποια ως αντίλλαγμα όλων αυτών, έγκατελείφθη άνανδρα και προσβλητικά...
— 'Αλήθεια ; ρώτησε ο Γαετάνο. 'Υπάρχει μία τέτοια

γυναίκα ;
— 'Ω ! ψιθύρισε η πονηρά Μονμورانού, μη ξεχνάτε ότι κάνουμε άπλως υποθέσεις... και τίποτε περισσότερο...
— 'Υπάρχουν τρία πολύ δυσάρεστα πράγματα, δεσποινίς.
— Ποιά, αν επιτρέψετε ;
— Πρώτον ότι αγαπώ τη βασίλισσα.
— Γιατί να μην την αγαπάτε ;... 'Η βασίλισσα είναι η άραιότερη άπ' όλες τις γυναίκες. Δεύτερον ;
— Δεύτερον, ότι δεν έχω κανένα πολιτικό σκοπό...
— Φαίνεται ότι είναι πολύ διασκεδαστική η πολιτική. 'Αλλ' ως ακούσουμε και το τρίτο...
— 'Ότι η γυναίκα για την οποία μιλούσατε πρό δλίγου δεν υπάρχει.
— Θεέ μου ! Έκανε η Μονμورانού. Τα δυο τελευταία θα μπορούσαν να εξαρτώνται άπ' το πρώτο. 'Αν δεν αγαπούσατε τη βασίλισσα, θα είχατε θέβαια κάποιοι πολιτικό σκοπό, έρωτοτροπώντας μαζί της... και η γυναίκα για την οποία σάς μιλούσα, ίσως να υπήρχε τότε...
— 'Αλήθεια ; Τότε θα υπήρχε κι' ένα τέταρτο πράγμα, όχι λιγώτερο δυσάρεστο.
— Μεγάλε Θεέ ! Πόσο σκοτεινός είσθε !...
— 'Η γυναίκα αυτή δεν είσθε θεβαία σείς...
— 'Α ! 'Αλλο κι' αυτό, πάλι... Λοιπόν, άφου ως τώρα θαδίσασμε σε υποθέσεις, ως υποθέσουμε ακόμα...
Μά η Μονμورانού στάθηκε έξαφνα και πρόσθεσε γελώντας :
— Φυλαρούμε τόση ώρα τώρα και μπορούν περίφημα να υποθέσουν, ότι συνωμοτούμε... Που θα μπορούσαμε να ιδωθούμε ;...
— 'Υποθέστε ότι άπόψε έχετε ήμικρανία κι' ότι ένας περιπατος στον κήπο θα σάς ώφελήση...
— Και σείς ;
— Κι' εγώ θα υποθέσω το ίδιο. Πάντως θα μου επιτρέψετε να σάς κάνω ένα δώρο, είπε ο Γαετάνο. Νά, πάρτε αυτό το κουτί...
Και έβγαλε ένα θαυμάσιο κουτί, μέσα στο όποιο ήταν ένα μαργαριταρένιο κολιέ και το έδωσε στην νέα.
— 'Όχι, κρατήστε τα μαργαριτάρια σας, τοι έπτε εκείνη. Και δίνοντάς του πίσω το κουτί, γήγχε έξω.
— Ο Γαετάνο έμεινε μόνος στο μπουντουάρ και, άφου σκέφτηκε αρκετή ώρα, είπε από μέσα του :
— 'Ημουν άνόητος. 'Η βασίλισσα με χλεύαζε και δεν έβλεπα, ότι η πιο φυσική σύμμαχός μου έπρεπε να είναι η ζηλότυπος έρωμένη που έγκατελείφθηκε.
Και ο Γαετάνο έφυγε κι' αυτός.
Μετά μία ώρα, δυο γυναίκες καθόντουσαν κοντά στο προσκέφαλο του Μπαθολέ, ο όποιος, έπειτα από τη ληθυσία του, είχε προσβληθή από δυνατό πυρετό.
— 'Η γυναίκες αυτές ήσαν η Μαργαρίτα και η Νανού, η έξυπνη καμαριέρα, την οποία σχεδόν ξεχάσαμε.
— Ο Μπαθολέ παραμιλούσε.
— Πρέπει να τον σκοτώσω... έλεγε. Πρέπει... ξέρει το μυστικό μου. Ξέρει ότι την αγαπώ... και θα της το πω... 'Ω ! αν εκείνη τό μάθαινε... αν τό υπαυτευόταν... θα έπρεπε να πεθάνω... δεν θα μπορούσα πειά να ζήσω... Και όμως θέλω να ζώ για να τη θλέπω... για να τη θλέπω κάθε μέρα... κάθε ώρα... να κλαίω από χαρά, όταν με κυτάζει... ν' ακούω τον ήχο της φωνής της, όταν θεία άρμονία... να ανατριχιάζω, όταν η αναπνοή της χαϊδεύη την κόμη μου... Δεν είναι άρκετό αυτό ;... Δεν είναι αυτό η επιγείος ευδαιμονία ;...
— 'Η Νανού κ' η βασίλισσα κύτταζαν η μία την άλλη, η βασίλισσα κατασυγκινημένη κ' η Νανού χαμογελώντας.
— Πόσο σάς αγαπά ! ψιθύρισε η Νανού.
— Σώπα ! Σώπα ! Είναι τρελλάς, άμυαλός...
— 'Ο έρωσ του θα είναι ένα μαγευτικό ποίημα, τόλμισε να προσθέση η καμαριέρα.
— Σώπα λοιπόν ! φώναξε η βασίλισσα μ' άνυπομονησία.
— Ποίημα που η Πέπα θα ήθελε πολύ να τό διαβάση.
— 'Η Πέπα ; ρώτησε η βασίλισσα κατσουφιάζοντας. Τι σχέση έχει η Πέπα ;
— 'Η Πέπα τον αγαπά, άπάντησε η Νανού, χαμογελώντας με κακεντρέχεια...
— 'Η Πέπα έχει πολύ θράος, ψιθύρισε η βασίλισσα περιφρονητικά. Πώς τολμά ν' αγαπά τον άκόλουθό μου ;
— 'Εκείνη τη στιγμή ο Μπαθολέ, ο όποιος είχε ήσυχάσει λίγο, ξανάοησε τον μονόλογό του.
— Πόσο ήταν ώραία ! ψιθύριζε. Πόσο ήταν ώραία χθές

με τό ύπεροχα μαλλιά της, ριγμένα προς τα πίσω !... Πόσο περιφανα κύτταζε τό πλήθος που ανατριχιάζε από ένθουσιασμό στο αντίκρυσμά της ! Πόσο την κύτταζαν και πώς την θαύμαζαν όλοι !... Κι' αυτός άκόμα ο βασιλεύς έπτε πώς ήταν ώραία... 'Αν ή ζωή μου δεν ήταν τόσο άσημαντή, αν ή σωτηρία της ψυχής μου δεν ήταν πολύ μικρή θυσία, θα την πουλούσα εύχαρίστως στον διάβολο — εκείνη την στιγμή για να μπορέσω ν' άκουμπήσω τα χείλη μου στην ούρα του φορέματός της...
— Ο Μπαθολέ σάπασε και ένωσε τα χείλη του σάν άγγελος που προσεύχεται μπροστά στο άγαλμα της Παρθένου.
— Θεέ μου ! ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Αυτό τό παιδί θα με κάνει να τρελλαθώ. Νανού, αγαπημένη μου, θυμόσου, ότι είμαι τριάντα χρόνων !...
— 'Εκείνη τη στιγμή, ο Μπαθολέ ξύπνησε και άνοιξε τα μάτια του.
— 'Η βασίλισσα μόλις πρόσθεσε να 'κουφή πίσω από ένα παραπέτασμα, αφήνοντας την Νανού μόνη κοντά στο κρεβάτι.
— Ο Μπαθολέ κύτταξε εξαφνιασμένος γύρω του και είδε τη Νανού.
— Μπα ! είπε. 'Εδώ είσαι ; Τι κάνεις ;
— Περιμένα να ξυπνήσετε, κύριε Μπαθολέ.
— Και γιατί περιμένεις να ξυπνήσω ;
— Για να σάς δώσω να πιήτε αυτό τό φάρμακο.
— Είμαι άρρωστος λοιπόν ;...
— 'Η Νανού έγνεψε καταφατικά με τό κεφάλι της.
— 'Αλήθεια πρόσθεσε ο Μπαθολέ, είδα άσχημα όνειρα. Μου φαίνεται πώς άνειρεύτηκα ότι με σκότωναν... κι' έπειτα ότι η Μονμورانού... κι' έπειτα ότι η βασίλισσα...
— Ο Μπαθολέ έβγαλε μία κραυγή.
— Θυμάμαι ! φώναξε. Δεν ήταν όνειρο !...
Χλώμιασε τότε τρομερά, τα χείλη του σφίχτηκαν και κύτταξε τη Νανού τρομαγμένος.
— Παραμιλούσα ; ρώτησε.
— Ναι.
— Ο Μπαθολέ ταραχτηκε άκόμα περισσότερο.
— Και... τι έλεγα ;
— Μιλούσατε για έ κ ε ί ν η ν !...
— Ένας υπόκοφος ρόγχος γήγχε άπ' τό στήθος του Μπαθολέ.
— Μιλούσατε για εκείνη, εξακολούθησε η Νανού, αλλά δεν άναφερατε τ' όνομά της.
— 'Α ! Έκανε ο άκόλουθος άναπνέοντας μ' άνακούφισι.
— Και τό μόνο που μόρεσα να ή Μονμورانού.
— Κατάλαβα, εξακολούθησε η Νανού, είναι ότι έ κ ε ί ν η είναι πολύ ώραία, ότι έχει μαύρα μαλλιά.
— 'Αλήθεια ; ρώτησε ο Μπαθολέ από τό θλέμμα του όποιου είχε σβύσει πειά ο τρόμος, δεν άνέφερα τ' όνομά της.
— Δυστυχώς, ψιθύρισε η υπηρέτρια Νανού. Θα εύχαριστώ πολύ αν τό μάθαινα.
— 'Α ! 'Α ! Έκανε ο άκόλουθος χαμογελώντας τώρα, δεν θα τό μάθης ποτέ.
— 'Αγαπήτε μου Μπαθολέ, εξακολούθησε η Νανού με την πειστική φωνή της, γιατί δεν θέλετε νάχετε εμπιστοσύνη σε μένα ; 'Εγώ ξέρω να σωπαίνω. 'Εξ άλλου, μαντεύω...
— Ο Μπαθολέ φοθήθηκε.
— Μαντεύεις ; είπε. Μαντεύεις ;
— Γιατί όχι ; Είναι ώραία κι' έχει μαύρα μαλλιά. Στο κουράς λίγες είναι η γυναίκες ή ώραιες που έχουν κατάμαυρα μαλλιά... 'Εμπρός ! 'Ας τις λογαριάσουμε...
— Σιωπή ! είπε ο Μπαθολέ ανατριχιάζοντας. Μπορεί να μάς ακούσουν...
— Δεν μάς ακούει κανείς, είμαστε μόνοι. Λοιπόν, πρώτη — πρώτη, είναι η βασίλισσα. Μήπως είναι ή βασίλισσα ;
— Ο Μπαθολέ ταραχτηκε.
— 'Όχι, άπάντησε ζωηρά, όχι ! Δεν είν' εκείνη !
— 'Επειτα έχουμε την Πέπα. Μήπως είναι ή Πέπα ;
— 'Όχι, άπάντησε ο Μπαθολέ ξεθαρρεύοντας. Ματαιοπονείς όμως, ώραία μου Νανού, γιατί δεν θα τό μάθης.

— 'Όχι, κρατήστε τα μαργαριτάρια σας... είπε η Μονμورانού.

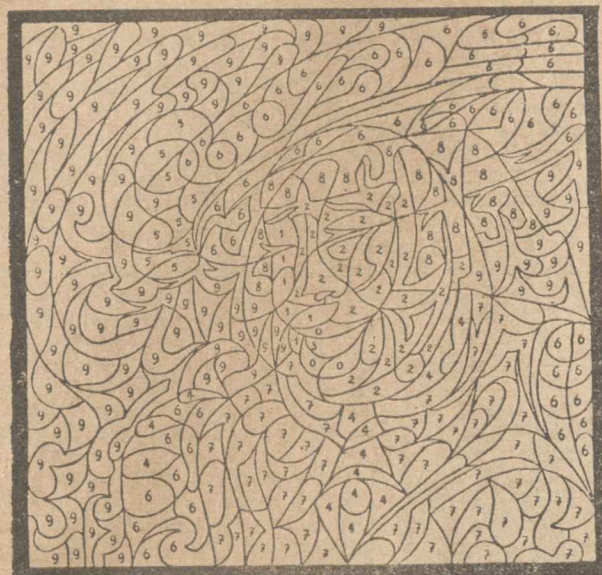
— 'Αν μου τό πής, θα σ' αφήσω να με φιλήσης και στα δυο μάγουλα.
— 'Όχι, έχω πυρετό.
— Βλέπετε αυτό τό φάρμακο ; 'Ο γιατρός διέταξε να τό πιήτε έπειδή είναι ήλθιος και νομίζει, ότι ή ασθένεια του έρωτος θεραπεύεται σάν τη δυσπεψία. Είναι λοιπόν έντελώς περιττόν να τό πάρετε... Κι' εγώ σάς θεβαίνω πώς είναι άδέςατο...
— Τότε δεν θα τό πάρω.
— Δυστυχώς ο γιατρός διέταξε να τό πάρετε...
— 'Αδιαφορώ εγώ για τον γιατρό.
— Και ή βασίλισσα ;
— 'Η βασίλισσα ; Έκανε ο Μπαθολέ, χάνοντας την ζωηρότητά του, θέλει και ή βασίλισσα να τό πάρω ;
— Βέβαια, έπειδή άγνοεί τήν πραγματική σας άρρώστεια. 'Αλλά εγώ ξέρω, πολύ καλά, ότι τό άνοστο αυτό γιατρικό δεν θεραπεύει τον έρωτα... Λοιπόν αν θέλετε να μου εμπιστευθήτε, να μου πήτε τό όνομά της, θα πω τό φάρμακο εγώ και ή βασίλισσα, θρίσκοντας τό ποτήρι άδειάστο...
— Δεν θα σοι πω τίποτε, άπάντησε ο Μπαθολέ. Προτιμώ να πάρω τό φάρμακο.
Και άπλώνοντας τό χέρι του, έκανε να πάρη τό ποτήρι.
— 'Αλλά την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκε ή βασίλισσα κι' έκανε μία χειρονομία.
— Είναι περιττό, τοι έπτε. Δεν είναι κατάλληλο φάρμακο για την άρρώστεια σου.
— Ο Μπαθολέ έγινε κατάχλωμος κ' έβγαλε μία κραυγή τρόμου. 'Επειτα προσήλωσε στην βασίλισσα ένα θλέμμα τόσο φλογισμένο, ώστε εκείνη φαθήθηκε μήπως τον πιάση πάλι πυρετός.
— 'Εδίωξε με μία χειρονομία τη Νανού και κάθησε πλάι στο προσκέφαλο του άκολουθού.
— 'Η Νανού έφυγε μορφάζοντας. Μόλις όμως έκλεισε την πόρτα πίσω της μουρμούρισε :
— Κι' εγώ θέλω να τό μάθω όλα. Αυτό είναι τό σύστημα της Πέπας. 'Η τρύπες στις κλειδαριές δεν έπνευθησαν για να κλείνουν ή πόρτες, αλλά για να μωρη κανείς ν' άκούη και να θλέπη.
Και προσήλωσε τό αυτί της στην κλειδαρότρυπα.
— 'Η βασίλισσα είχε πάρει στα χέρια της, τα χέρια του Μπαθολέ και τοι έλεγε :
— 'Εμπρός, παιδί μου... 'Εγώ είμαι σχεδόν μητέρα σου... Πρέπει να μάθης.
— 'Η βασίλισσα, λέγοντας τα λόγια αυτά, έτρεμε, όπως και ο Μπαθολέ, ο όποιος άκούοντας την έρώτη της, κρύφτηκε στο θάθος του κρεβατιού.
— Δεν έχετε εμπιστοσύνη... σε μένα... που σ' αγαπώ ;...
Και άπευθύνοντας την έρώτη αυτή, ή βασίλισσα άνασκήρτησε και πρόσθεσε αμέσως :
— ...Που σ' αγαπώ... σάν μητέρα...
— Ο Μπαθολέ ταραχτηκε και κύτταξε την βασίλισσα έντρομος.
— Λοιπόν, έτραύλισε, τέλος... Λοιπόν...
Μά διάτασε πάλι...
— 'Η βασίλισσα έτρεμε, νοιώθοντας πόν έαυτό της κυριευμένο από μία άγνωστη ταραχή κ' ίσως να είχε μετανιώσει για την περιέργειά της.
— Λοιπόν ! άπάντησε ο Μπαθολέ, ή γυναίκα που αγαπώ... είναι...
— 'Η βασίλισσα αισθάνθηκε τα γόνατά της να λυγίζουν. 'Αν τολμούσε, θα έβάζε το χέρι της στο στόμα του Μπαθολέ και θα τοι έλεγε :
— Σώπα !
— 'Αλλά ο Μπαθολέ, καταβάλλοντας μία υπερέτατή προσπάθεια, έπρόσθεσε με φωνή πνιγμένη :
(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

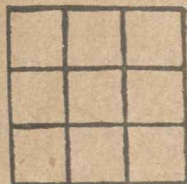
Πάρτε τις μπογιές σας και χρωματίστε ως έξης τα με-

ταξύ των γραμμών κενά διαστήματα :

*Όπου δεν υπάρχει αριθμός, βάλτε μαύρο, όπου υπάρχει 0 βάλτε κόκκινο, όπου υπάρχει 1 σαίρ, όπου υπάρχει 2 σαίρ θαθύ, όπου 3 λευκό, όπου 4 γκρι θαθύ, όπου 5 κίτρινο, όπου 6 μπλέ, όπου 7 μπλέ θαθύ, όπου 8 σκούρο, και όπου 9 γκρι.

*Ετσι θα σχηματίσετε μία ωραία εικόνα σχετική με τους Ιππότες του παληού καιρού.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Βλέπετε το διπλανό τετράγωνο. Πρόκειται τώρα να τοποθετήσετε μέσα σ' αυτό τους αριθμούς 20, 32, 17, 35, 23, 26, 29, 41 και 38, ούτως ώστε καθέτως, οριζοντίως και διαγωνίως να δίνουν το άθροισμα 87.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΤΕΥΧΩΝ

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

1) Ισπανία (ή σπανία). 2) Στο Μοναστήριον. 3) Ο Σολωμός (σολωμός). 4) Φιλαδέλφεια.

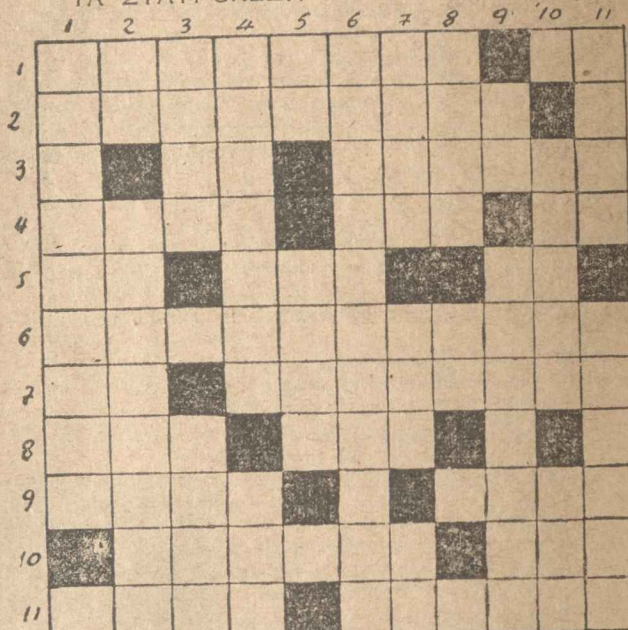
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΛΑΘΗ

*Ιδού πώς πρέπει να διορθωθεί το ιστορικό κείμενο για να είναι ακριβές:
«Ο Μέγας Ναπολέων, μετά την ήττα του στο Βατερλώ, παρέδόθη στους Άγγλους, θασίζόμενος στην μεγαλοψυμία τους. Εκείνοι όμως τον επέβησαν σ' ένα πλοίο και τον εξώρισαν στην Άγία Ελένη, όπου και πέθανε».

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ : 1) Κακία, 2) Λαμία, 3) Αθηνά, 4) Ρεύμα, 5) Κόμμα, 6) Γωνία, 7) Κρίνα, 8) Ευδία, 9) Ισθμία, 10) Μάλτα, 11) Πόλκα, 12) Λαύρα.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Οριζοντίως : 1) Διοικητής στρατιωτικής μονάδας. "Αρθρον.

- Χρονικόν διάστημα αποζημιωμένης αεργίας.
- Γράμμα του Αλφάβητου. Παλιός συνάδελφος του Λίντμπεργκ.
- Τέρας, όπως το αποκαλούν οι ποιηταί, που μάς θασανίζει και δεν σκοτώνεται. Περιφημος Γάλλος γελοιογράφος. Τα ταπεινά αυτά άνθη θα γίνουν σίγουρα περήφανα για τη συχνή χρησιμοποίησή τους στα σταυρολέξα.
- Μόριον. "Ετσι λένε οι Άμερικανοί τον Ναθαναήλ Σύνδεσμος.
- Θηρίον.
- "Ετσι γράφεται ο αριθμός διά λόγους συντομίας. Καθαρότης ύφους.
- Εδώ μπαίνουν τά... πάντα. Κτητικόν.
- Προσωπική Ανωνυμία (πληθ.) Ζωϊκόν όγρον.
- Ναός της Μελοπομένης Ρωμανικής μυθιστοριογράφος.
- Το έβλεπαν σ' όντων τους οι δημικοί ήρωες. Σημεία, συνθήματα.
- Καθέτως : 1) Τιποτένιος, χωρίς σημασία.
- Γαλλικό γράμμα. Ευρωπαϊός αυτοκράτωρ.
- Ιταλός ζωγράφος της Αναγεννήσεως. Περιφημο μελόδραμα.
- Αρχαίος συγγραφέας και Ιστορικός. Τίτλος ευγενείας.
- Θεός των Φαραώ. Ολόκληρος.
- Το μικρό όνομα μεγάλου ποντοπόρου.
- Μέγεθος (κλητ.) "Αρθρον (γεν.) "Ομοτικόν.
- Κράτος της Ασίας. Σύνδεσμος.
- Μέτρον επιφανείας. Μεγάλη χώρα όπως την προφέρουν οι κάτοικοί της.
- Σαμπάνια, ρετσίνα, κοκκινέλι, κτλ. "Ορος του σκακιού.
- "Ελληνικόν όρος. Πόλις της Ασιατικής Ρωσίας.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως : 1) ΑΡΤΑΝΙΑΝ-ΚΑ, 2) ΡΑ-ΒΑΡΝΑ-ΑΜ, 3) ΜΕ-ΛΑΤΙΝΕ, 4) ΟΛΑ-ΚΑΙΛΑΔΑΣ, 5) ΔΕ-ΚΑ-ΝΜ-ΑΔΩ, 6) ΙΒΑΝ-ΔΑ-ΣΗΣ, 7) ΑΙΡΕΤΙΚΑ, 8) ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ, 9) ΑΘΩΟΣ-ΟΡΑΜΑ, 10) ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΣ, 11) ΑΝ-ΙΑ-ΝΑΝΑ.
Καθέτως : 1) ΑΡΜΟΔΙΑ-ΑΜΑ, 2) ΡΑ-ΛΕΒΙΑ-ΘΑΝ, 3) ΜΑΚΑΡΙΩΣ, 4) ΑΒΕ-ΑΝΕΜΟΣ, 5) ΝΑ-ΤΟΣΑΙ, 6) ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ-ΛΑ, 7) ΑΝΑΙΜΑΚΤΟΙ, 8) ΝΑΤΑ-ΛΑΡΩΝ, 9) ΙΔΑΣ-ΓΑΤΑ, 10) ΚΑΝΑΔΗ-ΗΜΙΝ, 11) ΑΜΕΣΩΣ-ΣΑΣΑ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

ΣΤΟΣΟ, αν ο Κάρολος μετανοούσε για τη διαγωγή του, εξ αιτίας της λύπης που είχε αισθανθή η μητέρα και της γελοιοποίησης του, παρέμενε εν τούτοις ακλόνητος στις αποφάσεις του κ' η σκέψις ότι, σε έννεα μήνες, θα γινόταν ενήλικος, τον έκανε να παίρνει υπομονετικά την περιπέτειά του.

Μονάχα, ήθελε να τον αφήνουν ελεύθερο να όνειροπολή με την άνεσή του, και αυτό ήταν κάπως δύσκολο, γιατί σ' ένα πλοίο ο χώρος είναι περιωρισμένος. Δεν τον στενοχωρούσε το πλήρωμα. Αυτό άπεναντίας, όπως τα μεγάλα φουσκωμένα πανιά, συμμετείχε στο τοπίο, ήταν υλικό για όνειροπόλησι. Μά οι άλλοι επιβάτες, οι έμποροι των αποικιών, οι στρατιωτικοί (πάλι οι στρατιωτικοί!) ήσαν άνυπόφοροι. Άνυπόφορος επίσης ήταν κ' ο γιός του καπετάνιου που είχαν την αξίωσι να τον κάνουν φίλο του: ένας χοντρομπαλάς, υποψήφιος για κάποια επαγγελματική ναυτική σχολή, ο οποίος πρὸς μεγάλη άπελπισία του πατέρα του δεν μιλούσε για τίποτε άλλο παρά για τα καινούργια πλοία: Τά ατμόπλοια !

Έναντιον όλων αυτών των όχληρών, ο Μπωντελαίρ ανέπτυξε το συνηθισμένο του σύστημα άμείσεως. Στο τραπέζι, το μεσημέρι και το θράδυ έπικρατούσε αυτό που λένε συνηθώς ή πιο ειλικρινής εύθυμία, δηλαδή άνόητες κουβέντες γεμάτες καλαμπούρια κ' άλμυρούτσικα λόγια. Μά ο Μπωντελαίρ έμενε σιωπηλός, κ' η σιωπή του θάραινε σαν άποδοκιμασία. Κι' όταν μιλούσε καμιά φορά, έλεγε με την κοφτερή του φωνή για την οικογένειά, για την πατρίδα, για τη θρησκεία τους πιο σκανδαλώδεις άφροισμούς. Μά δυό λόγια, έκανε ό,τι μπορούσε για να φανή φριχτός σε όλους, έκτός από τον λαμπρό καπετάνιο Σώρ, ο οποίος ήταν καταλυπημένος θλέποντας ένα τέτοιο νέο, τόσο μορφωμένο, τόσο ευγενικό, να πέφτει σε τέτοιες πλάνες. Σε λίγο, όλοι οι επιβάτες άπομακρύνθηκαν απ' αυτό το επικίνδυνο παιδί, σαν να ήταν λεπρός.

Το πλοίο, αφού άγκυροβόλησε μια μέρα στα νησιά του Πρασίνου Ακρωτηρίου για ν' άναανεώση την προμηθειά του του ποτίσιμου νερού, προχωρούσε τώρα δλοένα και πιο πολύ πρὸς το Νότο, και, καθώς προχωρούσε πρὸς τὸν Ίσημερινό, η θερμοκρασία γινόταν καταθλιπτική.

Ας μη ξεχνάμε ότι εκείνη την εποχή, δεν υπήρχε καμιά άνεσις κ' ότι η ζωή των επιβατών δεν διέφερε καθόλου από των ναυτών. Η τραπέζιες που χρησίμευαν συγχρόνως και για καπνιστήρια, ήσαν κοινές, κοινόι επίσης κ' οι θαλαμοί του ύπνου άσφυκτιούσαν σε μια άτμόσφαιρα μολυσμένη. Η τροφή περιωριζόταν σε κρέας κονσερβωμένο γεμάτο σκόρδα για να συγκαλύπτουν τη βρώμα του, όταν άρχιζε να χαλάει. Είχαν ωστόσο έλεκτο κρσά, λαμπρό καννὸ και καφέ πρώτης τάξεως. Πάντως, για ένα καλομαθημένο νέο, η δοκιμασία ήταν αρκετά σκληρή.

Μά το ταξίδι είχε και τ' άπρόοπτά του: π. χ. όταν το πλήρωμα έπιανε κανένα μεγάλο ψάρι, το οποίο έτοιμαζε ο μάγειρος κατά διαφόρους τρόπους για να ποικίλνι τη μονοτονία των γευμάτων. Ένα άπόγευμα, ο καπετάνιος χτύπησε μ' έναν πυροβολισμό έναν αλμπατρός που φτερούγιζε γύρω απ' τα κατάρτια. Το πουλί, που έπεσε άμέσως στο κατάστρωμα, είχε πληγωθή μονάχα στο φτερό. Τού έδωσαν στο πόδι ένα σχοινί κ' έμεινε μερικές ημέρες αλγυμάλωτο στο πλοίο. Ήταν ένα υπέροχο πτηνό μακρούς δώδεκα ποδιών. Οι ναύτες θασανίζουν τον αϊχμάλωτό τους, τον έρέθιζαν για νάχουν την ευχάριστή να τον βλέπουν να πινάει τα μακρά φτερά, χωρίς άποτέλεσμα. Όλος ο κόσμος έσκαζε τότε στα γέλια, έκτός από τὴν Μπωντελαίρ.

Τέλος άποτελείωσαν το πουλί κ' ο άρχιμάγειρος έκανε μ' αυτό ένα πατέ για νά πανηγυρίση την ημέρα της διαθάσεως της Γραμμής του Ίσημερινοῦ, ημέρα ευωχίας για τούς ναυτικούς.

"Επειτα από δέκα — δώδεκα μέρες μετά την έορτή αυτή, ο άέρας δρόοισε κιάλας, γιατί ήταν πια τέλος Ίουλίου, ο οποίος είνε χειμωνιάτικος μήνας στο νότιο ήμισφαίριο.

Ο χειμώνας αυτός ήταν έξαιρετικά γλυκὸς με νύχτες υπέροχες. Ο Σταυρός του Νοτου έλαμπε πάνω απ' τὸν όρίζοντα κ' ο άφρός της θαλάσσης φωσφόριζε.

Μά, καθώς ζύγωνε στο Ακρωτήριο της Κσλής Έλπίδας, το πλοίο συνάντησε τρομακτική τρικυμία, μια τρικυμία, καθώς έγραφε ο πλοίαρχος στο Ημερηλόγιό του, όμοια της οποίας δεν αντιμετώπισα άλλη κατά τη μακρά σταδιοδρομία μου ως ναυτικού».

Επὶ πέντε μέρες και πέντε νύχτες, το πλοίο έκανε ένα θανάσιμο άγώνα με τὰ κύματα. Η καμπίνες είχαν πλημμυρίσει. Οι επιβάτες τρεμούλιαζαν και στέναζαν.

Ο Μπωντελαίρ, σ'αυτές τις κρίσιμες ημέρες, διατήρησε έλη την ευγένειά του, η οποία ήταν κάτι περισσότερο από πόζα: μια σταθερή ψυχική στάσις. Ο πλοίαρχος Σώρ, που ήξερε τί θα πη γενναίότης, θαύμασε το φλέγμα αυτού του παιδιού. Ένα κατάρτι έσπασε κατάρτη διάρκειά της τρικυμίας παρασύροντας στη θάλασσα κ' ένα μεγάλο μέρος απ' τα πανιά.

Τέλος, η θύελλα γαλήνεψε, ο καιρός ξανάγινε καλός και την 1ην Σεπτεμβρίου, έπειτα από όγδόντα τρεις ημέρες διάπλου, το θασανισμένο πλοίο έκανε την είσοδό του στον όρμο Πόρ-Λουί, της νήσου Μαυρικίου.

Το νησί αυτό, που κατεκτήθη από τούς Άγγλους το 1810, προσαρτήθηκε στην Άγγλία το 1815. Ξαναπήρε από τότε το παλαιό του όνομα Μαυρίκιος που το είχαν άλλοτε οι Όλλανδοί. Μά άνηκε επί πολὺν καιρό στη Γαλλία με το όνομα Νήσος της Γαλλίας, το μόνο που χρησιμοποῖον άκόμη οι καλλιερηταί που κατοικούν σ' αυτήν και οι όποιοι όλοι σχεδόν είνε γαλλικής καταγωγής. Μια παρατήρησις που έκανε εκεί ο Μπωντελαίρ είνε πως οι ευγενείς τρόποι των παλαιών Γάλλων έχουν διατηρηθή στις αποικίες τους. Ξανάθρισκε στις κρεολες της νήσου του Μαυρικίου τούς άριστοκρατικούς τρόπους του πατέρα του.

Ενὼ επιδιώρθωναν τις άθαρτες του πλοίου, οι επιβάτες, που θγχαν στην ξηρά, κατέλυσαν στο μοναδικό ξενοδοχείο της πόλεως. Ο Μπωντελαίρ, μνιασμένος που δεν μπορούσε ν' άποφύγη τη συντροφιά τους, που τη θεωρούσε πιο ενοχλητικά κ' από τὰ κουνούπια, τὰ όποια τον έκαναν να υποφέρει, έπέμεινε στην άριότητά του.

Το κλίμα τον έκανε να υποφέρει. Υπήρχε στην ατμόσφαιρα μια μεγάλη γλυκύτης που έπιδρούσε στα νεύρα του νέου, όπως επενεργεί ένα ανατολικό θαρό γλυκύσμα σ' ένα κουρασμένο στομάχι. Στην αρχή του άρεσε αυτό, μά σιγά-σιγά η ευχαρίστησή του μετεβλήθη σε μια θανάσιμη μελαγχολία.

Εν τῷ μεταξύ, ο πλοίαρχος Σώρ παρ' όλες τις άσχαλίες που τον κρατούσαν στα ναπηγεία, όπου έπισκεύαζαν το πλοίο του, δεν άφηνε από τὰ μάτια του, τον κηδεμόνεύομένο του. Η ήθικη κατάπτωσις του Μπωντελαίρ τον άνησυχούσε. Ήξερε ότι η άνιά απ' την οποία υπέφερε αυτό το παιδί δεν ήταν προσωπιτή, μά κάτι άνώτερο από τη θέλησή του.

Στο τέλος, ο άγαθος αυτός άνθρωπος φοβήθηκε, γιατί ήξερε ότι η νοσταλγία έχει καμιά φορά μοιραίες συνέπειες. Κάλεσε λοιπόν τον Μπωντελαίρ για νά συζητήσιν μαζί του. Μά, κατά την συνουσία αυτή, ο Μπωντελαίρ άρνιήθηκε να πάη μακρύτερα. Άν ο πλοίαρχος, έλεγε, άρνιωνταν να τού δώση το άναγκαίο ποσόν για νά πληρώση την έπιστροφή του (ο πλοίαρχος είχε 3.200 φράγκα της εποχής που τού τα είχε παραδώσει ο κ. Ωπικί), ο Μπωντελαίρ θα ζητούσε μια θέσι διδασκάλου σε γαλλική οικογένεια στη νήσο του Μαυρικίου για νά κερδίση τὰ χοήματα που τού χρειαζόντουσαν να επιστρέψη στη Γαλλία.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Ραούλ Πελλιέ, πιδ συμπαθητικός από κάθε άλλη φορά και μ' ένα καινούργιο κι' όφωγο κοστούμι περιπάτου, έριξε μιά έρευνητική ματιά στο δρόμο. Ήταν έρρημος.

Η τύχη ήταν εξαιρετική. Τό αεροδυναμικό αυτοκίνητο, πού ήθελε νά κλέψη, ήταν γυρισμένο πρὸς τὴν πλατεία. Μόλις θά περνούσε εκείνη τὴν μικρὴ πλατεία, θά έμπαινε μέσα στο πλῆθος τῆς λεωφόρου καὶ θά χανόταν γρήγορα, δίχως νά γίνη ἀντιληπτός ἀπὸ κανένα. Όλα τὸν βοηθοῦσαν. Έπρεπε νά βιασθῇ. Μιά τέτοια μοναδικὴ εὐκαιρία δὲν θά τὴν ξανάβρισκε ποτὲ ἄλλοτε.

Μ' ἓνα ἀντικλεῖδι, ἀνοίξε τὴν πορτιέρα τοῦ αυτοκινήτου. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή εἶδε νά ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του τρεῖς κύριοι πού συζητοῦσαν μὲ ζωηρὲς χειρονομίες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἔρχοταν κι' ἓνα τέταρτο πρόσωπο: μιά κομψὴ καὶ θελκτικὴ κυρία, ὅλο χάρι καὶ νωχέλεια, κρατῶντας μερικὰ δέματα στὸ χέρι.

Ο Ραούλ έπρεπε νά κάνει τὸν ἀδιάφορο. Ο κίνδυνος μάλιστα τοῦ ἔδωσε μιά παράξενη ἔμπνευσι.

Όταν λοιπὸν ἡ κομψὴ κυρία ἔφθασε κοντά του, ὁ Ραούλ τῆς ἔδειξε τὴν ἀνοιχτὴ πορτιέρα τοῦ αυτοκινήτου καὶ τῆς εἶπε μ' ἓνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο:

— Ἀν ἡ κυρία θέλῃ νά κάνει ἓναν περίπατο...

Οἱ τρεῖς κύριοι, ἀπορροφημένοι στὴ συζήτησί τους, δὲν πρόσεξαν τίποτε. Ἡ κυρία ξαφνιάσθηκε καὶ στάθηκε. Έρριξε κατὰ πλῆρη μιά ματιά στὸ αυτοκίνητο, κύτταξε ἔπειτα καὶ τὸν Ραούλ Πελλιέ, ξανά κύτταξε τὸ αυτοκίνητο καὶ ἀφού δίστασε λιγάκι, προχώρησε ἀπότομα καὶ μπῆκε μέσα σ' αὐτό.

Ο Ραούλ ὀλόχαρος ἔσπευσε νά καθήσῃ στὸ τιμόνι.

— Ποῦ μπορῶ νά ἔχω τὴν τιμὴ νά σὰς ὀδηγήσω... εἶπε μ' εὐγένεια στὴν ἀγνωστο.

— Πηγαίνω στὸ σπίτι μου... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲν θά ήθελα νά σὰς ἐνοχλήσω... Κάθομαι λίγο μακριά... Στὸ Δάσος τῆς Βουλώνης.

— Ἀ, ξέρω, εἶνε ὑπέροχα ἐκεῖ πέρα...

— Ναί, δὲν λέω, μὰ εἶνε λίγο ἔρημικα. Τώρα μάλιστα φτιάχνουν ἐκεῖ τριγύρω ἓνα σωρὸ πελώριες πολυκατοικίες, πού θά πνέξουν τὴν ὡμορφὴν θιλλίτσα μου.

— Κάνετε πολὺ καλά, πού κάθεστε σ' ἓνα τόσο ὡμορφο μέρος. Εἶχα σκοπὸ ἀκριβῶς νά σὰς προτείνω ἓναν περίπατο στὸ Δάσος...

— Καὶ ξέρετε ;... Σήμερα, ἀπὸ μιά περιέργη σύμπτωση, εἶμαι μόνη μου ! Οἱ ὑπηρέτες μου ἔχουν ἄδεια κι' ἔτσι ἡ θιλλίτσα μου εἶνε ἔρημη.

«Τυχερὸς εἶμαι πάλι !...» συλλογίσθηκε ὁ Ραούλ.

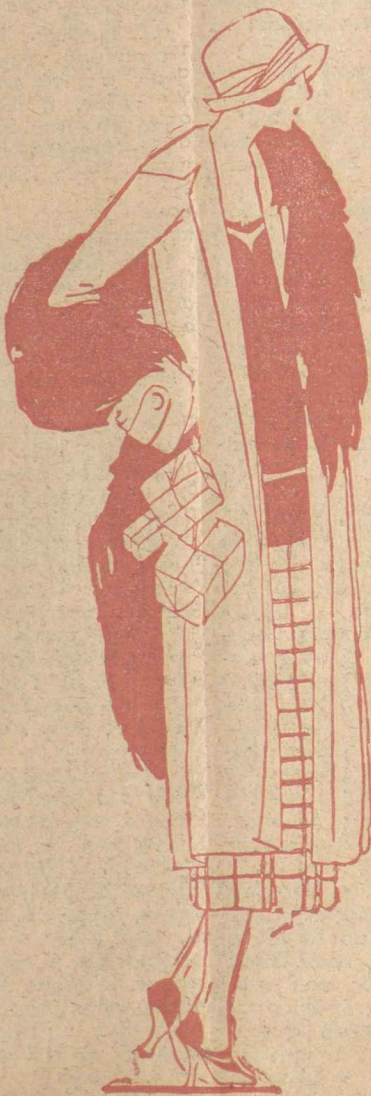
— Τὸ αυτοκίνητό σας εἶνε ὑπέροχο !... συνέχισε μὲ θαυμασμὸ ἡ ὡμορφὴ κυρία Καὶ τ' ὀδηγεῖτε θαυμάσια !...

— Βλέπω ὅτι καταλαβαίνετε ἀπὸ αὐτοκίνητα...

— Λιγάκι... Ο ἄνδρας μου ὅμως εἶνε πολὺ προσεκτικός, ὅταν ὀδηγῇ. Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι κάνει τὸν προσεκτικὸ, γιατί εἶνε ἀδέλιος.

— Οἱ σύζυγοι εἶνε ἀδέλφιοι σὲ ὅλα...

— Οἱ καυμένοι οἱ σύζυγοι ! Τσακίζονται κυριολεκτικὰ γιὰ μὰς καὶ γιὰ τοὺς θαυμαστάς μας καὶ δὲν πληρώνονται παρὰ μὲ τὴς κοροϊδίες καὶ τὴν περιφρόνησι !... Ορίστε, ἐγὼ πηγαίνω περίπατο μ' ἓνα ὠραῖο αυτοκίνητο καὶ ἐκεῖνος ὁ φτωχὸς διάβολος δουλεύει ἀκόμη στὸ γραφεῖο ! Μὲ εἰδοποίησε μάλιστα ὅτι ἀπόψε δὲν θά γυρίσῃ πρὶν ἀπὸ τὴς ἑννέα στὸ σπίτι.

Μιά κομψὴ καὶ θελκτικὴ κυρία, κρατῶντας μερικὰ δέματα στὸ χέρι.

— Ἀ, ἔτσι ; ἔκανε ὁ Ραούλ σὲ δυὸ διαφορετικούς τόνους.

— Τί εἶπατε ;

— Δὲν εἶπα τίποτε. Βρίσκω μόνο ὅτι εἰσάστε παραπολὺ τυχερὴ σήμερα: μὲ μιά ἐξοχικὴ θιλλίτσα, χωρὶς ὄχητροὺς ὑπηρέτες καὶ μ' ἓνα ἀνύποπτο σύζυγο πού θά γυρίσῃ ἀργὰ στὸ σπίτι... Τί ἄλλο θέλετε ;

— Ἀλήθεια, τίποτε... Βρήκα μάλιστα κι' ἑσὰς πού εἰσάστε τόσο εὐγενὴς, τόσο ὑποχρεωτικός !...

— Ἀκριβῶς ! Θὰ ἦταν παραπολὺ ἄδικο, ἂν δὲν τύχαινε νά μὲ συναντήσετε...

Κι' ὁ Ραούλ Πελλιέ κύτταξε τὴν ἀγνωστο μὲ τέτοιο τρόπο πού τὴν ἔκανε νά σκύψῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ ντροπῇ.

Μπροστὰ στὴν ὡμορφὴ θιλλίτσα τῆς ἀγνώστου, ὁ Ραούλ σταμάτησε τὸ αεροδυναμικὸ αυτοκίνητο κι' ἔκανε νά κατεβῇ κι' αὐτός.

— Ὁχι, ὄχι ! τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ἡ κομψὴ κυρία. Μὴν ἐπιμένετε, σὰς παρακαλῶ. Φθάει ὡς ἔδω ἡ τρέλλα μου. Δὲν θά ήθελα νά σὰς κάνω νά νομίζετε ὅτι εἶμαι μιά ἐλαφρόμυαλη.

— Ἐχετε ἄδικο ! τῆς ἀπάντησε ὁ Ραούλ. Παρεξηγεῖτε λειῶς τὴς προθέσεις μου. Σὰς εἶμαι εὐγνώμων πού δε-

χθήκατε τὴν πρόσκλησί μου... Εἶχατε τὴν καλωσύνη νά μὴ παρεξηγήσετε τὴν χειρονομία μου... Τώρα λοιπὸν δὲν πρέπει νά μοῦ μιλάτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο... Θὰ ἀρνηθῆτε νά μοῦ δώσετε ἓνα φλυτζάνι τσάι, ἓνα λικέρ, ἓνα ποτήρι νερό ; Δὲν τὸ φαντάζομαι !...

— Μὰ μπορεῖ νά γνωρίσῃ κανεῖς, περνῶντας, τὸ αυτοκίνητό σας μπροστὰ στὴ θιλλίτσα μου !

— Ἐχετε δίκιο ! παραδέχθηκε ὁ Ραούλ. Μὰ μὴ φοβείσθε ! Δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νά σὰς ἐκθέσω. Θὰ τὸ κρύψω ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ κήπου. Ἐτσι δὲν θά φαίνεται διόλου ἀπὸ τὸν δρόμο... Σύμφωναι ;

— Τί πεισματάρης πού εἰσάστε !

— Καὶ ἐσεῖς εἰσάστε ἡ πιὸ θελκτικὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου !

— Σὲ λίγο ὁ Ραούλ Πελλιέ καθόταν ἀναπαυτικὰ σ' ἓνα μοντέρνο σαλόνι.

— Τί εἰδους γυναῖκα εἶνε αὐτή ; συλλογίζοταν. Μήπως εἶνε καμμιά καλλονὴ τοῦ ἡμικόσμου ἢ μήπως εἶνε καμμιά σύζυγος πού θέλει νά ζήσῃ μιά ὡμορφὴ περιπέτεια... Μὰ τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά ; Εἶνε πάρα πολὺ θελκτικὴ ! Ποῦ νά ἔξῃ πᾶει ἀρὰ γε τώρα ; Ἐτοιμάζει τὸ τσάι ἢ μήπως φορᾷ καμμιά μεταξωτὴ ρόμπα γιὰ νά γίνη πιὸ σαγηνευτικὴ ;

Ο Ραούλ σηκώθηκε κι' ἔστησε τὸ αὐτὸ του στὴν κλειστὴ πόρτα. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἀκουσε τὴ φωνὴ τῆς ἀγνώστου. Ἡ κομψὴ κυρία τηλεφωνοῦσε αἰγανά σὲ κάποιον:

— Ἐμπρός ; Ἐοῦ εἶσαι ; ἔλεγε. Μίλα σιγά ! Πῶς ; Σοῦ ἔκλεψαν τὸ αυτοκίνητο ; Τὸ ξέρω, φίλε μου, τὸ ξέρω !... Ἐνοια σου ! Θὰ μοῦ δώσης ἐξηγήσεις τί ήθελε τὸ αυτοκίνητό σου ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἱσόγειο τῆς ὁδοῦ Ραβινιάν... Θὰ ἔξῃς καμμιά φίλη ἐκεῖ πέρα... Ἐλα, ἔλα ! Αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε ὑστερα... Πῶς ξέρω ὅτι σοῦ ἔκλεψαν τὸ αυτοκίνητο ; Μὰ περνούσα τυχαίως ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ραβινιάν, γυρίζοντας ἀπὸ μιά ἐπίσκεψι... Γνώρισα ἀμέσως τὸ αυτοκίνητό σου ἀπὸ τὸν ἀριθμό... Ποῦ εἶνε τώρα ; Ἐδῶ ! Μέσα στὸν κήπο τῆς θιλλίτσας μου !-Κι' ὁ λοποδύτης ; Μὰ κι' αὐτὸς εἶνε ἔδω πέρα, μέσα στὸ σαλόνι... Ναι, ναι ! Ἐλα γρήγορα μὲ τοὺς ἀστυνομικούς.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μετὰ μιά ὥρα τὸ ἀμάξι τοῦ κόμητος ἔμπαινε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου ντὲ Μπονσιέρ. Ο Γερμανὸς ἔτρεξε ἀμέσως νά ὑποδεχθῇ τοὺς κυρίους τοῦ καὶ θλέποντας τὸν Ἐδμόνδο νά κατεβαίνει ἀπ' τὸ ὄχημα, ἔβγαλε μιά κραυγὴ ἐκπληξίας.

Ο κόμης τοῦ εἶπε τότε χαμογελῶντας.

— Μοῦ μοιάζει, δὲν εἶν' ἔτσι, Γερμανέ ;

— Ὁ! κυριε κόμη, νομίζω πῶς θλέπω σὰς τὸν ἴδιο, ὅπως ἤραστε τὴν ἐποχὴ πού ἔλαθα τὴν τιμὴ νά μῶα στὴν ὑπηρέσιά σας.

— Λοιπὸν, Γερμανέ, ξαναεἶπε ὁ κόμης, νά διατάξῃς νά ἐτοιμασθοῦν ἀμέσως τὰ δωμάτια τοῦ νέου κυρίου σου, τοῦ κυρίου ὑποκόμητος Ἐδμόνδου ντὲ Μπονσιέρ.

Ἡ κόμηςσα, κρατῶντας τὸν Ἐδμόνδο ἀπ' τὸ χέρι, τὸν εἰσήγαγε στὸ μεγάλο σαλόνι καὶ τὸν ἔβαλε νά σταθῇ ἀπέναντι στὸ πορτραῖτο τοῦ κόμητος.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμοίότης ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε πιστοποιητικὸ γεννήσεως.

— Ὁ! μητέρα μου ! μητέρα μου ! φώναξε ὁ Ἐδμόνδος περτοῦντας στὴν ἀγκαλιά της.

— Τέλος πάντων ! ψιθύρισε ἡ κόμηςσα εὐτυχισμένη καὶ γεμάτῃ χαρὰ. Μπορῶ νά σ' ἀγαπήσω !

Ο κόμης μπαίνοντας στὸ σαλόνι, τοὺς θρῆκε ἀγκαλιασμένους καὶ τοὺς κύτταξε μιά στιγμή μὲ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ συγκίνησι.

— Μὲ ἀποκάλεσε μητέρα τοῦ ! τοῦ φώναξε ἡ κόμηςσα, ἔξαλλη ἀπὸ τὴν εὐτυχία της.

— Βαλεντίνη, εἶπε ὁ κόμης, σὰς πρέπει ! Πρὸ πάντων νά μὰς ἀγαπήσῃ τὸ παιδί μας.

Ο Ἐδμόνδος γύρισε πρὸς τὸν κόμητα καὶ φώναξε μ' ἀπεραντὴ εὐγνωμοσύνη.

— Θὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ τοὺς ὁδο.

— Ἡ καρδιά μου θρίσκει στὰ χεῖλη τοῦ, εἶπε ἡ κόμηςσα.

Ο κόμης κι' ὁ Ἐδμόνδος ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ μεγάλη στοργή.

Τὸ ἴδιο ὁράδ, ὁ κόμης ντὲ Μπονσιέρ ἔστειλε μ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του πρὸς τὸν φίλο τοῦ διάσημο δικηγόρο Ντεμουλὲν μιά ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποία τὸν προσκαλοῦσε σὲ πρῶγευμα γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Κ'

ΑΚΤΙΝΕΣ ΗΛΙΟΥ

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὸ πρῶγευμα, ἐνῶ ὁ κόμης κουβεντιάζε μὲ τὸν κ. Ντεμουλὲν καὶ τοῦ γνωστοποιοῦσε τὴς ἀποφάσεις τοῦ γιὰ τὸν ἔγγονό του, ἡ Βαλεντίνη κι' ὁ Ἐδμόνδος, καθισμένοι ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο σ' ἓνα καναπέ, κουβεντιάζαν σιγανὰ.

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἦταν γλυκεῖα. Θελκτικὰ λόγια, ἀξιολατρευτὰ γιὰ μιά μητέρα ἔβγαλιναν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ.

Ἡ κόμηςσα τὸν κύτταξε μὲ θλέμμα γεμάτο στοργή καὶ μεθοῦσε ἀπὸ μητρικὸ φίλτρο.

Ο Ἐδμόνδος τῆς διηγήθηκε τί τοῦ εἶχε συμβῇ κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ στὸ Σαίντ - Γ'ιρόν, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε καθόλου τὸ ὄνομα τῆς Λευκῆς, μὴ τολμῶντας πειὰ νά μιλήσῃ γιὰ τὸν μοιραῖο ἔρωτά τοῦ γιὰ τὴν κόρη τοῦ Ζάν Ρενῶ.

Ὁστόσο, σὲ μιά στιγμή τῆς διηγήσεώς του, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχισε νά τρέμῃ ξαφνικὰ καὶ τὰ μάτια του πλημμύρισαν

δάκρυα.

Καθὼς ἀναλογίστηκε τὴν ξανθὴ νέα, τὴν ὁποία γιὰ μιά στιγμή εἶχε ἀποκαλέσει «ἄγγελο τῆς εὐτυχίας» τοῦ, δὲν μπόρεσε νά συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησί του.

Ἡ κόμηςσα αἰσθάνθηκε ὅτι κάτι τῆς ἔκρυβε.

— Ἀγαπημένο μου παιδί, τοῦ εἶπε ὅταν ἔπαψε νά μιλά, ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπες τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ μητέρα σου πέθανε. Μποροῦμε ἀκόμα νά ἐλπίζουμε. Θὰ τὴν ἀναζητήσουμε παντοῦ καὶ, ἂν ζῇ ἀκόμα, ὁ Θεός, ὁ ὁποῖός μας προστατεύει, θὰ μὰς ὀδηγήσῃ πρὸς αὐτήν.

»Τώρα — ἐξακολούθησε ἡ κόμηςσα, ἂς μιλήσουμε γιὰ τὸν γέρο Μαρντοσέ, ὁ ὁποῖος ἔδειξε τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ σένα. Ἀ! φαίνεται πῶς ξέρει πολλὰ πράγματα καὶ ἡ διαγωγή του εἶνε πραγματικὰ μυστηριώδης... Σὲ ὀδήγησε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Φρεμικούρ στὸν τάφο τοῦ πατέρα σου, σοῦ ἀποκάλυψε ὅτι τὸν σκότωσε ὁ Ζάν Ρενῶ, συμπλήρωσε τὴς ἀποκαλύψεις τοῦ, σοῦ παρέδωσε οὐαρώτατα ἔγγραφα... καὶ ὅμως ἀρνήθηκε νά σοῦ φανερώσῃ τὴν οἰκογένεια τῆς μητέρας σου... Γιατί ; Ποιὸς ἐνδοιασμὸς, ποιὸς λόγος τὸν ἐμπόδισε ;

— Δὲν μπόρεσα νά καταλάβω τὴν αἰτία τῆς σιωπῆς τοῦ. Πολλὲς φορὲς μάλιστα μοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα ὅτι ὁ παραδοξὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν εἶνε πραγματικὰ αὐτὸς πού παρουσιάζεται.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι σχεδὸν θέβαιν γι' αὐτό. Ξέρεις ἀπὸ πότε κατοικεῖ στὸ Φρεμικούρ ;

— Ὁχι, δὲν ξέρω γιατί δὲν σκέφθηκα ποτὲ νά τὸν ρωτήσω σχετικῶς. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ξέρει πολὺ καλά τὸν τόπο, μπορεῖ κανεῖς νά ὑποθέσῃ ὅτι κατοικεῖ στὸ Φρεμικούρ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐξ ἄλλου, νομίζω, ὅτι εἶπα σὲ σὰς, ὅτι ὄχι μόνον γνῶρισε τὴν μητέρα μου, ἀλλὰ εἶδε καὶ τὸν πατέρα μου, τὴν ἡμέρα πού τὸν σκότωσαν.

— Ἐγὼ ἔχω σχηματίσει γι' αὐτὸν τὴν γνώμη μου, εἶπε ἡ κόμηςσα. Νομίζω ὅτι θὰ θρίσκειται σὲ μεγάλη δυσκολία ἂν τὸν ρωτοῦσα ὅπο ποῖες συνθήκες περιήλθαν στὰ χεῖριά μου τὰ ἔγγραφα πού σοῦ ἔδωσα...

— Ἀπλούστατα, δὲν θ' ἀπαντοῦσε, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐδμόνδος. Όταν ὁ Μαρντοσέ θέλῃ νά σωπάσῃ, κανένας δὲν μπορεῖ νά τὸν ἀναγκάσῃ νά μιλήσῃ.

— Ναί, εἶπε ἡ κόμηςσα σκεπτικῶς, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐξαιρετικὰ χαρακτῆρα καὶ σιδερένια θέλησι.

Ἐπειτα ἀπὸ σιωπὴ μῆς στιγμῆς, ἐξακολούθησε:

— Ἐδμόνδε, μοῦ μιλήσεσ' ἀπὸ μακριὰν γιὰ τὸ Φρεμικούρ. Νομίζω ὅμως ὅτι ἀπέφνεσε ἐπιτήδες ν' ἀναφέρῃς μιά ῥαισιόατῃ ἀγροικία πού θρίσκειται ἐκεῖ κοντὰ...

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Ἐδμόνδος τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἔτρεμε χωρὶς νά θέλῃ, δὲν σὰς μιλήσα καθόλου γιὰ τὸ Ζαλόν. Νομίζω ὅτι αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιέφερε...

— Όταν πρόκειται γιὰ σένα, Ἐδμόνδε, καὶ γιὰ πράγματα πού ξέρεις, τὰ πάντα μ' ἐνδιαφέρουν. Πῆγες στὸ Ζαλόν ;

— Ὁχι, μητέρα μου, ἀποκρίθηκε ζωηρὰ νέος. Μιά νύχτα μόνον πέρασα μπρὸς ἀπὸ τὴν ἀγροικία μαζί μὲ τὸν Μαρντοσέ.

— Πιθανῶς τὴν νύχτα πού πῆγατε νά πάρετε τὰ ἔγγραφα πού ἦσαν κρυμμένα στὸ ἐρεπικόμενο σπίτι τοῦ Σιέρυ ;

— Ναί.

— Ξέρεις πῶς ονομάζεται ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Ζαλόν ;

— Ἰάκωβος Μελλιέ.

— Εἶνε γέρος ; Τὸν εἶδες ;

— Ὁχι, μητέρα μου.

— Ο Μαρντοσέ δὲν σοῦ εἶπε τίποτε γι' αὐτόν ;

— Τίποτε. 'Ο κ. Μελλιέ απολαμβάνει μεγάλης εκτιμήσεως στον τόπο και νομίζω ότι ο Μαρντοσέ τον σέβεται πολύ...

— 'Ο κ. Μελλιέ έχει παιδιά ;
— Μία κόρη, μητέρα μου.
— Μία νέα συνομηλικό σου — δεν είν' έτσι ; — ή ό-
μοια λέγεται Λευκή ;
— 'Ο 'Εδμόνδος άναπήδησε.
— Πώς ; φώναξε καταπληκτος, ξέρετε, μητέρα μου, τό
δνομα της δεσποινίδος Μελλιέ ;
— Ναί... Καί ξέρω ακόμα ότι ή δεσποινίς Λευκή δεν
είνε κόρη του 'Ιακώβου Μελλιέ.

'Ο νέος άναστένανε και τό κεφάλι του έγειρε έπάνω
στό στήθος του.

— Τί σημαίνει αυτό ; σκέφτηκε ή κόμησσα.
Καί άμεσα ρώτησε τον έγγονό της.
— 'Εδμόνδε, αυτή ή νέα την όποια ανέθρεψε ό 'Ιάκω-
βος Μελλιέ, και ή όποια έχει τ' όνομά του, είναι όμοια ;
— "Ω! μητέρα μου, όμοια σαν άγγελος ! φώναξε μ'
ένθουσιασμό ό 'Εδμόνδος. Κ' είναι ακόμα καλή και άγνή
όσο και όμοια.

'Η κόμησσα χαμογέλασε γλυκά. 'Ο 'Εδμόνδος, χωρίς νά
θέλη, της είχε αποκαλύψει τό μυστικό του.

— 'Εδμόνδε, τον ξαναρώτησε με φωνή γλυκειά και γε-
μάτη στοργή, αυτή την όμοια νέα την είδες πολλές φο-
ρές ;

— Ναί, πολλές φορές, άπάντησε ό 'Εδμόνδος περίλυπα.
— Και την άγάπησες ;
— Ναί, μητέρα μου, την άγάπησα και την αγαπώ και
όμως πρέπει νά μην την συλλογίζω εύτυχία, αλλά την εύτυχία αυτή
την συνώδευε και μία τρομερή λύπη.

— 'Εδμόνδε, δεν καταλαβαίνω την λύπη σου...

— "Α! φώναξε ό νέος με φωνή πνιγμένη από δάκρυα,
ντρέπομαι νά σάς τό όμολογήσω αυτό... Μεύ χαρίζετε τη
στοργή σας, την άγάπη σας, μου κάνετε τόσες εύεργεσί-
ες... Χθές ακόμα δεν ήμουν τίποτε και σήμερα με άνεσά-
ζετε ως σάς... κι' έγώ, γιά νά σάς άνταμείψω, σάς δείχνω
την άπελπισία μου...

— "Ας ίδούμε, αγαπημένο μου παιδί, ποιά είναι ή άφορ-
μή αυτής της άπελπισίας ; Μήπως γιάτί σου είπα ότι ή
δεσποινίς Λευκή δεν είναι κόρη του 'Ιακώβου Μελλιέ ;

— "Οχι, μητέρα μου, τό ήξερα αυτό.

— Σου τό είπε ό γέρο Μαρντοσέ ;

— "Οχι, μητέρα μου... 'Ο Μαρντοσέ, όπως και όλοι σχε-
δόν στον τόπο, νομίζει ότι ή δεσποινίς Λευκή, είναι κόρη
του 'Ιακώβου Μελλιέ...

— Σε γέλασε σ' αυτό, 'Εδμόνδε... 'Ο Μαρντοσέ σέ γέ-
λασε...

— "Αλλά γιάτί νά με γέλαση ;

— Γιάτί ; Μήπως σου είπε τό κάθε τι πού ήξερε ; Κα-
θόλου. "Όταν σέ πληροφορήσαν ότι ή Λευκή δεν ήταν κό-
ρη του 'Ιακώβου Μελλιέ, σου είπαν τό όνομα του πατέρα
της ;

— Μου τό είπαν, άπάντησε ό 'Εδμόνδος με σβυσμένη φω-
νή.

— Μία λέξι ακόμα, 'Εδμόνδε. Δεν πρόσεξες ότι ό Μαρ-
ντοσέ αισθανόταν γιά την δεσποινίδα Λευκή μεγάλη στορ-
γή ;

— Την αγαπά σαν παιδί του !

— Λοιπόν, τό είδες αυτό και δεν κατάλαβες τίποτε ;

— Θεέ μου, τί θέλετε νά πείτε ;

— Τώρα δεν άμφισβάλω πια, φώναξε ή κόμησσα με
θλέμμα πού έλαμπε. 'Εδμόνδε, αυτός ό άνθρωπος πού κρύ-
βεται κάτω από ρούχα ζητιάνου και ξέρει τόσα πολλά
πράγματα, άπ' τό όποια φανερώνει τά μισά μόνο, δεν λέ-
γεται Μαρντοσέ, αλλά Ζάν Ρενώ...

— Καί δεν τό μάντεψα ! είπε ό νέος σφίγγοντας τά δόν-
τια του. "Ω! πόσο θέαμα με περίπαιξε ! Πόσο σκληρά
βασάνισε την καρδιά μου... Καί όμως, μητέρα μου, ό Μαρ-
ντοσέ δεν είναι κακός... "Οχι, δεν είναι κακός... Συγγνώμη,
μητέρα μου, δεν ξέρω πια τί λέω... Νομίζω ότι τό λογικό
μου μ' έγκαταλείπει... 'Η ιδέα μου μπερδεύονται μέσα στό
μυαλό μου... Δεν καταλαβαίνω τίποτε...

— "Ηούχασε, παιδί μου, είπε, ήσύχασε, θά σου πώ τώρα
κι' έγώ όλα όσα ξέρω! Μία λέξι θά σέ φωτίση σαν άκτί-
δα ήλιου, ή ψυχή σου θά ξαναβρή την γαλήνη της και μία
άπεράντη χαρά θά πλημμυρίση την καρδιά σου... Παιδί
μου, αγαπάς τη Λευκή... Μπορείς λοιπόν νά την αγαπάς

άφοβα, χωρίς δισταγμό... Θά γίνη σύζυγός σου, γιάτί είναι
άξια σου... 'Η Λευκή δεν είναι, όπως σου είπαν, κόρη κλέ-
φτη και δολοφόνου ! 'Ο πατέρας της, ό Ζάν Ρενώ, είναι
αθώος !

— Θεέ μου ! φώναξε ό 'Εδμόνδος. Είναι δυνατόν αυτό ;

— Σου λέω την αλήθεια, παιδί μου.

— "Ω! Θά ήθελα νά τό πιστέψω ! φώναξε ό 'Εδμόνδος,

ξεαλλος. "Αλλά πώς ; πώς ;

Καί θυάζοντας άπότομα από την τάπητή του, την έπιστο-
λή της Λευκής, την έδωσε στην κόμησσα, λέγοντας:

— Διάβασε, μητέρα μου !...

— 'Η κόμησσα διάβασε την έπιστολή κι' έπειτα ψιθύρισε
με μάτια δακρυσμένα :

— 'Η δυστυχισμένη νέα ! ψιθύρισε. Δεν ξέρει τίποτε ά-
κόμα... Θεέ μου ! Πόσο θά υποφέρη !...

— Μά είναι αλήθεια αυτό ; φώναξε ό 'Εδμόνδος με φω-
νή δισταχτική και κομμένη.

— Ναί, άπάντησε ή κόμησσα, ό Ζάν Ρενώ, αυτός πού
λέγεται τώρα Μαρντοσέ, δεν είν' ένοχος !...

Τό πρόσωπο του 'Εδμόνδου έλαμψε από χαρά κι' ένας
λυγμός θγήκε άπ' τό φουσκωμένο στήθος του.

— 'Εδμόνδε, ξαναείπε ή Βαλεντίνη, ό γέρος αυτός Μαρ-
ντοσέ, πού κρύβεται άπ' όλους και άπ' αυτήν ακόμη την
κόρη του, είναι ένας υπέροχος άνθρωπος !... Δέχτηκε νά
πάη στά κάτεργα άντί του πραγματικού ένόχου και υπέ-
φερε και υποφέρει ακόμα έξ αιτίας του... "Ω! δεν υπο-
φέρει τίποτε όραιοτερο, τίποτε μεγαλειώδεστερο από την αύ-
τοθυσία του... 'Εδμόνδε, παιδί μου, ό πατέρας σου πέθα-
νε μέσα στην άγκαλιά του Ζάν Ρενώ, κι' αυτός, μολονότι
ήξερε τον πραγματικό δολοφόνο, σπάσας και άφησε νά τον
καταδικάσουν... Τί άφοσίωσις ! Τί ήρωισμός ! 'Ο Ζάν Ρε-
νώ είναι πραγματικός ήρωας...

— "Ω! μητέρα μου ! μητέρα μου !... φώναξε ό νέος.

Καί μεθυσμένος από χαρά, τρελλός από εύτυχία, ρίχτη-
κε στην άγκαλιά της κομήςσας.

— Θά πάμε νά τον θρούμε, συνέχισε ή κόμησσα, και θά
τόν πάρουμε στό 'Αρφέλ μαζί με την κόρη του. Πήρε χαρά
πρό μερικών μηνών, αλλά δεν φτάνει αυτό... 'Εμείς θά ζή-
τήσουμε και θά θρούμε τον τρόπο ν' αποδείξουμε την ά-
θωότητά του... 'Ασφαλώς θά συναντήσουμε δυσκολίες, αλλά
ό διάσημος δικηγόρος κ. Ντεμουλέν, ό όποιος κουβεντιά-
ζει αυτήν την στιγμή με τον κόμητα, θά κατορθώση θέ-
θαι νά τις υπερινικήση... Ναί, πρέπει ν' αποδειχθή ή ά-
θωότης του Ζάν Ρενώ και θ' αποδειχθή... "Ετσι ή κόρη
του, την όποια αγαπάς, παιδί μου, θά γίνη σύζυγός σου...

Καθώς θλέπει, παρ' όλα, όσα υπέφερε ό Ζάν Ρενώ, ό
Θεός του επιφυλάσσει μία άνταμείψη άρκετά μεγάλη...

— "Α ! ή χαρά με πνίγει !... 'Η εύτυχία μου είναι άπε-
ράντη ! ψιθύρισε ό 'Εδμόνδος.

— "Εχω νά σου πώ κάτι, ακόμα, ξαναείπε ή κόμησσα.
Πρέπει νά μάθης τά πάντα. "Ελα, κάθησε κοντά μου.

'Ο 'Εδμόνδος υπάκουσε.

— "Ετσι, όμοια !... Είσαι πολύ καλά εκεί, κοντά μου με
τά μάτια σου προσηλωμένα στά δικά μου... 'Αγαπημένο
μου παιδί, δεν χορταίνω νά σέ θλέπω... Αυτό είναι γιά την
καρδιά μου μία χαρά άσύγκριτη, μία μέθη άνέκφραστη,
μία εύδαιμονία πού ποτέ άλλοτε δεν τη γνώρισα. Σήμερα
μόνο είμαι μητέρα ! έπρόσθεσε κλαίγοντας.

'Ο 'Εδμόνδος την έσφιξε στην άγκαλιά του και τη φι-
λησε στοργικά, ψιθυρίζοντας:

— Σας αγαπώ, μητέρα μου, σας αγαπώ πολύ !

— Ναί, μ' αγαπάς... Τό καταλαβαίνω αυτό από τους
παλμούς της καρδιάς μου κι' από την υπερβολική χαρά
της ψυχής μου. Θ' αγαπήσης και τον πατέρα σου, θ' α-
γαπήσης και τους δυό μας και κοντά σου ίσως θά ξεχά-
σουμε τό φοβερό παρελθόν. 'Εδμόνδε, είσαι ή τελευταία
και ή μοναδική μας έλπίδα.

— Σας όρκίζομαι, μητέρα μου, ότι δεν θά φανώ άχάρι-
στος. "Αλλά ποτέ δεν θά μπορέσω νά κάνω άρκετά γιά νά
φανώ άξιος των εύεργεσιών σας.

— 'Εδμόνδε, έμείς σου χρωστάμε εύγνωμοσύνη.

Καί ή κόμησσα εξακολούθησε:

— Τώρα, άκουσε με: ό κ. Ντεμουλέν, στον όποιο ανέ-
θεσε ό κόμης ντε Μπονσιέρ νά ένεργήση έρευνες γιά τό
έγκλημα του Φρεμικούρ άνεκάλυψε ότι ό Ζάν Ρενώ ήταν
αθώος. 'Επίσης, από τον κ. Ντεμουλέν πληροφορήθηκε ό
κόμης όσα ξέρουμε από την ιστορία της δυστυχισμένης σου
μητέρας. "Όπως θά μάντεψες, 'Εδμόνδε, ή μητέρα σου ύ-
πέπεσε σ' ένα νεανικό σφάλμα... "Αγάπησε κι' έδωσε στον

αγαπημένο της τά πάντα. 'Υπάρχουν πατέρες πού συγχω-
ρούν, αλλά ό δικός της στάθηκε άμελίκτος. 'Η όργη, τό
όλεθριο αυτό αίσθημα πού γεννάει, στην ψυχή του ανθρώ-
που την επιθυμία της έκδικήσεως, άπλωσε τό χέρι του
και σκότωσε τον έραστή της κόρης του. Την άλλη μέρα,
ή δυστυχισμένη Λουκία, τρελλή από θλίψη κι' άπελπισία,
έγκατέλειψε τό πατρικό της σπίτι. Πού πήγε ; Κανένας
δεν τό ξέρει αυτό... Χωρίς άλλο σ' έγέννησε σ' ένα μα-
κρινό μέρος, περιτοχισμένη από ξένους. 'Εδμόνδε, αυ-
τός πού σκότωσε τον πατέρα σου, είναι κι' αυτός πατέρας
σου. Δεν μπορούμε λοιπόν νά ζητήσουμε άπ' αυτόν λόγο
τού έγκλήματός του.

— "Αλήθεια ! ψιθύρισε με υπόκωφη φωνή ό νέος κι' έ-
θγαλε ένα βαθύ στεναγμό.

— Μου υπολείπεται τώρα νά σου πώ τό όνομα της οικο-
γενείας της μητέρας σου, έπρόσθεσε ή κόμησσα. 'Η μητέ-
ρα σου λεγόταν Λουκία Μελλιέ.

— Μελλιέ ! Μελλιέ ! ψιθύρισε ό νέος με φωνή τρεμάμε-
νη. Τώρα καταλαβαίνω τά πάντα...

Καί τό κεφάλι του έγειρε βαρύ έπάνω στό στήθος του.
'Η κόμησσα ύψωσε τότε πρós τον ούρανό τά χέρια της
και ψιθύρισε:

— Θεέ μου, είσαι δίκαιος, είσαι άγαθός, είσαι μεγάλος !
Ρίξε ένα από τά θλέμματά σου σ' έμάς. Δέξου όλες τις
θλίψεις της ζωής μου γιά τον έξιλασμό των ένόχων και
δώσε την εύδαιμονία στά παιδιά εκείνων πού τόσο υπέ-
φεραν.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ
ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ
ΣΕΙ'ΛΟΝ

Α'

ΟΠΟΥ Ο ΡΟΥΒΕΝΑ ΘΕ-
ΛΕΙ ΝΑ ΠΑΟΥΤΙΣΗ
ΤΟΝ ΜΑΡΝΤΟΣΕ

'Η Λευκή ήταν περίλυ-
πη. 'Η Λευκή υπέφερε. Τό
χαριτωμένο κεφάλι της έ-
γερνε άπ' τον πόνο, σαν
κάλυξ άνθους, έτοιμος
και νά φυλλορροήση. 'Η
χαρά της, τά όμοια της
δνειρα είχαν φτερουγίσει
σαν σμήνος μελισσών στό
πρώτο μούγκρισμα του
κερανού πού προναγ-
γέλει την καταγίδια.

'Η θλίψη της διαδραμάτι-
νε μέσα στά μάτια της,τών όποιων ή γλυκειά λάμψη εί-
χε σβύσει και στά λευκά χελιή της πού του κάκου προσπα-
θούσαν νά χαμογέλασουν γιά νά καθησυχάσουν τον Ρου-
βενά.

'Η Λευκή έκλαιγε όλοένα και τό ρόδινο χρώμα είχε
σβύσει από τά μάγουλά της.

'Ο Ρουβενά φρόντιζε γι' αυτήν μ' άνησυχία, αλλά ούτε
ή συγκινητική στοργή του νουνού της, ούτε τίποτε άλ-
λο μπορούσε νά την παρηγορήση.

'Η άποκάλυψις του Φραγκίσκου Παρισέλ την είχε χτυ-
πήσει κατάκαρδα. "Ότόσο πολύ συντελούσε στη μεγαλ-
χολία της και ή άνάμνησις του 'Εδμόνδου. Τό έλατήριο της
ζωής της είχε σπάσει, έθλεπε πώς είχε καταδικαστή σέ ά-
τελείωτη θλίψη, πώς δεν είχε πια τίποτε νά περιμένη, τί-
ποτε νά έλπίση.

'Η διάψευσις της πρώτης έλπίδας, ή καταστροφή του πρώ-
του δνειρου της εύτυχίας, προκαλούν πάντοτε φριχτή ά-
πογοήτευσι.

Την πρώτη φορά πού ό Ρουβενά την είδε με περπατάη
μέ θημα άργό, με τά χέρια κρεμασμένα και με τό μέτω-
πο σκυφτό νά κυτάξη τά άνθη, τά όποια τόσο αγαπούσε,
άλλά δεν τά έδρεπε πια, συγκινήθηκε ως τά θάη της ψυ-
χής του.

— Είναι σοβαρό ! ψιθύρισε μέσ' από τά δόντια του. Είναι
σοβαρότατο !

Βγήκε στην έξοχή κι' άρχισε νά τρέξη σαν τρελλός ά-
νάμεσα στους φράχτες.

— "Εγώ φταίω ! φώναξε. 'Εγώ φταίω ! 'Ορκίστηκα ν'

Με πόσον έρωτα και πόνο τον άκουγε...

άγρυπνώ σ' αυτήν, νά την προστατεύω, νά την υπεραπί-
ζω και δεν έκανα τίποτε... Κλαίει, είναι δυστυχισμένη... "Α!
είμαι ένας άθλιος !

Καί λέγοντας τά λόγια αυτά, έσφιξε με τόση δύναμι τις
γροθιές του, ώστε τά νύχια του χώθηκαν μέσα στις σάρ-
κες του.

'Ο δυστυχισμένος ήταν άπελπισμένος.

— Τί νά κάνω ; ξαναείπε. Τί νά κάνω ; "Ω! ό άτιμος
αυτός ό Παρισέλ ! Καί ό άλλος, ό δυστυχισμένος εκείνος
νέος πού τον έδιωξε ! Τόν αγαπάει ! Τό καταλαβαίνω
τώρα καλά ! Θεέ μου !... Θεέ μου ! Θά πεθάνη από τον
έρωτά της... Τόν αγαπάει, ναί... Τώρα θυμάμαι με πόσον
έρωτα και πόνο τον άκουγε, όταν τους είδα νά μιλούν κρυ-
μένιο πίσω άπ' τά δέντρα... Λατρεύονται... Κι' έγώ τους
χωρίζω !... Κ' ή φτωχή μου Λευκή μαραίνεται από μέρα
σέ μέρα...

Καί με μία άγρία άποφασιστικότητα ξεφώνισε:

— "Ω! μά την πίστι μου, άν άρρωστήση ή μικρούλα μου,
την άλλη μέρα θά σκοτωθώ !... 'Υπάρχουν άρκετές πέτρες
εύτυχώς γιά νά συντρίψω τό κεφάλι μου ! "Αθλιαί σαν έ-
μένα δεν πρέπει νά ζούνε...

"Όταν ξαναγύρισε στην έπαυλη, θρήκε στην αύλη την
Λευκή νά ρίχνη σπόρους σ' ένα σμήνος σπουργίτια πού
την είχαν περιστοιχίσει. Την έσφιξε με πόνο στην καρδιά
του και της έδωσε ένα σωρό φιλήματα στό μέτωπο.

— Με αγαπάς υπερβολικά, του είπε ή νέα. Με αγαπάς
υπερβολικά !

— "Οχι, της άπάντησε
ό Ρουβενά, δεν σ' αγα-
πάω άρκετά γιάτί δεν
μπορέσα νά σέ κάνω εύ-
τυχισμένη.

— Τί λές, νουνέ ; 'Εσύ
άπεναντίας έκανες τά
πάντα γιά μένα ! του ά-
ποκρίθηκε ζωηρά εκείνη.

'Εξ άλλου, είμαι όσο
μπορώ νά είμαι εύτυχής...

— "Οχι ! "Οχι ! από
κρίθηκε ό Ρουβενά, κου-
τώντας περιλυπος τό κε-
φάλι του. Δεν είσαι πια
όπως άλλοτε. "Εγώ σε
την εύτυχία σου, τά μά-
γουλά σου χλώμιασαν,
δεν γελάς πια, υποφέ-
ρεις, κλαίς !

— "Αλλά δεν φταίς γι'
αυτό εσύ ! φώναξε ή Λευ-
κή. Σκέψου, νουνέ, κι' ε-
σύ πώς μπορεί νά είσαι
εύθυμη, έπειτα από όσα

έμαθα ; Τά δάκρυα μου κάνουν καλό... Αν ήμουν εύθυμη,
άν τραγουδούσα, όπως άλλοτε, και σ' ακόμα, νουνέ, θά
έλεγε πώς δεν έχω καρδιά.

» Συλλογίζομαι τον δυστυχισμένο πατέρα μου και τη δυ-
στυχισμένη μητέρα μου, ή όποια κοιμάται στό νεκροτα-
φείο του Σιδρά...

— Λευκή, πραγματικά αυτούς μοναχά συλλογίζεσαι ;

— Θέλεις νά μάθης την αλήθεια, νουνέ ;... Λοιπόν αισθά-
νομαι πώς θά ήμουν εύτυχισμένη άν είχα τό δικαίωμα ν'
αγαπήσω ; Είναι τόσο όμοια νά λη κανείς και τις πό-
κρυφές του σκέψεις σ' έναν άλλο, ν' αφοσιώνεται σ' αυτόν,
ν' άκουμπά έπάνω του στον δρόμο της ζωής, κρατώντας
τον από τό χέρι, νά αισθανεται την καρδιά του νά χτυ-
πάη συγχρόνως με τη δική του !... "Αλλά όσο ή τρελλές
αυτές ιδέες μου έρχονται στό μυαλό, τόσο τις διώχνω με
όλες μου τις δυνάμεις... Θέλω, πρέπει νά συλλογίζομαι τη
συμφορά του πατέρα μου ! Συλλογίζομαι και σένα, νουνέ,
τόν όποιο αγαπώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου... Ναί
είν' όμοια μία φτωχή κόρη σαν έμένα πού τό παραμικρό
μπορεί νά συντρίψη, νά σπρίζεται σ' ένα αγαπημένο μπρά-
τσο σαν τό δικό σου ! "Ω, νουνέ, άν πεθάνω, τί θά γινό-
ταν ή δυστυχισμένη σου Λευκή ;

'Ο Ρουβενά άνατήριχσε.

— Μή τό φοβάσαι, αυτό, της άπάντησε, είμαι εύτυχής
υγιέστατος. Καί δεν σκοπεύω καθόλου νά σ' εγκαταλείψω
πριν έκπληρώσω την άποστολή μου ως τό τέλος. "Αλλά δεν
θέλω νά κλαίς, δεν μπορώ νά εξαίσιωθώ με την ιδέα ότι
ή Λευκή μου μπορεί νά υποφέρει...

"Α! θέλω νά σου ξανα-

δώσω το εύθυμο γέλιο σου, την εύτυχία της παιδικής σου ηλικίας.

— "Όλ' αυτά θα ξαναγύρισουν, του απάντησε η Λευκή περιλυπη, αν είν' αλήθεια, ότι με τον καιρό ξεχνιούνται όλα...

— "Ο Ρουβενά θεώρησε φρόνιμο ν' αλλάξει κουθέντα

— Λευκή, είπε, μου φαίνεται ότι ο γέρο Μαρντοσέ, ο φίλος σου, σε ξεχνάει λίγο. Μήπως έγινε πλούσιος ;

— Τον είδα χθές.

— Έδω ;

— "Όχι, τον απάντησα στο Σιβρύ.

— Αλήθεια, πήγες χθές στο Σιβρύ ;

— Ναί, για να καταθέσω ένα στέφανο στον τάφο της μητέρας μου. Μά είδα κάτι παράξενο, νουνέ. 'Ο άγνωστος, που στολίζει τον τάφο με λουλούδια, είχε πάει δυο τεράστιες ανθοδέσμες, το πρωί, γιατί τα πέταλα των λουλουδιών είχαν ακόμα τη νυχτερινή δροσιά.

— Ναί, είνε παράξενο, είπε ο Ρουβενά, με ύφος όνειροπόλο. Τοῦ κάκου σκέφτηκα... Δεν μπορώ να μαντέψω ποιος μπορεί να διατήρησε τόσο την ανάμνησι της δυστυχισμένης Γενεθιέθης... Δεν μάς ενδιαφέρει όμως...

— "Όχι, νουνέ, μ' ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα... Θά ήθελα να γνωρίσω αυτό το πρόσωπο για να το ευχαριστήσω.

— Θά ζητήσω πληροφορίες στο Σιβρύ και θά μιλώ πὺν τ' όνομά του. 'Αλλ' άς ξαναγυρίσουμε στον Μαρντοσέ... Έχω ανάγκη να τον δω... Θέλω να κουβεντιάσω μαζί του. Σοῦ εἶπε γιατί δὲν φάνηκε αυτές τις μερες στο Σειλόν ;

— Φαίνεται ότι έκανε μία περιόδεα ζητιανεύοντας κατά τα μέρη του Σαιντ-Προύν.

— Αυτό είνε παράλογο, είπε ο Ρουβενά δυσαρεστημένος. Δὲν είνε καμιά ανάγκη να γυρίζη στους δρόμους, άφού μπορεί να θρῆ στην έπαυλι, κοντά σου, Λευκή, ό,τι τοῦ χρειάζεται.

— Αυτό τοῦ εἶπα κι' εγώ...

— Τέλος πάντων πότε θά μάς ξαναρθῆ ;

— Αὐτές τις ἡμέρες.

— Αὐτές τις ἡμέρες... Νά μία άόριστη φράσις... 'Όπως δῆποτε, αν δὲν έρθῃ σήμερα ως τις δυο, θά σκαρφαλώσω εγώ στους θράχους του. Πρέπει όπωσδήποτε να τον δω...

— Νουνέ, γιατί έπιμένεις τόσο να δῆς τον Μαρντοσέ ;...

— Τελευταία, Λευκή, ο Μαρντοσέ μου προσέφερε μία πολύ μεγάλη έκδούλευσι. Μοῦ έσωσε την ζωή, αν θέλῃς να μάθῃς την αλήθεια, και γι' αυτό πρέπει να τον ευχαριστήσω...

— "Ο Μαρντοσέ δὲν μοῦ μίλησε σχετικῶς. Τί σοῦ συνέβη λοιπόν ;

— "Ενα περιστατικό... Θά σοῦ τὸ πῶ άργότερα... "Α! 'Ο Μαρντοσέ είνε θέβαια άνθρωπος πολύ παράδοξος... Ελπίζει, χωρίς άλλο, ότι παύοντας να έρχεται στο Σειλόν, θά ξεφύγῃ την εὐγνωμοσύνη μου... Γελιέται όμως. 'Ο Ρουβενά ξέρει να θυμάται ! 'Ο Ρουβενά ποτέ δὲν ξεχνά !... Δὲν θέλω να ζητιανεύῃ. 'Οσάκις έρχόταν στο Σειλόν και τον έβλεπα με τὸ διακί του στον δμο του, αίσθανόμουν μία όδυνηρή εντύπωσι, νόμιζα ότι κάτι σπαράζοταν μέσα μου. Θά τον άναγκάσω θέλοντας και μὴ να δεχθῇ μία μικρή σύνταξι που θά τοῦ έ-

— ξασφαλίση τὰ υπόλοιπα χρόνια της ζωῆς του... "Επειτα έχω μία άκόμα ιδέα. Οί χτιστες άρχισαν από σήμερα να δουλεύουν για να άνοικοδομήσουν τὸ σπίτι τοῦ Ζάν Ρενώ. "Όταν λοιπόν τελειώση, θά τὸ στολίσω, μικρούλα μου, με έπιπλα και έπειδὴ θά χρειαστῇ ένας ένοικιαστής, έσκέφτηκα πὼς ο πιδ κατ'άλληλῃ θά ήταν ο Μαρντοσέ.

— "Η νέα ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

— Μονάχα εσὺ έχεις τέτοιες καλές ιδέες, εἶπε.

— Λοιπόν, έπιδιοκίμαζεις την ιδέα μου ;

— Ναί, νουνέ, και αν ο Μαρντοσέ φέρῃ αντίρρῃσεις, θά τοῦ πῆς ότι ἡ

Λευκή τὸ θέλει.

— "Ο Ρουβενά, έπειδὴ ο Μαρντοσέ δὲν παρουσιάστηκε στην άγροικία, άποφάσισε, όπως εἶχε πῆ στη Λευκή, να πάη να τον θρῆ ο ίδιος. Τὸν θρῆκε λοιπόν έντελῶς άπόοπτα άπάνω στους θράχους, όπου εἶχε τὸ καταφύγιό του, σκεπτικό, με τὸ θέλημα του θυσιάζον στην κοιλιά του.

— "Α! 'Ο κ. Ρουβενά ! φώναξε ο Μαρντοσέ μόλις τὸν εἶδε μὴ ζητώντας να κρύψῃ την έκπληξι του.

— Καλημέρα, Μαρντοσέ, τοῦ απάντησε ο Ρουβενά με ύφος έγκάρδιο. Βλέπω από τον τρόπο σου ότι δὲν περιμένεις την έπίσκεψί μου.

— Πραγματικά, κύριε Ρουβενά... 'Ερχόσαστε λοιπόν να δῆτε τὸν φτωχὸ Μαρντοσέ ;

— "Αν σε άνησυχῶ, εσὺ φταῖς... Βλέποντας ότι εσὺ ξέχασες τὸν δρόμο της έπαύλεως, πήρα εγὼ τὸν δρόμο τὸν θράχων σοῦ.

— Καλῶς άρίσαστε στὰ χτήματά μου, κύριε Ρουβενά. Πέστε μου τί μπορεί να κάνῃ ο Μαρντοσέ για να σας ευχαριστήση ;...

— Πρώτα, απάντησε ο Ρουβενά, απλώνοντας πρὸς αὐτὸν τὸ χέρι του, σφίξε αὐτὸ τὸ χέρι. Εἶνε χέρι φίλου. Γιατί δὲν σε εἶδαμε στο Σειλόν, Μαρντοσέ ; Μήπως γιατί έκανες μία καλή πράξι, δὲν ήθελες να σ' ευχαριστήσω γι' αὐτή ;...

— Μαρντοσέ, θγάζοντάς με από τὸ πηγάδι, όχι μόνο μοῦ έσωσε τὴ ζωή, αλλά έσωσε συγχρόνως, τὸν καλλίτερο φίλο και τὸν πιδ σίγουρο προστάτη της Λευκής... Σήμερα τὸ πρωί, καθὼς κουβεντιάζα μαζί της, της εἶπα, ότι μοῦ έσωσε τὴ ζωή... Δὲν της διηγήθηκα όμως πὼς έπστα στο παλιὸ πηγάδι... Θά την εφοδίζα χωρίς λόγο...

— "Ω! κάποιος θά σας εοήθησε να πέσετε σ' αὐτὸ, κύριε Ρουβενά.

— Μαρντοσέ, ξέρεις λοιπόν τί συνέβη ; Εἶδες ;

— Δὲν εἶδα τίποτε, αλλά μάντεψα. Την περασμένη Κυριακή, στο δάσος τοῦ 'Αρτεμιόν εἶδα τὸς δυο Παρισέλ να τρέχουν μέσ' από τὰ δέντρα. Φοβόυνται τὸς χωροφύλακες...

— Αλήθεια, δὲν τὸς καταγγείλατε ;

— Εἶνε συγγενεῖς τοῦ κυρίου μου, απάντησε ο Ρουβενά. Δὲν θά πῶ τίποτε, δὲν θά τὸς καταγγείλω... "Ας πάνε να κρεμαστοῦν άλλοῦ...

— Δὲν σὰς κατηγορῶ, γιατί σκέφεστε ἔτσι, κύριε Ρουβενά απάντησε ο Μαρντοσέ κουνώντας τὸ κεφάλι του. "Αλλά πρέπει να φυλάγεται κανεῖς από τὸς κακὸς και να τὸς εμποδίζῃ να θλάπτουν. Φοβάμαι μήπως ἡ ατιμωρησία τὸς τὸς κάνῃ πιδ τολμηροῦς...

— "Ε' ακολουθήσω τὴ συμβουλὴ σου, Μαρντοσέ, και θά φυλάγωμαι... "Αλλά τὸς κάνουμε μεγάλη τιμὴ μιλώντας για τὰ υποκείμενά τὸς. "Ας μιλήσουμε μάλλον για σένα, Μαρντοσέ ;

— Για μένα ;

— Ναί, ἡ ζωή που κάνεις εδῶ δὲν είνε καθόλου ευχάριστη...

— Εἶνε αλήθεια αὐτὸ, κύριε Ρουβενά, αλλά μοῦ άρέσει... Βεβαίως, ἡ άσχημες ἡμέρες μου είνε περισσότερες άπ' τις καλές, αλλά εἶνε αίσθανομαι τὸν εαυτό μου ικανοποιημένο... Μοῦ άρκοῦν τόσο λίγα πράγματα !

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

— Πράγματι... "Αλλά εἶνὸ δὲν έρχομαι να σοῦ πῶ ότι πρέπει να έργασθῃς. Μαρντοσέ, θέλω να κάνω για σένα κάτι.

— Και τί θέλετε να κάνετε για μένα, κύριε Ρουβενά ;

— Μαρντοσέ, έργάζομαι πρὶν από πολλὰ χρόνια, έχω μαζέψει άρκετες οικονομίες και μπορῶ να κάνω λίγο καλὸ σ' εκείνους που άγαπῶ... "Επιθυμῶ, Μαρντοσέ, να σοῦ εξασφαλίσω τὴ ζωή σου για πάντα.

— Τὸ να έπαιτῇ κανεῖς, εἶνε δυσάρεστο σὲ κάθε ηλικία !...

— Δὲν μπορῶ πειά να έργάζομαι, κύριε Ρουβενά.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ Ἄννι Ντυκώ, μιὰ νέα στάρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ περίφημη Ἀμερικανὶς θεντέττα Μαίη Γουέστ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

[Με ποιούς ξεωφρενισμούς διώχνουν την πληξί από την φιλομούπολι ή «γυήσες» και οι «γύητες» της όθνης.]

ΟΙ ΟΙ «άστερες» της όθνης μικροί και μεγάλοι, πήραν έσχατως μία ήρωική απόφασι: να διώξουν με κάθε τρόπο τη μονοτονία και την πληξί από το Χόλλυγουντ.

«Άλλοτε, έδω και καμιά δεκαριά χρόνια, ή πόλις του κινηματογράφου ήταν το κέντρο της τρέλλας, της εϋθυμίας και της ξεωφρενικότητος. Έπειτα, ή μεγάληοικονομική κρίσις έκανε όλον τόν κόσμο να σοβαρευθί και να ρρονι-μέψη.

Έτσι, ή θίλλες έκλεισαν, τὰ νυχτερινά κέντρα έρημωσαν και μία θαρειά και θανάσιμη πληξί άπονεκρωσε όλη την φαντασμαγορική ζωή της φιλομούπολεως.

Η «γύητες» και οι «γύητες», όταν ένοιωθαν τέλος την άπαραίτητη ανάγκη να διασκεδάσουν λιγάκι, έπαιρναν το πρώτο ύπερωκεάνειο και έφθαναν στην Εϋρώπη, κυρίως δε στο Παρίσι, όπου ή ζωή είναι πάντα τόσο φηνή και τόσο εϋχάριστη για τους ξένους.

Μα τέτοια ταξίδια είναι με γάλα και πολυέξοδα. Γι' αυτό, μερικοί «άστερες» άρχισαν έδω και λίγο καιρό μία παράξενη σταυροφορία: να κάνουν πάλιν εϋθυμο,τρελλά, ξεωφρενικό το θυλικό Χόλλυγουντ.

Η πρώτη λοιπόν από τις «γύησες» που «έσπασε τόν πάγο» είναι ή διάσημη καλλονή Ντόροθυ Λαμούρ.

Η μοιραία Ντόροθυ έχει μία πολυτελέστατη Ίσπανο-σουίτζα. Μα τέτοια αυτοκίνητα δεν είναι διόλου σπάνια στη φιλομούπολι. Κι' έτσι ή «γύησας» αυτή, για να ξεχωρίση από το πλήθος, συλλογίσθηκε να πραγματοποιήση μία έκκεντρική έμπνευσι της. Τι έκανε λοιπόν; Απλώς, στα σκέπασε όλη την καρροσσερί του αυτοκινήτου της με πολύτιμα δέρματα λεοπαρδάλεων! Μα δεν έφθανε αυτό. Η Ντόροθυ Λαμούρ δεν κάθεται σήμερα μέσα στο αυτοκίνητό της φορώντας πανάκριβες γούνες και πολυτελείς τουαλέττες. Η ξεωτική «γύησας» κάνει τόν περπάτο της ντυμένη... με κουρέλια! Φοράει ένα παληό και ξεθωριασμένο φουστάνι, σχισμένο άπ' όλες τις μεριές και γεμάτο άδέξια και χρωματιστά μπαλώματα. Περιττό είναι να άνεφέρη κανείς ότι κάτω από αυτά τὰ κουρέλια φαίνεται ένα άψογο σώμα μοντέρνας Αφροδίτης!

«Ε, λοιπόν, ή έπιτυχία της Ντόροθυ Λαμούρ είναι πρωτοφανής. Όχι μόνο είναι ή καθημερινή διασκέδασις όλου του κόσμου, αλλά και προσελκύει στη φιλομούπολι ένα πλήθος από περιέργους θαυμαστές που μένουν με το στόμα άνοιχτό μπροστά σ' αυτό το ξεωφρενικό θέαμα.

Μία άλλη επίσης διάσημος «θεντέττα», ή Κλωντέ Κόλμπερ, δεν θέλησε να ύστερήση σε πρωτοτυπία και έκκεντρικότητα. Κατάργησε λοιπόν τελείως το αυτοκίνητο κι' έφτιαξε ένα πολυτελές αϊγυπτιακό φορείο με χρυσόφανα και πορφυρά ύφασματα, ένα πραγματικό φορείο Κλεοπάτρας! Έπίσης προσέλαβε στην ύπηρεσία της τέσσερις ή-ράκλειους μαδούρους ύπηρετες, ως θατάζους κι' έτσι πηγαίνει στις έπισκέψεις της και στις «πρεμιέρες» των κινηματογράφων σαν την βασίλισσα της Αϊγύπτου, φορώντας

μια πρωτότυπη τουαλέττα που άπομιμείται τους συρμούς της έποχής των τελευταίων Φαραώ.

Η Κλωντέ Κολμπερ, λοιπόν, όπως θλέπετε, κάνει τι μπορεί για να επαναφέρη την εϋθυμία στο Χόλλυγουντ.

Τρίτος κατά σειράν στην ξεωφρενικότητα έρχεται ο περίφημος Ρίτσαρντ Μπέννεν, ο πατέρας της Κόννυ και της Τζόαν Μπέννεν, που είναι και αυτός ένας από τους μεγαλύτερους ήθοποιους του κινηματογράφου. Ο Ρίτσαρντ Μπέννεν, λοιπόν, ξεπέρασε τις κόρες του στην τρέλλα, γιατί, ούτε λίγο ούτε πολύ, έγκατέστησε στη σκεπή του αυτοκινήτου του ένα πελώριο μεγάφωνο που ακούγεται από μία άπόστασι ενός... χιλιομέτρου. Έτσι, κάθε ήμέρα, οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ άκουνε μία έκκοφαντική φωνή να τους άναγγέλλη: «Καλημέρα, λαέ! Σου μιλάει ο Ρίτσαρντ Μπέννεν. Πηγαίνει στο στούντιο για να «γυρίση» στο τάδε φίλμ. Χαϊρέτσή τον και άφήσέ τον να περάση!...»

Το περίεργο είναι ότι ή αστυνομία δεν έπενέθε μεχρι σήμερα για να δώση ένα τέλος σ' αυτές τις τρέλλες του Ρίτσαρντ Μπέννεν. Ο διάσημος ήθοποιός άνήκει στην κατηγορία των «φαινομένων» της φιλομούπολεως.

Ξεωφρενικές επίσης είναι και ή δεξιώσεις της Καρόλ Λομπάρ. Η Ξανθή «γύησας» άνεστάτωσε έσχατως την πόλι του κινηματογράφου με την «χωριάτικη έσπεριδα» της...

Η Καρόλ Λομπάρ είχε γεμίσει ή θίλλα της με πελώριες θημωνιές. Οι φρακοφορεμένοι κύριοι και ή κυρίες με τις ξεωμες τουαλέττες κάθισαν χάμω, στο μεγάλο σαλόνι, επάνω σε άχυρα! Στη μέση του σαλονιού ήταν μία μεγάλη φωτιά, όπου ή Καρόλ έψηνε μόνη της τις μπιριζόλες των καλεσμένων της. Τὰ πιάτα ήταν πηλινα, χωριάτικα και τὰ πηρούνια ζύλινα, σαν εκείνα που μεταχειρίζονται οι βοσκοί.

Αυτή ή έσπεριδα έμεινε άλησιμόνητη και δεν θά είναι διόλου ύπερβολικό αν πη κανείς ότι ή μεγάλη «θεντέττα» δέχεται ακόμα συγχαρητήρια από τους θαυμαστές της!

Η Ντολορές ντέλ Ρίο έξ άλλου δεν έχει καμιά άλλη έπιθυμία παρά να περνά ή και μία εβδομάδα έκανε τόν παρατήρητη. Γι' αυτό, έδω

περίπατο της στο μεγάλο πάρκο του Χόλλυγουντ μ' ένα φορέμα σκεπασμένο δολόκληρο από πράσινο, δροσερό και άληθινό χορτάρι!...

Όταν λοιπόν ρώτησαν την Ντολορές ντέλ Ρίο γιατί είχε στολισθί με «άγγλική χλόη», ήθεντέττα έδωσε την εξής άπάντησι:

— Μοι φαίνεται ότι έτσι είναι ο μόνος τρόπος να περάσω άπαρατήρητη σ' ένα πάρκο! Δεν έχετε άκούσει ποτέ να χλίνεται λόγος για κάποιο ζώο που λέγεται χαμαιλέον;

Η κακές γλώσσες όστόσο λένε, ότι ή χλόη που έστόλιζε το φορέμα της Ντολορές ντέλ Ρίο δεν ήταν φυσική, αλλά τεχνητή. Όπως κι' αν έχη όμως το πράγμα, ή μελαχροινή «γύησας» έκανε το Χόλλυγουντ να εϋθυμήση. Κι' αυτός ακριβώς ήταν ο σκοπός της.

Τέλος, ο άνθρωπος που κάνει σήμερα το Χόλλυγουντ να

Ένα τελευταίο σκίτσο της Κλωντέ Κόλμπερ

ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΩΝΑ ΛΗ

Ο ΑΕΤΟΣ

ΕΚΕΙ κάτω, μακριά, πολύ μακριά, εκεί όπου τὰ θουνά της Νορβηγίας διαγράφονται μέσα στο θάθος του γαλανού ουρανού, όπου οι γκρεμοί, οι θράχοι κι' ή πέτρες ανάλαμπουν και χρωματίζονται κάτω άπ' τόν ήλιο, με παρδόξα θιολέ χρώματα, είχε τη φωλιά του ο μεγάλος άετός μέσα στην κουφάλα ενός άγριου κι' ολόθου θράχου.

Όταν, με τὰ χαράματα, πετούσε πιο ψηλά άπ' όσο φτάνει το θλέμμα του ανθρώπου, ζητώντας τη λεία του, ο μεγάλος άετός μπορούσε και' διακρίνει κάτω στην πεδιάδα και το μικρότερο ζώο που σάλευε. Άρπυζε το κατσίκι που τρελλό από εϋχαρίστησι έπαίξε στους θράχους, και το σήκωνε ψηλά, πολύ ψηλά, γάντζωνε στα νύχια του τόν λαγύ, σκόρπιζε παντού γύρω τόν άφανισμό, τρώαζε κι' αυτούς τους ανθρώπους...

Γι' τὴν θρή τη λεία του, ο μεγάλος άετός διέσχιζε έκκοντάς λεύγες, πάνω άπ' τους γκριζους κάμπους, τὰ σκοτεινά θουνά, τους άγριους θράχους και τὰ μαύρα θάρατρα.

Μιά μέρα γύριζε από ένα τέτοιο κυνήγι κρατώντας μέσα στα νύχια του ένα πρόβατο που το προώριζε για το μικρό του.

Όταν έζύγωσε στη φωλιά του, άρχισε να χτυπάη με μανία τὰ φτερά του, ενώ ή άγρια φωνή του άντήχησε πολυλαλιασμένη από την ήχώ των φαργαγιών του θουνού. Τὰ μεγάλα κλαδιά με τὰ οποία είχε στρωμένη τη φωλιά του ήταν κοιματιασμένα. Τη φωλιά του την είχαν λεηλατήσει, την είχαν καταστρέψει και τόν άητιόσα του, που είχε άρχισι κιδάσ να πετάη, τόν άετιόσα του ιού το ράμφος και τὰ νύχια του, χωνόντουσαν κάθε μέρα σε μεγαλύτερο θήραμα, του τόν είχαν άρπάξει! Ο άετός πέταξε τότε ψηλά, τόσο ψηλά που ή τρομερή κραυγή του δεν έτάραξαν καθόλου την άπέραντη έρημία.

Άξαφνα, δυο κυνηγοί, που θύγικαν από ένα δόσος όπου ήταν κρυμμένοι, άκουσαν πάνω από τὰ κεφάλια τους ένα θούβο κι' ένα σφύριγμα. Ο ένας άπ' αυτούς είχε κρεμασμένοι στην πλάτη του μέσα σ' ένα καλάθι, έναν μικρό άετό. Κι' ενώ οι δυο κυνηγοί έπαιρναν τόν μεγάλο ερόμο που κατέβαινε προς τις άγρεπαύλες της πεδιάδος, ο άετός ιετώντας πάντοτε δεν τούς άφηνε διόλου από τὰ μάτια του. Του είχαν κλέψει το παιδί του!

Μέσα άπ' τις γαλάζιες σχισμάδες των νεφών, το διαπεραστικό μάτι του είδε ότι μόλις έφταναν οι δυο κυνηγοί στην πλάη μιας άγρεπαύλεως, μικροί και μεγάλοι μαζεύτηκαν γύρω από το καλάθι τους...

Κι' ως το θράδυ ο άετός έμεινε εκεί, μέσα στα σύννεφα, με τὰ φτερά όρθωνοιχα. Μόλις θράδουσε κατέθηκε προς τη στέγη της άγρεπαύλεως και μέσα στη σκοτεινή νύχτα, οι νοικατόροι της ξεχώριζαν μία παράξενη στριγγία κραυγή.

Το έτημέρωμα της άλλης ήμέρας, σαν ο ήλιος άρχιζε να χρυσώνει τὰ σύννεφα της άνατολής, θρήκε τόν μεγάλο άετό να πετάη ακόμα πάνω από την έσπυλι με τὰ μάτια του καρφωμένο σ' ένα ώρισμένο σημείο. Από ψηλά ο ές ές είδε μπρός στην πόρτα του σπιτιού, το παιδί του οικοδεσπότη να κόβη με την άξίνα μακρυές ξύλινες σανίδες. Ένα σωρό παιδιά τόν περιστοιχίζαν. Άργότερα, όταν

εξεκαρδίζεται από τὰ γέλια δεν είναι πειά ο Σαρλώ, αλλά ο δημοφιλής Μπόμπ Μοντγκόμερρυ. Ο άδιόρθωτος Μπόμπ έλάσασε έσχατως ένα νέο και πρωτότυπο παιχνίδι: «Τις γκάφες με την δωδεκάδα»!...

Έγινε δηλαδή της μόδας ή έκούσια γκάφα. Μόλις κανείς μία γκάφα από άπροσεξία, είναι υποχρεωμένος να κάνει την ίδια μέρα κι' άλλες έντεκα, για να συμπληρωθί ή δωδεκάδα. Ο Μόμπ Μοντγκόμερρυ μάλιστα άνεκηρύχθη πρωταθλητής αυτού του παιχνιδιού. Είναι ο «βασιλεύς» των γκαφορτζήδων!... Μα τί σημαίνει; Ο σπόδος του ήταν ιερός. Θέλησε κι' αυτός να σώση το Χόλλυουντ από την πληξί και το έσωσε με τόν δικό του τρόπο. Έτσι, στην πόλι του κινηματογράφου σήμερα θασιλεύει πάλιν ή έκκεντρικότης και ο ξεωφρενισμός.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

ή ήμέρα απλώθηκε για καλά, έβγαλαν στην αϋλή ένα με γάλο κλουθί. Μέσ' από τὰ κάγκελλα του κλουθιού αυτού, ο μεγάλος άετός είδε το μικρό του που φτεροκοπιόταν του κάκου προσπαθώντας να πετάξη.

Άφισαν το κλουθί μέσα στην αϋλή και κανείς δεν φάνηκε πειά.

Ο ήλιος άνέβαινε μέσα στη ζέση της ήμέρας και, πάνω από τὰ γαλάζια σύννεφα, ο άετός πετούσε χτυπώντας τὰ μεγάλα του φτερά, μα χωρίς να παύη να προσέχη από τ' ύψος του κάθε κίνημα του άετιόσας του, ο όποιος με το κεφάλι τεντωμένο, όρθωνε το ράμφος του και σφύριζε με μανία, ενώ τὰ νύχια του γάντζωναν μ' άπελπισία στα κόνγκελλα της φυλακής του.

Το μεσημέρι πέρασε. Κρυμμένος εκεί ψηλά, μέσα στα σύννεφα, ο άετός ξεκουραζόταν άπάνω στα φτερά του. Μυρίζόταν ολόένα. Αυτή ή οιωπή, αυτή ή έρημη αϋλή, αυτή ή άποκοιμισμένη έσπυλις του φαινότουσαν ύποπτα και διπλάσιασε την προσοχή του.

Οι ίσκιος των σπιτιών, των δέντρων, των ζώων άρχισαν να μεγαλώνουν.

Όλη την ήμέρα, όλη αυτήν την ώραία ήλιολουσμένη ήμέρα, το κλουθί παρατημένο μέσα στην έρημη αϋλή τόν προσκαλούσε και τόν έφώναζε. Μα τὰ παιδιά του οικοδεσπότη παραμένονταν πίσω άπ' τὰ παράθυρα του σπιτιού με το τρυφερό στο χέρι. Κι' ο άετός δεν είχε άποφασίσει ά κόμα να τρέξη κοντά στο παιδί του.

Μόλις άρχισε να θραδωάξη, τὰ παιδιά του οικοδεσπότη άφισαν τις σκοπιές τους κι' έτρεξαν στην αϋλή κοντά στο κλουθί και άρχισαν να φωνάζουν και να γελούν. Οι μεγάλοι θύγικαν επίσης έξω από το σπίτι κι' άρχισαν τις συνηθισμένες τους άσχολίες.

Μέσα στο λαμπρό και ήσυχο δειλινό, ή νύφη του οικοδεσπότη άφισε το μαρό της άπάνω σ' ένα πανί, που μόλις το είχαν πλέξει και τώαν θαγαμένο στον ήλιο για ν' άσπρίσι και πήγε να τελειώση την μπουγάδα της κοντά στο πηγάδι.

Άξαφνα ένας ίσκιος, σαν άστραπή, ξεσκισε τόν ήσυχο άέρα. Τη σιωπή την έτάραξε ένας ξεχωριστός θάρυος συνδεόμενος από φτεροκοπήματα. Η νέα γυναίκα έστρεψε ζωηρό πώος της. Ένα τεράστιο πουλι που μόλις είχε άγγίξει τη γή, ξανέβαινε πάλι προς τόν ουρανό. Άνωρθώθηκε, χωρίς καν ν' άφήση τὰ μουσκεμένα ρυθία που κρατούσε στα χέρια, παγωμένη από τρόμο. Τὸ άρπακτικό πουλι είχε άρπάξει με τὰ νύχια του το παιδί της και το σήκωνε ψηλά μαζύ του. Η μητέρα παρακολούθησε τη σκηνή α'τή με θλέμμα φρίκης. Άλλοίμονο! Ο άετός ελυ έκδικηθή!...

Τότε ξετρολλαμένη, με την καρδιά συντριμμένη, από την άγωνία ώρμησε προς το κλουθί, άρπάξε τόν άετιόσα, και με θρήνου κι' κραυγές, τόν ύψωσε με τὰ δυο της χέρια πάνω άπ' τὰ κεφάλι της. Ούτ' ένοιώθε καν τὰ λυσσασμένα ραμφίσματα και τις νύχτες του άετιόσας που της καταμάτωσαν τὰ χέρια και το πρόσωπο.

Ο μεγάλος άετός διέκοψε για μία στιγμή το πέταγμα του κι' ή νέα γυναίκα που έκλεινε τὰ μάτια της σε κάθε σάλεμα των φτερών του, μπόρεσε να τόν, δη πού άρχισε πάλι να κατέβαινη.

Η δυο άπελπισμένες μητέρες, ο άετός κι' ή γυναίκα, είχαν έννοή κι' ή μία την άλλη.

Ο άετός κατέβαινε άργά-άργά προς την αϋλή. Η μητέρα τότε άφισε τόν άετιόσα, έκανε μερικά βήματα μπροστά και σ' άστήκε άναίσθητη μπρός στο παιδί της που ο άετός τ' είχε άποθέσει άπάνω στο χάμα.

Μα τη στιγμή που ο άετός άρχισε πάλι να ύψώνεται προς το διάστημα, ένας πυροβολισμός άντήχησε από την πόρτα του σπιτιού. Ο μεγάλος άετός έπεσε άψυχος, με τὰ φτερά διάπλάνα άνοιγμένα άπάνω στη χλόη, ενώ ο άετιόσας έλεύθερος πειά, μ' ένα πέταγμα του γοργό άρχισε ν' άνοίγεται, πάνω άπ' τις κορυφές των δένδρων προς το άπέραντο θασιλεύει του.

ΙΩΝΑΣ ΛΗ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΡΑΖ

Η ΤΕΧΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗ ΚΑΝΕΙΣ ΔΑΝΕΙΑ

«Τρακαδόρων» τὸ ἀνάγνωσμα πρόσχωμεν !.)

Ἡ Τέχνη νὰ κάνη κανεὶς δάνεια εἶνε εὐκόλη καὶ δύσκολη. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο, ἀπὸ τὸ ὕψος. Μήπως τὸ ὕψος δὲν εἶνε ὁ ἀνθρώπος ; Βέβαια, αὐτὸ εἶνε μιά μεγάλη ἀλήθεια. Μὰ ὅλος ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ δυστυχῶς, νὰ ἔχη τὸ ὕψος ποὺ χρειάζεται αὐτὴν τὴ λεπτὴ καὶ ἐξαιρετικὴ περίπτωσι. Ἀλλ' ὅμως τε εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ τέχνη γιὰ νὰ κάνη κανεὶς δάνεια, χωρὶς νὰ τὰ πληρῶν, εἶνε τὸ αἰώνιο ὄνειρο ὅλων τῶν ἀνθρώπων !...

Τὶ πρέπει λοιπὸν νὰ κάνη κανεὶς γιὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὸ τὸ ἀπαραίτητο ὕψος ; Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ἔχη μερικὰ χαρίσματα : νὰ εἶνε σχετικὰ νέος, ὑψηλόσωμος, νὰ ἔχη κατάσπρα δόντια, μιά σιδερένια ὑγεία, νὰ εἶνε ρωμαλέος καὶ τέλος νὰ εἶνε εὐκίνητος, μ' ἓνα λυγρὸ κορμὶ. Ἐπίσης, πρέπει νὰ ἔχη μιά ἀξιοπρόσδεχτὴ μορφώσι. Δὲν πειράζει ἂν ἡ μορφῶσι αὐτὴ εἶνε ἐπιτόλαιη. Τὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι πρέπει νὰ κάνη ἐντύπωσι. Γι' αὐτὸ ἓνα ἀνακάτεμα τῶν κλασσικῶν καὶ τῶν μοντέρνων συγγραφέων εἶνε ἀπαραίτητο ! Κατόπιν, πρέπει νὰ μεταχειρίζεται διάφορες ξένες καὶ «ἐξωτικές» λέξεις, ποὺ μπορεῖ νὰ τις μάθῃ πολὺ ἐύκολα ἀπὸ τοὺς πορτιέρηδες τῶν μεγάλων ξενοδοχείων. Ἐπὶ πλέον, πρέπει νὰ ξέρη πάντα ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. «Αὐτὸ εἶνε δύσκολο !», θὰ πῇτε. Μὰ ὅχι δά. Φτάνει νὰ συνήθισῃ νὰ συχναίη στὰ σκαθὰ καφενεῖα, ὅπου γίνονται βορῶνδες πολιτικῆς συζητήσεως, καθὼς καὶ στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα. Ὅσο γιὰ τὰ δικά του τὰ πολιτικὰ φρονήματα, δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέται διόλου. Τὰ φρονήματά του πρέπει νὰ εὐχαριστοῦν ὅλον τὸν κόσμον : συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ ἔχη διόλου πολιτικὰ φρονήματα.

Ἐνα ἄλλο προσόν τώρα, ἀπαραίτητο κι' αὐτὸ γιὰ τὴν ἐπιτυχία, εἶνε ὁ χαρακτήρας ἢ ἡ διάθεσις.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἰσες στιγμὲς εὐθυμίας καὶ ἀκεφιάς. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ διαπρέψῃ στὴν τέχνη γιὰ νὰ κάνη δάνεια, πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε εὐθυμος, εὐδιάθετος καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ κάνη τὸν ἄλλο νὰ χαμογελάσῃ. Εἶνε εὐκόλο νὰ εἶνε κανεὶς δι-εὐδιάθετος ; Βέβαια ! Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν θέλησί μας. Ἀλλ' ὅμως τε, ὅταν εἴμαστε μόνοι, κανεὶς δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ θυσιάζουμε, ἂν θέλουμε, στὴν πιδ στυγνὴ μεγαλοχολία...

Καὶ τώρα προσοχή : δίχως αὐτὰ τὰ προσόντα δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ τὴν τέχνη νὰ κάνη δάνεια !

Καθένας ἀπὸ τὰ προτερήματα αὐτὰ — γιατί εἶνε ἀναμφιστήτητα προτερήματα — ἔχει μιά πραγματικὴ ἐμπορικὴ ἀξία. Ὅριστε δὲ πόσο ἀξίζουν, σύμφωνα μὲ τοὺς σχετικοὺς ὑπολογισμοὺς :

Φυσικὰ χαρίσματα	52	χιλιάδες φράγκα
Μορφώσις	68	»
Χαρακτήρας ἢ διάθεσις	100	»
Σύνολον :	200.000	φράγκα.

Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ εἴσατε ἔτοιμοι νὰ τὸ τοποθετήσετε ἐκεῖ ποὺ θὰ ῥθῇ τὸν καλλίτερο τόκο καὶ γιὰ τὸ ὅποιο ἔχετε τὸ δικαίωμα, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, νὰ ἀπολαμβάνετε ἓνα σταθερὸ εἰσόδημα ἀπὸ 10.000 φράγκα.

Μιά τέτοια περιουσία εἶνε πάντα ἐπιζήλη καὶ ἀνεξάντλητη. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχετε ἐπὶ δόλμη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴν τὴν περιουσία σας. Γι' αὐτὸ, σὰς δίνουμε μιά πρακτικὴ συμβουλή : κάθε πρῶτ, προστά στὸν καθρέφτη σας, πρέπει νὰ λέτε μιά ἀνιδόνητη πεποίθησι : «Ἐγὼ πιστώ-σει τὴν κοινωνία 200.000 φράγκα !»

Στὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ πρέπει νὰ καταφεύγουν οἱ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ μποροῦν ν' ἀντιφθῶν γρήγορα ὡς ποὺ μποροῦν νὰ προχωρήσουν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος ὅτι θὰ ξεπεράσουν τὰ θεμιτὰ ὅρια. Ἀ-

πὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ξεπέφτουν σὲ κοινούς καὶ ἀσημάντους χρεοφειλέτας.

Κι' ἀλήθεια, ὅσα πιδ πολλὰ δάνεια κάνετε, τόσο μεγαλειτέρη πίστωσι ἔχετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο μυστικὸ, ἡ θασικὴ ἀρχή, κάθε οικονομικοῦ συστήματος.

Μὲ δυὸ λόγια λοιπὸν πρέπει νὰ εἴσατε εὐχάριστοι, γοητευτικοί, μὲ ζωηρὸ πνεῦμα, μὲ μεγάλη ἐτοιμότητα καὶ μὲ εὐγενικοὺς τρόπους. Ἐτοί θὰ μπορέσετε πολὺ εὐκόλο νὰ κάνετε ἓνα δάνειο, ἂς ποῦμε, δέκα χιλιάδων φράγκων, μ' ἐξάμηνον προθεσμία καὶ μ' ἓνα τόκο 5 %.

Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ ζήσετε μὲ ἀπλὴ καὶ ἡσυχὴ ζωὴ. Τὰ ἐξοδὰ σας δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶνε παράλογα, γιατί αὐτὸ θὰ εἶνε ἓνα οὐσιώδες σφάλμα. Ἀν δὲν κάνετε αὐτὸ τὸ σφάλμα, ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερες μῆνες θ' ἀποκτήσετε μιά μεγάλη ἐκτίμησι καὶ θὰ ἴητε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ σὰς προσφέρουν μόνοι τοὺς οἱ ἄλλοι, ὡς δάνειο, ἓνα πολὺ μεγαλύτερο ποσόν.

Ἐσεῖς, θὰ κάνετε πολὺ φρόνιμα νὰ δεχθῇτε πρόθυμα τὸ νέο δάνειο. Ἐπειτα, πρὶν λήξῃ ἡ προθεσμία, θὰ πληρώσετε τὸ γραμματίο τοῦ πρώτου δανείου σας καὶ θὰ ζητήσετε νὰ σὰς ἐλαττώσουν τὸν τόκο.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐξασφαλίσате τὸ μέλλον σας. Ἀκόμη, κ' οἱ φίλοι σας θὰ σπεύσουν νὰ σὰς προσφέρουν ἓνα δάνειο. Μὰ ἐσεῖς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάνετε τρέλλες. Πρέπει νὰ ξέρετε νὰ περιορίζεσθε καὶ νὰ προσέχετε νὰ ὑποδιαρῇτε οἰγὰ-οἰγὰ μὲ τὸν καιρὸ τὰ δανειὰ σας σὲ πολυάριθμα μικρὰ ποσά, οὕτως ὥστε ἂν τύχῃ νὰ θρεθοῦν οἱ δανειοὶ σας μιά ἡμέρα μὲ χιλία φράγκα λιγώτερο στὸ πορτοφόλι, νὰ μὴν τὸ καταλάβουν διόλου.

Καθὼς θλέπετε, πρόκειται γιὰ ἓνα ἀξιοθαύμαστο οικονομικὸ σύστημα.

Καὶ τώρα, ἂς ἐξετάσουμε τί προσφέρετε ἐσεῖς στὴν κοινωνία. Ἀ! Προσφέρετε πολλὰ πράγματα !...

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ θύματός σας (τί ἀσχημὴ λέ-ξι !) πρέπει νὰ γίνῃ μὲ μεγάλη προσοχή. Θὰ διαλέξετε, ἀπλούστατα ἓνα πλούσιο φίλο σας καὶ θὰ προσπαθήσετε, μὲ λεπτότητα, νὰ γίνετε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφός του. Πρέπει νὰ κάνετε πάντα τις ἴδιες κινήσεις, νὰ παρουσιά-ζεσθε πάντα μὲ τὸ ἴδιο πρόσωπο, μέχρις ὅτου

γίνετε τὸ ἀπαραίτητο καὶ τὸ ἀναντικατάστατο στόλισμα τοῦ σαλονιού του.

Ἐξ ἡμῶν εἶνε ἀρκετοὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ σας. Χρειάζεται ὅμως ἐπιμονή, θέλησις καὶ φρόνησις. Ἐ-τσι, ὁ φίλος σας, τὸ θῦμα σας δηλαδὴ, θὰ σὰς συνήθισῃ τόσο πολὺ, ὥστε νὰ νοιώθῃ μιά μεγαλοχολία κι' ἓνα κενὸ στὴν ζωὴ του, ὅταν θὰ λείπετε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ ζήτε μὲ δάνεια, πρέπει νὰ φυλάγε-σθε ἀπὸ τις γυναῖκες. Ἡ γυναῖκες καταστρέφουν πάντα τὰ καλλίτερα σχέδια. Κι' ἔπειτα, νὰ ἐξετάσετε δυὸ ζητήματα :

1. — Τὰ δικαιώματά σας ἐπεκτείνονται, ἐκτός ἀπὸ τὸ πορτοφόλι, καὶ στὶς γυναῖκες, καθὼς καὶ στὶς κόρες τῶν θυμάτων σας ; Ὁχι, βέβαια.

2. — Πρέπει νὰ διαλέξετε μεταξὺ τῶν δύο : ἢ θὰ πάρετε ἀπὸ τοὺς φίλους σας τις γυναῖκες τους ἢ θὰ πάρετε τὰ λεπτὰ τους. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ, ὁ σκοπὸς σας εἶνε νὰ πάρετε τὰ λεπτὰ τους.

Καὶ τώρα, μιά μικρὴ ἀνακεφαλαιώσις : ὅπως κι' ἂν ἐ-θοῦν τὰ πράγματα, τὸ θάρρος σας δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐγκαταλείπῃ ποτὲ. Πρέπει νὰ ἔχετε μιά ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἐαυτὸ σας. Ἐπίσης, δὲν πρέπει νὰ ξεχνάτε ποτὲ τὰ μέσα ποὺ διαθετέτε : πρόσωπο γελαστό, συμπαθητικὸ, εὐ-χάριστο, εὐθυμία, εὐγένεια, συχνὲς ἐπισκέψεις καὶ πάνω ἀπ' ὅλα, ἀγγλικὸ «φλέγμα».

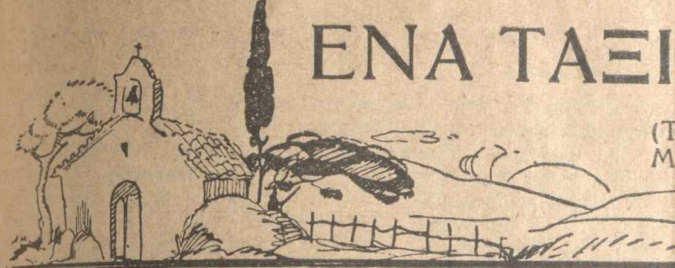
Ἡ τέχνη γιὰ νὰ κάνη κανεὶς δάνεια εἶνε ἡ πιδ δύσκολη κ' ἡ πιδ εὐκόλη συγχρόνως ἀπ' ὅλες. Ὁ Ἀγγλος συγγραφέας, Ὁσκάρ Οὐάιλντ, ἐπέραςε ὅλη τὴ ζωὴ του μ' ἓνα τέτοιο ἀξιοθαύμαστο οικονομικὸ σύστημα. Εἶνε τὸ καλλίτερο παράδειγμα ! Ἐμπρός, λοιπόν. Ἡ ζωὴ εἶνε δι-ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΡΑΖ

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθη τὴ χώραμας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

ΝΓ'

Τὸ ἀκρωτήρι αὐτὸ χωρίζεται ἀπὸ τὴ θόρεια ἕκρη τῆς νήσου Σφακτηρίας ἀπὸ ἓνα στενὸ πέρασμα πολὺ ρηχὸ ποὺ μὴν μικρὰ πλοίαρῖα μποροῦν ν' ἐπεράσῃ.

Ἐνας ἐνετικὸς δρόμος ποὺ ἡ ἐπιστρωσί του ἔχει κατα-πρασφ, ὁδηγεῖ ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ θράχου. Ὑποῦ ὑπάρ-χε ἓνας πύργος. Ἐκεῖ θρῖσκόταν ἡ ἀρχαία Πύλος, ἡ πό-λις τοῦ Νέστορος. Δείχνουν μάλιστα τὴ στήληα ποὺ χρη-σῖμετε, κατὰ τὸν Πausanias, γιὰ σταλῖας στὰ θεσσαλικά θῶδια του, καὶ μερικὰ πέτρινα ὑπόθαθρα ποὺ φαίνεται πὼς ἀνῆκαν στὴν ἀρχαία ἀκρόπολι. Αὐτὰ μόνο σωζονται ἀπ' τὴν ὁμηρικὴ πόλι. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μερικὲς πέτρες σκόρπιες δείχνουν τὴν θέσι τῶν τειχῶν τῆς.

Στὸ πιδ ὕψλὸ σημεῖο τοῦ ἀκρωτηρίου, ὀρθῶνται τὰ εἰρήπια τοῦ φράγκικοῦ πύργου, ποὺ ἔχτισε ὁ ἀρχων Νι-κόλας ντὲ Σαιντ - Ὁμέρ, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Βιλλαρ-δουίνου καὶ ποὺ ἔμελλε διπλοῦς περιθόλος μὲ πυργίσκους τὸν ὑπεράσπιζε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ περάσματος τῆς Συκιάς.

Μπαίνει κανεὶς μέσα ἀπὸ μιά πόρτα θρῖα ἀκόμα, κάτω ἀπὸ ἓνα τετράγωνο πύργου μισοερείπωμένο. Τὸ ἐσωτερικὸ εἶνε γεμάτο ἀμωρφα εἰρήπια καὶ δὲν διακρίνεται κανεὶς πα-ρά μεγάλες στέρνες, ποὺ ἔχουν καταρρεύσει. Δὲν ὑπάρ-χουν, βλέπετε, πηγὲς σ' αὐτὸν τὸν ἀπότομο βράχο κ' ἔ-πρεπε νάχουν προμηθεῖα νεροῦ σὲ περιπτώσι πολιορκίας.

Ὁλος ὁ ἐξωτερικὸς περιθόλος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπάλξεις διατηροῦνται ἀπὸ τὴ μιά μεριά, ἐπισκευάστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τὸ Ναυαρίνο ἓνα ἀπὸ τὰ πιδ ὑψηλὰ τοῦ φρουρίου. Τὸ 1686, τὸ κυριεῦσε ὁ Ἐνετὸς στρα-τηγὸς Μοροζίνης.

Στὴ θόρεια ὑπώρεια, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, διακρί-νονται τὰ λείψανα ἐνὸς κυκλωπέου τείχους ποὺ κατέβαινε ὡς τὸ ἡμικυκλικὸ λιμάνι καὶ τὸ ὅποιο οἱ Ἕλληνες ἀπο-καλοῦσαν «Κοιλία τοῦ Βωδίου».

Μιά σκάλα, σκαλισμένη στὸν θράχο, ὠδηγοῦσε ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά ὡς τὴν εἰσοδο τῆς σπηλιάς τοῦ Νέστορος, τῆς ὁποίας διακρίνεται ἡ εἰσοδος λίγο πιδ ψηλά, στὸ ἀπότομο τοῖχμα τοῦ βουνοῦ. Ἡ σπηλιά αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγάλη, πολὺ ψηλὴ καὶ στεγνολυγυῖται κανικὰ πρὸς τὴν κορυφὴ, ὅ-πως ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος στὰς Μυκήνας. Μιά στε-νὴ ρωγμὴ ἀνοίγμενη στὴν κορυφὴ ἔκανε τὸ σπήλαιο νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φρουρίου.

Ἐνας ἐνετικὸς δρόμος λιθόστρωτος διασχίζει τὸ ἀκρω-τήριο πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κατα-κόρυφο βράχο καὶ τὸν θάλλο, ποὺ τὸ χωρίζῃ ἀπ' τὴ στε-ρεὰ γῆ. Αὐτὸν τὸν δρόμο πήραμε καὶ κατεθήκαμε στὸν ἀρχαῖο εἰρηπιασμένο μῶλο κοντὰ στὸν ὁποῖο εἴχαμε ἀποθι-θασθῇ.

Ὁ θορῆς ποὺ φυσοῦσε, μᾶς ἔκανε νὰ διασχίσουμε γρή-γορα τὸν ὄρμο καὶ μᾶς ἔφερε σὲ μισὴ ὥρα στὸ σύγχρονο Ναυαρίνο, ποὺ οἱ Ἕλληνες στὴν ἐπίσημη γλῶσσα τους, ἐπικαλοῦν, χωρὶς κανένα λόγο, νὰ τὸ νομαζοῦν Πύλον. Ὁ λαὸς ὅμως ποὺ ἔχει καλλίτερο αἰσθητήριο στὰ γλωσσικὰ ζητήματα τὸ νομαζεῖ Νεόκαστρο, ἐξ αἰτίας τοῦ φρουρίου ποὺ ἔχτισαν ἐκεῖ οἱ Ἐνετοί.

Ὅσο γιὰ τὴν ὀνομασία τοῦ Ναυαρίνου, αὐτὸ προέρχεται προφανῶς ἀπὸ τὸ Αὐαρίνιον, τὴν ἀρχαία πόλι, ποὺ θρῖσκε-ται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ λιμανιοῦ. Ἐτοῖ ὠνόμασαν τὴν νέα πόλι Νεο-Αὐαρίνιον — Ναυαρίνον.

Τὸ φρούριον θρῖσκεται σ' ἓνα ὕψωμα ποὺ δεσπόζει τοῦ ὄρμου καὶ τῆς πόλεως. Εἶνε ἐνετικὴ προελεύσεως, μὰ ἐ-πισκευάστηκε τελείως ἀπὸ τοὺς Γάλλους τὸ 1829, ἔπειτα, ἀπὸ μιά ἐκρηξὴ ποὺ ἔθαψε κάτω ἀπ' τὰ εἰρήπια ὀδόντια ἀπ' τοὺς γενναίους μας στρατιῶτες. Ἐνας κεραυνὸς ἔπεσε στὴν πυριτιδαποθήκη καὶ τῖναξε στὸν ἀέρα τὸ μισὸ φρού-

ριο. Οἱ δυστυχισμένοι στρατιῶτες ποὺ σκοτώθηκαν ἐπρό-κειτο νὰ φύγουν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴ Γαλλία.

Τὸ 1828, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποβίβασι τοῦ στρατηγοῦ Μαϊζόν, τὰ στρατεύματά μας κατέλαθαν τὸ φρούριο τοῦ Ναυαρίνου. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἓνας Αἰγύπτιος φρούραρχος μὲ χιλίους ἄνδρες, ἐξήντα κανόνια, ὀχτακόσιες χιλιάδες φυ-σίγγια, πολεμοφόδια γιὰ τρεῖς μῆνες καὶ νερὸ γιὰ ἓνα μῆ-να.

Οἱ Γάλλοι τοῦ ἔστειλαν ἓναν πληρεξούσιο γιὰ νὰ τὸν ἐξ-ορκήσουν νὰ παραδοθῇ. Μὰ ἓνας ἀντιπρόσωπος τοῦ φρου-ράρχου ἀπάντησε :

— Ὁ μπέρς εἶνε ἄρρωστος. Δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ.

Τότε ὁ στρατηγὸς Οὐγκοννὲ καὶ ὁ ναύαρχος ντὲ Ρινιὸ πήγαν οἱ ἴδιοι καὶ θρῖκαν τὸν μπέρ- φρούραρχο, ξαπλω-μένο σ' ἓνα ντιθάνι, νὰ καπνίζῃ τὸ τσιμποῦκι του μὲ ὕψος σκεπτικὸ.

Πολὺ περήφανος γιὰ νὰ παραδοθῇ, πολὺ μουσουλμάνος γιὰ νὰ μὴν ὑποταχθῇ στὸ μοιραῖο, ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Προ-φήτου, κανόνισε τὰ πράγματα μ' ἓνα τρόπο ἐντελὸς ἀνα-τολίτικο.

— Δὲν θὰ παραδοθῶ, εἶπε στοὺς στρατηγούς μας, μὰ καὶ δὲν θ' ἀντισταθῶ. Μπᾶτε, στὸ φρούριο ὁπότε θέλετε. Τὸ μόνο ποὺ σὰς ζητῶ εἶνε νὰ στείλετε ἀμέσως ἑμένα καὶ τοὺς στρατιῶτες μου στὴν Αἴγυπτο.

Ἐτοῖ κι' ἔγινε. Στὶς πέντε ἡ ὥρα τὸ πρῶτ, ἡ σάλπιγγες σημάναν στὸ γαλλικὸ στρατόπεδο, οἱ σκαπανεῖς παραβί-σαν μιά πύλη τοῦ φρουρίου καὶ οἱ ἄνδρες μας σκαρθάλωσαν στὸ τεῖχος χωρὶς νὰ συναντήσουν τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι.

Σὲ μιά ἀπ' τις αὐλὲς τοῦ φρουρίου, θρῖκαν τοὺς χιλίους ἄνδρες τῆς φρουρᾶς νὰ δένουν τοὺς μπόγους τῶν γιὰ νὰ φύγουν καὶ τὸν μπέρ καπνίζῃ τὴν πίππα του, περιμένον-τας τὴν στιγμὴ τῆς ἐπιβίβασεως.

Ἀν μὲ τὴν λύσι αὐτὴ, ἡ στρατιωτικὴ του τιμὴ δὲν εἶχε μένει ἀπολύτως ἄθικτη, εἶχε ἀπεκδυθῇ τοῦλάχιστον τῆς εὐθύνης μὲ τὴν ψευτοφόδο ποὺ ἔκαναν οἱ Γάλλοι. Αὐτὸ ζή-τοῦσε κι' ἐκεῖνος.

Σήμερα τὸ φρούριον χρησιμεύει ὡς στρατῶνας καὶ πρὸ πάντων ὡς φυλακὴ ἢ μάλων ὡς κατεργῶ. Μέσα σὲ μιά μεγάλη κεντρικὴ αὐλὴ χωρὶς πόρτα, ὅπου κατεβαίνει κα-νεὶς ἀπὸ μιά σιδερένια σκάλα, ὅπως σὲ μιά τάφρο μ' ἀρ-κοῦδες, ἀνοίγουν κι' ἀπὸ τις τέσσερες μεριές, σειρὲς ἀπὸ καγκελλόφραχτα, νοσηρὰ κι' ἀρδιαστικὰ κελλιά.

Ἐκεῖ κρατᾶνε τοὺς καταδικῶντες. Δυὸ ὄρες τὴν ἡμέρα τοὺς ἐγάζουνε στὴν αὐλὴ, ὅπου τοὺς θλέπουμε καθισμένους καὶ πλαγιασμένους ἢ νὰ περιφέρονται σέρνοντας τις ἀλυ-οῖδες ποὺ εἶνε δεμένες στὸν ἀστράγαλό τους καὶ στὸν καρ-πό τοῦ χεριοῦ, ντυμένους μὲ κουρέλια, νὰ μᾶς κυτᾶνε μὲ θλέμματα κυνικὰ ἢ προκλητικὰ, ἀποβλακωμένα ἢ ἀγρία. Ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα διακόσιοι πενήντα ἐγκληματίαι, κα-ταδικασμένοι σὲ δώδεκα ὡς εἴκοσι ὀχέδον ἔτων καταναγ-καστικὰ ἔργα, ὅλοι σχεδὸν γιὰ φόνο, γιατί ὁ φόνος εἶνε τὸ πιδ συνηθισμένο ἐγκλῆμα στὴν Ἑλλάδα καὶ κυριαρχεῖ στὶς δικαστικὲς στατιστικὰς.

Στὸ 1860, ἐπὶ τετρακοσίων ὀδόντια ἐγκλημάτων, τὰ διακόσια ὀδόντια χαρακτηρίστηκαν ὡς φόνοι ἢ ἀποπειρὲς φόνων, ληστεῖες ἢ τραυματισμοί. Εἶνε μιά ἀναλογία ἐξήντα τοῖς ἑκατό. Κι' ἀπὸ τοὺς φόνους αὐτοὺς πάλι, τὸ ἓνα τρίτο ἦσαν πολιτικὲς δολοφονίες.

Τοὺς δράστας τῶν τελευταίων τοὺς ἀναγνωρίζει κανεὶς ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τους, ποὺ εἶνε πιδ εὐακρινεῖς, πιδ ἐνεργητικὲς καὶ πιδ περήφανες. Οἱ ἄλλοι φέρουν τὴ μάσκα τοῦ ἐκφυλισμοῦ ἢ τῆς κτηνωδίας κι' ἀποτελοῦν μὲ τοὺς πρώτους μιά χτυπητὴ ἀντίθεσι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

ΤΟΥ ΠΙΩΛ ΜΠΟΝΚΟΥΡ

Ο κ. Γκρανώ ήταν ένας πολύ παράδοξος άνθρωπος. Ήξερε δεκατέσσερες γλώσσες, μά δεν μιλούσε σε κανέναν. Απέφυγε τον κόσμο, ζούσε μιά άσκητική ζωή και μόνη συντροφιά του ήταν μιά γρήνη πηρετρία. Αυτή τον περιποιώταν, αυτή φρόντιζε για την ταχτοποίησή του σπιτιού κι' αυτή πάλι είχε το δικαίωμα να τον μαλλώνει για τις άφρημάδες του και την τρομερή ακαταστασία του.

Κι' αλήθεια ο κ. Γκρανώ ήταν από εκείνους τους παράξενους σοφούς που μπορούν να κάνουν τον περίπατό τους με τις πυζάμες τους και να κοιμηθούν ντυμένοι ακόμη και με τ' παλτό τους. Μά ο κ. Γκρανώ παρ' όλες τις άφρημάδες του και τις μικρές παραξενιές του, κατά θάθος ήταν ένας αγαθός άνθρωπος. Αν δεν είχε φίλους, αυτό ωφείλετο, περισσότερο σ' ότι δεν είχε καρό για διασκεδάσεις κι' άσκοπες συζητήσεις, παρά στον χαρακτήρα του.

Εν τούτοις αυτός ο παράξενος πολύγλωσσος, είχε μόνον ένα φίλο. Έναν φίλο όμως που δεν μιλούσε καμιά από τις δεκατέσσερες γλώσσες του κ. Γκρανώ και που δεν είχε ιδέα για τους μεγάλους σοφούς της εποχής του.

Ο φίλος αυτός του κ. Γκρανώ ήταν ένας... γαΐδαρος! Ένα από αυτά τ' αγαθά κ' υπομονετικά ζώα με τ' μεγάλα κ' ήρεμα μάτια που σέρνουν όλη τη μέρα ένα καρότσι φορτωμένο με λαχανικά, στις λαϊκές παρισινές συνοικίες.

Κάθε θράδυ ο κ. Γκρανώ τον συναντούσε την ώρα που έκανε τον καθημερινό περίπατό του. Τον συναντούσε πάντα έξω από ένα λαϊκό μπάρ στο οποίο ο κύριός του πήγαινε να πιη όλες τις εισπράξεις. Ο κ. Γκρανώ από την πρώτη στιγμή που αντίκρισε αυτό το ζώο, τό τόσο αδύνατο και τό τόσο θασανισμένο, ένοιωσε γι' αυτό μιά μεγάλη συμπάθεια. Τό πλησίασε λοιπόν, τού χάιδεψε τ' μουσούδι και τ' αυτιά και τού έδωσε με την παλάμη του ένα κομμάτι ζάχαρι. Ο γαΐδαρος τέντωσε ευχαριστημένος τ' αυτιά του, ωγκάνισε χαρούμενα κι' έτριψε τ' κεφάλι του στο χέρι τού κ. Γκρανώ για να τού δείξη την αφοσίωσή του. Όλες αυτές η έκδηλωση συγκίνησης τον ήλίκωμένο άνθρωπο και τον έκαναν να συμπάθησε περισσότερο αυτό το ζώο. Από εκείνη δε την ημέρα άρχισε μεταξύ τού κ. Γκρανώ και τού υπομονετικού ζώου μιά μεγάλη και περίεργη φιλία. Στις έφτά η ώρα κάθε θράδυ συναντιώντουσαν πάντα έξω από εκείνο τ' μπάρ. Ο γαΐδαρος, θά έλεγε κανείς ότι κανόνιζε την ώρα τού ραντεβού κι' όταν μάλιστα τύχαινε να καθυστερήσει έτρεχε και δεν ένοιούσε να υπακούση στις διαταγές τ' αφεντικού του. Έτρωγε μέ... γαΐδουρινή υπομονή τ'όξύλο και δεν σταμάταγε παρά μόνο έξω από εκείνο τ' μπάρ, στο οποίο τον περίμενε ο φίλος του. Από την άκρη μάλιστα τού δρόμου μόλις τον αντίκρυζε άρχιζε τ' χαρούμενα ωγκανίσματά του πράγμα που έρέθιζε τόν απλοϊκό μανάθη, ο οποίος τον ευλοφόρτωνε.

Ο κ. Γκρανώ, για να μη χειροτερέψει την κατάσταση τού φίλου του, συγκρατούσε όσο τού ήταν δυνατόν τ' θυμό του κι' όταν τέλος ο μανάθης εξαφανιζόταν από τ' μπάρ έπλησίαζε τόν γαΐδαρο κι' άρχιζε να παίζη μαζί του. Στο τέλος τού έδινε μιά - δυο καραμέλλες ζάχαρι και τόν χάιδευε με συμπάθεια.

Ένα θράδυ όμως ο κ. Γκρανώ λησμονήθηκε στις επισημονικές μελέτες του κι' έτσι πέρασε η ώρα τού καθημερινού του περιπάτου. Όταν τ' άντελήθη, τινάχτηκε από τ' γραφείο του, ντύθηκε διαστικά, πήρε μερικά κομμάτια ζάχαρι, στην τσέπη του κι' έτρεξε όσο μπορούσε πιδ γρήγορα για να συναντήση τόν καλό φίλο του...

Μά έφθασε ακριβώς τη στιγμή ο μανάθης είχε θγη από τ' μπάρ είχε άνεθ' στο καρρότσι κι' έδερνε τόν γαΐδαρο,

ο οποίος δεν ένοιούσε να τ'ο κουνήση από τη θέσι του άν δεν αντίκρυζε τόν κ. Γκρανώ.

Κι' αλήθεια μόλις τόν είδε να έρχεται, άρχισε να ωγκανίζει και να έκδηλωνη όπως τού ήταν δυνατό την χαρά του. Ο μανάθης ζαλισμένος από τ'ο κρασί χρειάσθηκε πολλή ώρα για να συνέλθη από την κατάπληξή του και ν' άντιληφθ' τί συνέβαινε. Σ' αυτό τ'ο διάστημα όμως ο σοφός είχε πλησιάσει τόν φίλο του, τού έδωσε τη ζάχαρή του κι' άρχισε να τού μιλάη και να τόν χαϊδεύη:

— Άργησα, φίλε μου, τού έλεγε. Μά έξερεις τ'α βιβλία είναι μεγάλος πειρασμός. Άμα καταπιασθής μ' αυτά και τ' αγαπήσης σε κάθε σελίδα τους θρίσκεις και καινούργιες ώμορφιές. Έτσι ξεχνιέσαι, φίλε μου...

Ο γαΐδαρος ωγκάνισε με τέτοιο τρόπο, σάν να δικαιολογούσε απόλυτα τόν κ. Γκρανώ. Μά ο μανάθης πού παρακολουθούσε αυτή τη... συζήτηση, χτύπησε τ'ο καμουτάκι του, στη ράχη τού γαΐδαρου κι' ύστερα φώναξε στόν σοφό:

— Τραβήξου στην πάντα, πατριώτη! Άν είσαι κι' εσύ μεθυσμένος θρές κανέναν άλλον να συζητήσης κι' όχι τόν γαΐδαρό μου...

Ο κ. Γκρανώ εξαφνιάστηκε.

Αυτό τ'ο ζώο είναι πιδ έξυπνο από σένα, μεθύστακα! φώναζε στόν μανάθη, θυμωμένος, γιατί έθλεπε να κακομεταχειρίζεται τόν φίλο του. Σκέψου ότι μπορεί να ξεχωρίση τούς καλούς ανθρώπους. Ξέρει ακόμη την ώρα της συναντήσεώς μας κι' είναι πιδ συνεπής από μένα στη συνέντευξή του

— Μπράβο! Έκανε κοροϊδευτικά ο μανάθης κατεβαίνοντας από τ'ο καρρότσι και πλησιάζοντας άπειλητικά τόν σοφό. Μά δεν μου λές τί σου χρωστάω να μου ξελογιάζης με τη ζάχαρη τόν γαΐδαρό μου; Έσύ λοιπόν είσαι η άφορη που τρέχει σάν δαιμονισμένος στο δρόμο και δεν ένοιει ν' αλλάξη συνοικία; Μόλις τόν αφήσω μοναχό έρχεται πάντα κατά δώδε και στέκεται έξω από τ'ο καταραμένο αυτό μπάρ!... Έτσι με κάνη και μένα να πίνω μέχρι φράγκο όλες τις εισπράξεις!... Μά ένοιωσα σου και θά σου τόν κανονίσω εγώ...

Κι' ο μανάθης άρπάζοντας τ'ο καμουτάκι του άρχισε να χτυπάη με λύσσα τ'ο αγαθό ζώο πού έμενε ακίνητο. Ο κ. Γκρανώ ένοιωσε τότε τ'ο αίμα του να θολώνη τ'ο μυαλό του και να σκοτεινιάζη τ'ο βλέμμα του.

Μ' ένα άγριο ξεφωνητό ρίχτηκε στόν μανάθη, τού τσάκισε τ'ο καμουτάκι και τού τινάξε στά μούτρα μιά φοβερή γροθιά.

Ο μανάθης έμεινε λίγο σάν χαμένος από αυτήν την επίθεσι που δεν την περίμενε. Έπειτα τυφλωμένος κι' αυτός από τ'ο θυμό του, με φοβερή λύσσα, άρπαξε τόν σοφό από τόν λαιμό τόν έρριξε κατά γής κι' άρχισε να τόν κλωστοπατάη!

Μά κι' ο Γκρανώ ήταν δυνατός και γερός άνδρας. Δεν έμεινε λοιπόν με σταυρωμένα χέρια. Τινάχτηκε όρθιος και τότε μεταξύ τού μανάθη και τού σοφού άρχισε πια γερό έυλοκόπημα.

Ο γαΐδαρος παρέμενε όμως στη θέσι του, ωγκάνιζε λυπητερα και φαινόταν καθαρά ότι προσπαθούσε να θρηέ να τ'ο τ'ο να βοηθήση τόν φίλο του. Κι' αλήθεια τ'ώρα η θέσι τού κ. Γκρανώ ήταν πολύ δύσκολη. Ο μανάθης τόν είχε ρίξει πάλι κατά γής και τόν χτυπούσε μ' όλη του την δύναμη. Δεν ύπήρχε καμμιιάμφιβολία ότι είχε σκοπό να τόν σκοτώση.

Μά εκείνη ακριβώς τη στιγμή συνέθη κάτι πού κανείς δεν τ'ο περίμενε.

Ο γαΐδαρος, βλέποντας πια ότι κινδυνεύε στά σοβαρά ο φίλος του, άγριψε, έβγαλε ένα φοβερό ωγκανίσμα κι' ύ... (Συνέχεια στη σελίδα 50)

Ο κ. Γκρανώ εξαφνιάστηκε.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΗΣ

ΤΟΥ ALFRED CAPUS

Ο Έδμόνδος Χιρέλ είχε περάσει τη θραυιά του στο σπίτι των εξαδέλφων του. Μόλις τέλειωσε τ'ο δείπνο, στρωθήκανε όλοι στά χαρτιά, σύμφωνα με τη συνήθεια τού σπιτιού. Ο Έδμόνδος κάθισε σ' ένα τραπέζι πόκερ, ανάμεσα σε δυο ήλικιωμένες κυρίες, από τις οποίες κέρδιζε 300 φράγκα.

Τ'ο παγνίδι τέλειωσε στη μιά μετά τ'α μεσάνυχτα και ο Έδμόνδος, μη θρίσκοντας άμάς, γύριζε στο σπίτι του με τ'α πόδια, θαδίζοντας γρήγορα, με σηκωμένο τόν γιακά τόν πανωφοριού του, γιατί έκανε πολύ κρύο, διπλωμένος καλά με τ'ο κασκόλ του.

Άν και τ'α 300 φράγκα, γι' αυτόν πού έπαιζε τακτικά στις κούρες και στις λέσχες, ήταν ένα ποσό σχεδόν άσημαντο, έν τούτοις χαϊρόταν έξαιρετικά γι' αυτό τ'ο κέρδος του, πού τού εξαοφάλιζε αρκετών ήμερών γλέντι.

Βαδίζε, λοιπόν, ευχαριστημένος από τόν έαυτό του, περνώντας μιά έρημη λεωφόρο, δίπλα στην Άρκ ντε Τριόμφ, όταν εξαφνικά διέκρινε εξαπλωμένον πάνω σ' ένα άγχο Έναν άνθρωπο, πού φαινόταν πώς κοιμώταν ήσυχος μ' αυτήν την παγωνιά.

Ο Έδμόνδος ένοιωσε εύσπλαγγχία γι' αυτόν τόν άγνωστο και διατάζοντας μιά στιγμή να εξακολουθήση τόν δρόμο του, πλησίασε πρ'ο τ'ο μέρος του. Μά ο άγνωστος πετάχτηκε άμέσως άπάνω και προχώρησε πρ'ο τόν Έδμόνδο, πού, άήσυχος, έσφιξε δυνατά τ'ο μπαστούνι του και περίμενε.

Μόλις έφτασε σε δυο θημάτων άπόστασι, ο άγνωστος σταμάτησε και τού έπτε:

— Μή φοβείσθε, κύριε, δεν είμαι κλέφτης. Έρχομαι μόνον να σ'α παρακαλέσω να μου δώσετε κάτι, άν θέλετε, για να πάω να κοιμηθώ.

Πραγματικά δεν έδειχνε επιθετική στάσι, ούτε είχε επικίνδυνη φυσιογνωμία. Ήταν μικροκαμωμένος, λίγο καμπύρης και φαινότανε πενηντάρης περίπου. Φορούσε για πούκάμισο μιά φανέλα κι' από πάνω μιά τριμμένη ζακέττα. Έπίσης είχε γύρω άπ' τόν λαιμό του μιά ξεφτισμένη γραβάτα και φορούσε ένα παλιό στρουγγυλό καπέλλο. Γενικά, ο τρόπος του και η εμφάνισή του δεν έδειχνε ένα κτ' επάγγελμα ζητιάνο.

Ο Χιρέλ, ήσυχος πια, έχωσε τ'ο χέρι του στην τσέπη του. Ψάχνοντας να θρηέ τα λεφτά του, ένώ συλλογιζόταν:

— Θά τού δώσω πέντε φράγκα. Αυτό θά είναι μιά καλή πράξι.

Και ο ζητιάνος, βλέποντας αυτήν την κίνηση, άφησε έναν άναστεναγμό άνακουφισίας και μουρμούρισε:

— Ά! επί τέλους!

Ύστερα περίμενε υπομονετικά, τρίβοντας τ'α χέρια του για να ζεσταθ'.

Ο Έδμόνδος, ψάχνοντας στη δεξιά τσέπη τού πανταλονιού του, άνακάλυψε πώς δεν ύπήρχαν εκεί, παρά μόνο τ'α κλειδιά του. Ύστερα έψαξε την άριστερή, αλλά και εκεί δεν ύπήρχε τίποτε. Ξεκούμπωσε διαστικά τ'ο παλτό του κι' έψαξε τις τσέπες τού γιλέκου, μά κι' αυτές ήσαν άδεις. Στενοχωρημένος τότε μουρμούρισε αρκετά δυνατά, για να τόν άκούση ο άγνωστος.

— Νά πάρη ή όργη! Δεν έχω καθόλου φιλά!

Έκείνος τόν κύτταξε άπελπισμένος και τού άποκρίθηκε:

— Είπε φοβερό μ'α τόν Θεό! Είναι πολύ φοβερό!

— Μά δεν έχω καθόλου φιλά, φτωχέ μου φίλε, ούτε μιά δεκάρα. Λυπούμαι πολύ...

— Καταλαβαίνεις...

— Πούτσο δεν άποφάζεις ν' άπομακρυν-

θ'η, βλέποντας τ'ο άξιοθρήνητο ύφος τού άγνωστου και δεν ήξερε τί ν' άποφασίση.

— Και είχα φιλά άπόψε, είπε. Δεν τ'α έχασα γι' αυτό είμαι θέβαιος. Νά, είχα δυο πεντόφραγκα... Ά! νά πάρη ο διάβολος! Θά τ'α έχασα στο σπίτι των εξαδέλφων μου.

Μά ο άγνωστος, παρ' όλη αυτή τη διαθεθαίωσι δεν άπομακρυνόταν, αλλά έμενε σιωπηλός, και με την άπελπισία ζωγραφισμένη φανερά στο πρόσωπό του.

— Κάτι θά μπορούσε να γίνη, είπε τέλος ο Χιρέλ, με συμπόνια. Έχω χαρτονομίσματα, πού θά μπορούσαμε να τ'α αλλάξουμε άν δεν ήτανε τόσο άργα.

— Ω! φώναξε ο άγνωστος, ύπάρχει έδω κοντά μιά ταβέρνα...

— Έλα, λοιπόν, πάμε!

— Πηγαίνω εγώ μπροστά.

Προχώρησαν κ' ο Έδμόνδος, θαδίζοντας σε άπόστασι μερικάν μέτρων. Ο Έδμόνδος Χιρέλ δεν στενοχωριώταν καθόλου από τη μικρή αυτή περιπέτεια, μά άπεναντίας χαμογελούσε με τη σκέπη πώς θά είχε κάτι χαριτωμένο να διηγηθ' την άλλη μέρα στη φίλη του. Άλλως τε δεν νύσταζε καθόλου και δεν θιαζότανε να γυρίση στο σπίτι του. Μάλιστα, καθώς προχωρούσαν, άρχισε να κουθεντιάξη φιλικά με τόν άγνωστο:

— Έ, λοιπόν, μπάμπια, δεν πάνε καλά η δουλειές σ'ημερα;

— Ά! τίποτε, κύριε, δεν ύπάρχει καμμιά δουλειά για μένα...

Και πρόσθεσε, στρέφοντας ελαφρά πρ'ο τόν Χιρέλ:

— Έλεεινή εποχή, αγαπητέ κύριε!

— Μπα, τί λόγος! σκέφτηκε ο Έδμόνδος, σκάζοντας στά γέλια, έν'ω ο άγνωστος συνέχισε:

— Σκεφθήτε, αγαπητέ κύριε, πώς οι άληθινά φιλόανθρωποι είναι πολύ σπάνιοι. Διοργανώνουν έορτές για τούς φτωχούς, χορεύουν, διασκεδάζουν, μά κανείς δεν δίνει χρήματα σ' ένα δυστυχισμένο!

Ο Έδμόνδος, έκπληκτος άπ' αυτή τη γλώσσα, την τόσο διαφορετική από τών συνηθισμένων ζητιάνων, εύρισκε πώς η περιπέτεια του άρχιζε να γίνεται πιδ ένδιαφέρουσα.

Θάνοντας στην ταβέρνα, τη θρηέκαν κλειστή.

— Διάβολε! Έκαμε ο Έδμόνδος, είχε φοβερό!

Ο άγνωστος είπε τότε δειλά και ταπεινά:

— Ευτυχώς ύπάρχει ένα μικρό διαυκτερέον καφενείο στη γωνιά της λεωφόρου των Ηλυσίων, πού θάινε ασφαλώς άνοιχτό.

— Έμπρός, λοιπόν, πάμε! Μά γρήγορα! είπε ο Χιρέλ.

Τώρα είχεν άρχισει να στενοχωριέται και έν'ω έαναπήραν τ'ο δρόμο ρωπλησι, ένοιωσε να τόν πιάνουν τ'α νεύρα του.

Στ'ο κάτω-κάτω της γραφής, τί ένδιαφέρον εύρισκε σ' αυτήν την έντολητική ιστορία; Ήταν ένα από τ'α συνηθισμένα κυττερνά επεισόδια τού Παρισιού! Τ'ο μόνο περίεργο ήταν η περιπλάνησι τούς αυτήν για να μπορέσουν να κάνουν φιλά.

— Άν και τ'ο καφενείο δεν είναι άνοιχτό, σκέφτηκε τόσο τ'ο χειρότερο γι' αυτόν!

Τ'ο καφενείο όμως ήταν άνοιχτό. Μπα, κε μέσα, παράγγειλε κάτι κι' έδωσε ένα χαρτονομίσμα για να τ'α αλλάξουν.

Βλέποντας τόν ζητιάνο πού είχε μείνει άπ' έξω, τουρτουρίζοντας από τ'ο κρύο,

Ο Έδμόνδος γύριζε σπίτι του με τ'α πόδια...

είπε από μέσα του:

— Πρέπει να φανώ ευγενικός ως το τέλος. Πρέπει να του προσφέρω κάτι.

Το έβγαλε με το χέρι του και κείνος μπήκε άμεσα μέσα στο καφενείο.

— Είπε μαζύ μου, είπε ο Χιρέλ στο γκαρσόνι, πού κύταζε τον άγνωστο καχύποπτα. Τί θα πάρης, λοιπόν, μπάρμπα;

— Ένα ποτηράκι ρούμι.

Το γκαρσόνι έφερε ένα μπουκάλι κι' ο άγνωστος ήπιε δυο ποτηρία, το ένα πάνω στ' άλλο. Σε λίγο, όρχιχνοντας το ποτηράκι του, είπε στον Έδμόνδο:

— Μου επιτρέπετε, νά ξαναπιώ;

— Εύχαρίστως.

Το πρόσωπό του άναψε σε λίγο κι' έγινε κατακόκκινο από το ποτό. Ύστερα, κυττάζοντας ξαφνικά τον Έδμόνδο κατά πρόσωπο, του είπε, χαμογελώντας κάτω απ' τα μουστάκια του:

— Ευμόσαστε, κύριε Χιρέλ, τη μηχανάκι που σας ξετίναξε ένα θρόνυ, πριν από τρία χρόνια, στο χαρτοπαιγνίο του μπουλνάρ Μπόν-Νουβέλ; Άλήθεια, χάσατε παραπολλά λεφτά κείνο το θρόνυ! Είκοσι χιλιάδες τουλάχιστον...

Ο Χιρέλ έκπληκτος πού άκουσε τ' όνομά του να προφέρεται απ' αυτόν τον άγνωστο, μουρμούρισε:

— Πώς; Τί είπατε;

— Βρισκόμουν στο πρώτο τραπέζι, εξακολούθησεν ο άγνωστος μ' άπάθεια... Κέρδιζα... Ήτανε τα τελευταία λεφτά που έπιανα στα χέρια μου... Ύστερα, αυτά μου φέρανε τη γκίνια... μιά φοβερή γκίνια... την καταστροφή... τον ξεπεσμό... όλα... Τί άηδία!

Ήπιε ακόμα δυο ποτηράκια. Ο Έδμόνδος σηκώθηκε, έπληρώσε κι' έδωσε τα ρέστα στον γέρο - χαρτοπαίχτη, που τσεπώνοντάς τα άγκχασε:

— Ά! Ά! ναι... όλα εινε μιά άηδία! Εύχαριστώ, κύριε Χιρέλ. Παίξετε πάντα, δεν είν' έτσι; Λοιπόν, άκούστε αυτό που θα σας πώ. Έκάματε τώρα μιά καλή πράξι, γιατί ψοφούσα πραγματικά από το κρύο αυτήν τη νύχτα. Και θα συλλογίζεστε, δίχως άλλο: «Έκαμα μιά καλή πράξι, αυτό θα μου φέρη τύχη». Χά! χά! χά! Αυτό εινε γελοίο!... Έ, λοιπόν, όχι... καθόλου!... Αυτή ή καλή πράξι θα σας φέρη ασφαλώς μιά τεράστια γκίνια!... Άκούστε με μένα, πού κάτι ξέρω απ' αυτά. Αυτή εινε ή ζωή! Άηδία! Και τώρα καληνύχτα σας. Κι' άλλοτε αποφεύγετε τις καλωσύνες. Σήμερα στον κόσμο ή καλές καρδιές σπάζουν, γίνονται κομμάτια. Μονάχα οι σκληροί άνθρωποι εύτυχούν. Γενήτε σκληρός, κ. Χιρέλ, γενήτε σκληρός, χωρίς καρδιά...

Κι' ο παράξενος άνθρωπάκος χάθηκε σαν φάντασμα μέσα στο σκοτάδι.

ALFRED CAPUS

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

Ένας χωριάτης είχε συμφωνήσει μ' ένα μπέν να δουλέψη στο χωράφι του και νά πάρη γι' άμοιβή μιά σακκούλα στάρι. Δούλεψε λοιπόν όλη την ήμέρα κι' όταν ο ήλιος έγερε προς την δύση, πήγε και θρήκε τον μπέν και του είπε:

— Βραδυάζει... Είπε ώρα νά σχολάσω...

— Η ίδια ώρα που πέρασε για σένα, πέρασε και για μένα, του άποκριθηκε ο μπέν. Κι' όμως, εγώ δεν νοιώθω καμιά κουράσι... Τί κι' αν ο ήλιος βασιλεύη; «Αν ο ήλιος βασιλεύη, θγαίνει όμως το φεγγάρι, τ' αδέρφι του!

Ο χωριάτης δεν είπε τίποτα. Έσκυψε μονάχα το κεφάλι του και πήγε και ξαναδούλεψε όλη τη νύχτα, μέχρι τὰ χαράματα. Κι' όταν θγήκε πάλι ο ήλιος, πήρε ένα μεγάλο σακκί, που έκανε για πολλές σακκούλες και τράθηξε στην άποθήκη νά το γεμίση στάρι.

Τόν είδε ο μπέν και του λέει:

— Τί κάνεις εκεί; Είπαμε νά πάρης μιά σακκούλα στάρι κι' όχι αυτό το μεγάλο σακκί!

Κι' ο χωριάτης του άποκριθηκε:

— Σωστά λές, είχαμε μείνει σύμφωνοι για μιά σακκούλα. Άλλά και το σακκί εινε... αδελφός της σακκούλας, όπως κι' ο ήλιος εινε αδελφός του φεγγαριού...

Κόκκαλο ο μπέν.

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

(Του Ζ. Αϊνόν)

Λέει ένας μελλοθάνατος στο συμβολαιογράφο:

— Η σύζυγός μου τίποτε δεν θα κληρονομήσ. Άν χήρα μείνη πάντοτε και όλα της τὰ γράφω. Σ' ένα καινούργιο σύζυγο παρηγοριά αν ζητήσ. Άλθος θα κάνετε, άπαντά ό με συμβολαιογράφος. Σίγουρα τό αντίθετο θα θέλετε νά πητε. — Όχι... Γιατί, όταν έμε θα με σκεπάξη ο τάφος, Ο δεύτερός της σύζυγος σκληρά θα τιμωρηται. Γιατί ο φτωχός ήλθιος πήγε να παντρευτή. Του πρέπει λοιπόν ή μικρή άνταμοιβή αυτή!

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

(Του Πιερ Λαμν)

Ήσουν είκοσι χρονώ Κ' ήσουν ωραία, άλήθεια! Με είχες κάνει νά πονώ Βαθεία μέσα στα στήθια.

Σ' είχα αγαπήσει φλογερά, Παράφορα, με πάθος. Μά, όταν σου τώπα μιά φορά, Μούπες: «Έκανε λάθος!»

Έσκυψα το κεφάλι μου, Κατάπια κάποιον δάκρυ, Καί, κλαίγοντας το χάλι μου, Τραβήχτηκα σε μιά άκρη.

Φτερούγιζες έδώ κι' εκεί Στόν ένα και στόν άλλο, Και σ' όλους άναβες, κακή, Καύμο πολύ μεγάλο.

Πέρασαν όμως οι καιροί Κι' άπόμεινες στο ράφι — Ποτέ δεν έξορμω ή σκληρή Μοίρα μας τί γράφει.

Του κάλλους σάν μαθήσανε Τά κρίνα μαραμένα Κι' όλοι σε παρατήσανε, Θυμήθηκες έμένα.

Ήρθες και λόγια φλογερά, Ψιθύρισε με πάθος. Μά εγώ σου άπάντησα σκληρά: «Κυρά μου, έκανε λάθος!»

ΣΕ ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥΤΣΙΚΗ

(Του Π. Όμπρελ)

Νά γράψω στίχους μου ζητάς για σένα—για φαντάσου! Μά τί νά γράψω, ο δυστυχής, δεν ξέρω, μά το ναι... Νά γράψω για τὰ σκέρτσα σου και τὰ καμώματά σου Μπαλλάντα, ύμνο, σάτυρα, σοννέτο, άμανέ; «Ό,τι κι' αν γράψω, ξέρε το, μονάχα τούτο αξίζει: Πολλά καλά και άξια πράγματα έχεις κάνει, Είσ' ήσυχη και φρόνιμη, αλλά σε με θυμίζεις Της παροιμίας το γνωστό και... σιγαλό ποτάμι.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΣΕ ΠΕΘΕΡΑ

(Του Π. Αϊλνόν)

Διαβάτη μὴν το προσπερνάς το μνημά αυτό, μά στάσου και σκύψε το κεφάλι σου μπρός του με σεθασμό, κι' αν τύχη κι' αναθυμηθής κι' έού την πεθερά σου της πονεμένης σου ψυχής κράτησε το θρασμό. Όχι γιατί δεν έτυχε κι' έσε νά θασανίση αυτό το τέρας που ποτέ τίποτε δεν του άρέσει, μά με τη σκέψι μονάχα — ω Ιδεώδης λύσι! — πώς θάρθη κάποτε κι' αυτή σ' αυτήν έδώ τη θέσι...

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

— Άλήθεια, μπα, μπα, είπε ή Ζερμαίν, δεν σου είπα ακόμα ότι στο Μορ μείν ξαναθρήκα, έν τελώς τυχαία, τους δυο φίλους μας άκροβάτες, τον Σε-βαστιανό Μακλόν και τον γιό του Φελίξ!

— Ά! τους καλούς ανθρώπους! είπε ο μηχανικός, κουνώντας μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Λίγο έλειψε μάλιστα, έπρόσθεσε ή μικρούλα, ή συνάντησά μας νά τελειώσ η πολύ άσχημα.

Και ή Ζερμαίν διηγήθηκε στον πατέρα της πώς είχε συλληφθ από τους χωροφύλακας μαζύ με τον νεαρό άκροβάτη, καθώς και πώς είχε άπελευθερωθ ή με την έπέμβαση της Έρνεστίας.

— Βλέπεις σε τί κινδύνους έκτίθεσαι! είπε ο μηχανικός άνατριχιάζοντας με τη σκέψι του, κινδύνου που είχε διατρέξει ή κόρη του... Στο έξής, σου το έπαναλαμβάνω, πρέπει νά δείχνεσαι πιδ προσεχτική... και πρ πάντων νά μη ριψοκινδυνεύς μόνη σου. Μην κάνεις ένα δ ήμα χωρίς την Έρνεστία.

Η γρή άνηρέτρια, ή όποια ως εκείνη τη στιγμή είχε σταθή παράμερα, άκουσε τον κ. Πρινιέ νά προσφέρ τ' όνομά της. Προχώρησε κι' έσφιξε το χέρι του φυλακισμένου με θλίψη και με σεθασμό.

Την ίδια στιγμή, κάποιος φύλακας προχώρησε προς τον μικρό ύμνο κι' είδοποίησε την Ζερμαίν και την Έρνεστία πώς είχε φθάσει πειά ή ώρα που έπρεπε νά φύγουν.

V

ΣΤΟΝ ΟΠΛΟΠΩΛΗ

Τις έπομενες μέρες ή Ζερμαίν ξαναεπισκέφθηκε τον πατέρα της. Με χαρά της παρατήρησε ότι αίσθητή βελτίωση είχε παρατηρηθ στην κατάστασι του αγαπημένου της άρρωστου. Η όγεια του ξαναγύριζε μαζύ με την έλπιδα ν' αποδείξη την άθωότητά του.

Ήταν ακόμα αδύνατος και σίγουρα θα έμενε στο κρεβάτι μερικές ήμέρες ακόμα. Μά, σιγά-σιγά ή όρεξι κι' ή δύναμεις του ξαναγύριζαν. Ο περτερός είχε εξαφανισθ και ο ύπνος του ήταν γαλήνιος και θαυός.

Ο γιατρός της φυλακής τὰ είχε χαμένα με την ταχύτητα αυτής της θεραπείας. Την ίδια μέρα της πρώτης έπισκέψεως της Ζερμαίν είχε π ή έμπιστευτική στον διευθυντή των φυλακών ότι ο κ. Πρινιέ δεν είχε μιάς εβδομάδας ζωή και ντρεπόταν τώρα που έβλεπε την διάγνωσί του νά διαψεύδεται κατηγορηματικά από τὰ γεγονότα.

Ο κ. Πρινιέ έπαφελήθηκε από την επάνοδο των δυνάμεών του για νά συζήτηση διά μακρών με την Ζερμαίν για την καλύτερη τακτική που έπρεπε ν' ακολουθήσ η στις έρνεες της για την ανακάλυψι του δολοφόνου.

Κατά την διάρκεια αυτής της συζήτησεως αποφασίστηκε νά πά η Ζερμαίν στον δικηγόρο κ. Λεμπερζέ και νά του ανακοίνωσ όλες τις σκέψεις της και τὰ συμπεράσματά της που τὰ είχε κρατήσει ως τότε μυστικά.

Ο δικηγόρος δέχτηκε τη μικρούλα με πολλή περισσή έγκαρδιότητα απ' ό,τι περίμενε. Η θαρραλέα έπιμονή αυτού του παιδιού είχε έπιδράσει σιγά-σιγά σ' αυτόν τον έγωιστή και σκεπτικιστή νομικό.

— Δεσποίνις, της είπε, αφού την άκουσε προσεχτικά, έχετε την πίστι που μετακινεί τὰ θουνά... και χωρίς νά θέλα, παρασύρομαι από τον ένθουσιασμό σας... Μολονότι ή υποθέσις εινε τολμηρότατες, ωστόσο, δεν ξέρω κι' εγώ γιατί θεωρώ καθήκον μου νά μὴν περιφρονήσω τὰ ίχνη, που μου υποδεικνύετε...

— Κύριε, σάς θεσίζω πώς δεν άπατάμαι. Είπε αδύνατον ν' άπατάμαι. Άν έζετε πόσες νύχτες έπέρασαν γυρίζοντας και ξαναγυρίζοντας μέσα στο κεφάλι μου όλα τὰ δεδομένα αυτού του προβλήματος, του όποιου ή λύσις εινε ή άθωότης του πατέρα μου!... Τὰ γεγονότα έγιναν άφα-

ΤΟ ΠΡΕΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘ ΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

θερία του!

Η Ζερμαίν δεν άπάντησε τίποτε. Ήταν ξαφνιασμένη και συγκινημένη από την άπότομη μεταστροφή που είχε γίνει στο πνεύμα του δικηγόρου, ο όποιος ένώ, άλλοτε δείχνόταν τόσο έχθρικός, σήμερα ήταν γεμάτος ζήλο και συμπάθεια.

— Θα πάω, ξανάπε ο κ. Λεμπερζέ, σήμερα κιόλας στον όπλοπώλη του Μορμείγ... Θα πιστοποιήσω λεπτομερώς τὰ λεγόμενά σας και θα κάνω μιά μικρή προσωπική έρευνα.

— Θέλετε νά σας συνοδεύσω; ρώτησε ή Ζερμαίν.

— Όχι... Έπειτ' απ' όσα μου είπατε για τη σύλληψι σας, ή παρουσία σας θα ήταν μάλλον επιβλαβής παρά άφέλιμη... Μά έχετε έμπιστοσύνη σε μένα. Θα κάνω ό,τι περνάει απ' το χέρι μου. Αυτό εινε άλλως τε το καθήκον μου ως δικηγόρου.

Η Ζερμαίν έλαμπε από έλπίδα, όταν άφησε τον κ. Λεμπερζέ, ο όποιος έπήγε κατ' εθέσιαν στον σταθμό.

Ο δικηγόρος είχε τις καλύτερες διαθέσεις, όταν αποβιβάστηκε στο Μπρεβάλ κι' ανέθηκε στο μικρό τραίνο που τον άδήγησε στο Μορμείγ.

Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου νά θρή το όπλοπωλείο, για το όποιο του είχε μιλήσει ή Ζερμαίν, το μοναδικό άλλως τε της κωμοπόλεως.

Η διευθέσις της θιτοίνας ήταν άκριβώς ή ίδια, όπως την ήμέρα που την είχε δ ή Ζερμαίν. Το μπράουνινγκ όρισκόταν στη μέση, ανάμεσα σε μαχαίρια και δίκαινα.

Ο κ. Λεμπερζέ μπήκε μέσα στο στενόχωρο και μισοσκότεινο κατάστημα. Ο όπλοπώλης, ένας άνδρας λεπτός και χλωμός, καθόταν στον πάγκο του, έπιδιερθώνοντας, κάποιον όπλο.

Ο κ. Λεμπερζέ τον χαιρέτησε με τη συνήθισμένη του εύγένεια.

— Σε τί μπορώ νά σας εξυπηρετήσω; ρώτησε ο όπλοπώλης προχωρώντας προς τον άνελπιστο αυτόν πελάτη.

— Έχετε εκεί στη θιτοίνα σας ένα ωραίο μπράουνινγκ; είπε ο δικηγόρος, χωρίς ν' άπαντήσ η απ' εθέσις στην έρώτησί του.

— Μάλιστα, κύριε... Είν' ένα τελευταίο μοντέλλο... Είπε το μόνο που μου μένει άλλως τε...

— Έχετε πουλήσει λοιπόν πολλά τέτοια;

— Ό! όχι, κύριε... Το μπράουνινγκ είν' ένα όπλο πολύ άκριβό και δύσκολα αγοράζεται σιγά-σιγά μας. Είχα φέρει μόνο δύο...

— Θα ήταν άδιακρίσια αν σας πωτούσα σε ποιόν πουλήσατε το άλλο;

— Καθόλου... Το πουλήσα σ' ένα δικαστικό του Μόντ που έρχεται συχνά έδώ και θα τον έζετε ίσως, τον κ. ντε Όμπρελ, τον άνακριτή.

Ο κ. Λεμπερζέ ήξερε πειά ό,τι ήθελε νά μάθ η, Έξακολούθησε λίγη ώρα ακόμα τη συζήτησί του με τον όπλοπώλη κι' έφυγε, αφού άγόρασε ένα σουγιάδακι των δύο φράγκων.

Μόλις ο δικηγόρος θγήκε απ' το όπλοπωλείο, το χαμόγελο έσθωσε από τὰ χείλη του, ένώ ή έκφρασί του έδειχνε την πιδ μεγάλη απογοήτευσ.

— Ήμουν τρελλός που άκουσα αυτή τη μικρή άνόητη! ψιθύρισε. Ο πατέρας της είν' ένοχος, αυτό εινε βέβαιο... Το πιδ άληθινό σ' όλ' αυτά εινε ότι έχασα το άπόγευμά μου.

Χωρίς νά κάν η τον κόπο νά επεκτείν η την έρευνά του, ο κ. Λεμπερζέ, με πολύ άσχημο κέφι, ξαναγύρισε στο Έ-θραλ.

Μόλις πάτησε το πόδι του στον σταθμό, είδε τη Ζερμαίν, όποια τον περίμενε μ' άγωνία.

(Ακολουθεί)

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΩΣΙΑΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Α'Ι'ΟΣ τοῦ 1905. Λουλούδιζε ἡ Κηφισιά. Ἀς εἶχε τραῖνο — τὸ φοβερό καὶ τρομερό «θερίο» — κάθε ὥρα καὶ τὸν χειμῶνα ὄχι μετὰ τις ἐννέα. Ἀς εἶχαν τὰ θαγόνια τοῦ πρωτόγονο φωτισμοῦ ἀπὸ σπερματόετα, ποὺ ὑπάλληλοι ἐγύριζαν ἀπὸ θαγόνι σὲ θαγόνι καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἐπιτάχτης τάσθυναν.

Καὶ ἄς ταξίδευαν τὰ τραῖνα τοῦ θεορίου τὴν νύχτα, ἐλλείπει ἐπιβατῶν θεοσκότεινα, λὲς ἀπὸ φόβο ἐπιδρομῆς ἀεροπλάνων.

Ἀς κατέβαιναν ἀκόμη καὶ λύκοι τὸν χειμῶνα ἴσα μὲ τὸ γιοφύρι τῆς Πύρνας.

Ἡ Κηφισιά καὶ μὲ τὸ χειμωνιάτικο τῆς ἀκόμη κοστοῦμι, κρύα καὶ χιόνια, μὰ καὶ μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ μενεξέ καὶ τοῦ κέδρου, ποὺ μὲ τὰ αἰθέρια ἔλαια τοὺς μπαλσάμωσαν τὰ ἀναπνευστικά ὄργανα, πλᾶϊ σὲ μιά θερμάστρα τοῦ ξενοδοχείου «Μεγάλη Βρετανία» τοῦ ἀλησμόνητου Ἡπειρώτη Χρήστου Τζαννίδη, μὲ τὰ θερμὰ λουτρά του, μὲ ὅλα τὰ κομφορ, μὲ τὴν οἰκονομική του περιποίησι, μὲ γκαλαντίνες, φωφιλέ, ποτᾶς ἂ λὰ ρέν, ἀλλὰ καὶ μὲ τις μαγιονέζες του, τις πηχτές του, τὸ «γκράβ» του καὶ τὴν ρετσίνα «κάθ ντε λ' ὀτέλ» ἦταν ἕνα θαυμάσιο ἐρημητήριο γιὰ ξεκούρασι καὶ ἀναψυχῆ.

Ὁ Τζαννίδης εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στοὺς δημοσιογράφους. Ὅχι ἀπὸ ἰδιότητα γιὰ τὰ τὸν ρεκλαμάρουν. Κάθε ἄλλο. Τοὺς ἐθεωροῦσε ὡς ὄργανα ἐξυπηρετικὰ τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας.

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς χοροὺς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, ποὺ ὠργάνωνε ἡ Μουσικὴ Ἑταιρία κάθε χρόνον τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς, εἶχε ἀναλάβει μὲ μειοδοτικὴ δημοπρασία τὸ μπουφέ.

Καὶ τί δὲν παρέταξε τὴ θραυτὰ τοῦ χοροῦ ἐκεῖνη τῆς χρονιά σὺν φουαγιέ τοῦ θεάτρου ! Γεμιστὲς γαλοπούλες ἀράδα, συναγριδὲς μαγιονέζα, γκαλαντίνες, γοιρουνόπουλα τοῦ φούρνου, ἀστακούς...

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ὁ καὶ μόνος ἀναγκάσθηκε νὰ τὰ ξανακουβαλλήσῃ πίσω στὴν Κηφισιά, ὅπως τὰ εἶχε κατεβάσει.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἦταν ἀκόμη μαθημένοι οἱ Ἀθηναῖοι νὰ σοῦπάρουν. Κατὰ τις δυὸ τὰ μεσάνυχτα ὅλοι σχεδὸν οἱ μασκαράδες ἔφυγαν καὶ πῆγαν στὶς μύρες, στοὺς πασσάδες καὶ σὺν γάλας.

Κι' αὐτοὺς λοιπόν, ἀφοῦ τὰ φόρτωσε μὲ τὴν ὑπηρεσία του σὺν «θερίο» νὰ σοῦ τον κι' ἔρχεται στὴν «Ἑστία» καὶ μᾶς παίρνει ὁμαδικῶς νὰ πᾶμε στὴν Κηφισιά νὰ τὰ καθαρίσουμε.

Τὰ «ξηγίσματα» γενναῖα μεσημέρι - βράδυ. Μὰ σὺν τέλει, σὰν θελήσαμε νὰ πληρώσουμε, δὲν δέχθηκε μὲ κανέναν τρόπο οὔτε δεκάρα.

Ἀργότερα κάθε φορὰ, ποὺ κατέβαινε στὴν Ἀθήνα γιὰ δουλειές του, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπαρατήτως ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου νὰ μὲ πάρῃ ἔξω καὶ νὰ μὲ κρατήσῃ γιὰ συντροφιά μὲ τὴν οἰκονομική του δυο-τρὲς μέρες, σερβιρόντας μου καὶ τοῦ «πουλιὸ τοῦ γάλας».

Ἐνα πρωὶ λοιπὸν — ποὺ μοῦ τηλεφώνησε — παίρνω τὸν ἀγαπημένο καὶ πολὺκλαυστο συνεργάτη μου τὸν Νίκο τὸν Πιλάθιο καὶ μὲ τις φωτογραφικὲς μηχανὲς μας κατεπλεύουμε στὴ «Μεγάλη Βρετανία» τῆς Κηφισίας αἰσίως.

Ἀσφαλῶς ὁ Λούκουλλος, ὁ παροιμιώδης Ρωμαῖος γαστριμαργός, δὲν εἶχε δὴ στὰ μάτια του μενοῦ σὰν ἐκεῖνον. Μᾶς ἐξήγησε καὶ συγγνώμην γιὰ τὸ δὲν μᾶς εἶχε ψάρι. Μὰ ἐπεφυλάχθη γιὰ τὸ θράδυ, ποὺ θὰ περνοῦσαν ἡ σοῦστες τοῦ Ὠρωποῦ.

Ἀναπαυθῆκαμε λιγάκι τὸ μεσημέρι μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τις τέσσερες κάναμε μιά βόλτα ἴσα μὲ τὸ Στροφύλι, στὶς πέντε παγωτὸ καὶ κατόπιν μπιλλιαρόδο.

Θὰ ἦταν ἐπὶ τὰ ὥρα, ὅταν ξαφνικὰ εἰσβάλλει στὴ σάλα, ποὺ παίζαμε, ὁ κύριος Χρήστος, ἀλαφιασμένος καὶ λέει: — Σκοτώσανε τὸν Πρόεδρο ! Τὸν Δηλιγιάννη !

Πέφτουν ἀπὸ τὰ χέρια μας ἡ στέκες κι' ἀπομένουμε βουβοὶ κι' ἄλλοι. Ἀμέσως ὅμως συνερχόμεθα, ἀρπάζουμε τις φωτογραφικὲς μηχανὲς μας καὶ γραμμὴ σὺν «Θε-

ρίο».

Ὅσο ποὺ νὰ φθάσουμε στὴν Ἀθήνα, εἶχε ἀρχίσει νὰ σοῦρουνῶν. Ὁ Πιλάθιος ἑκατοσούφιασε, γιὰ τὸ φακοῦ μας, ἂν καὶ ἦταν Τσᾶις καὶ Γκέρτς μ' ἐκεῖνο τὸ ἀνακινῶν φῶς — χωρὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες πειὰ — δὲν θὰ «ἐγραφαν» στὴν πλάκα τίποτα.

Ὅταν πειὰ φθάσαμε στὴν παλιὰ Βουλὴ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μὲ τὸν πυροσβεστικὸ λόχο καὶ τὸν Σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ.

Κοσμοπλημμύρα στὸν περίβολο κι' ἀπ' ἔξω. Ὅλη ἡ τότε Ἀθήνα εἶχε ἀποκλείσει τοὺς γύρω δρόμους σ' ἀφάνταστο συνωστισμό, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ διεισδύσουμε καὶ νὰ φθάσουμε στὸν Σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, ποὺ εἶχαν μεταφέρει τὸ νεκρὸ γιὰ νὰ πάρουμε καμμιὰ πόζα μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ καὶ μὲ πολὺ «χρόνος».

Ἐφύγαμε λοιπὸν ἀπελπισμένοι καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα... εἰς ἔργον. Νύχτα εἶχαν διακομίσει τὸν νεκρὸ στὴν κατοικίαν του.

Ἡ οἰκονομία Δηλιγιάννη, ἀδελφές, ἀνηψιές, ὁ Νῶντας Δηλιγιάννης, ὁ ἀνηψιὸς του, εἶχαν ἀφήσει τὸ ἱστορικὸ σπιτι τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος καὶ μετώκησαν στὴν ὁδὸν Γ' Σεπτεμβρίου, ποὺ ἔμεινε κι' αὐτὸ ἱστορικὸ ἀπὸ τις διαδηλώσεις καὶ τοὺς φλογεροὺς καὶ ἀπειλητικοὺς περὶ κινδύνου τῶν θεσμῶν λόγους του, ποὺ παρέσυραν τὰ πλήθη σὲ ἀληθινὴ φρενήριδα.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὸ φωτογραφικὸ ρεπορτάζ ἦταν κατὰ ἄγνωστο. Ἡ ἐφημερίδες τότε περιωρίζοντο σὲ προσωπογραφίες καὶ σὲ σκίτσα. Εἶχαμε ὑπουργικὴ μεταβολή ! Ἐδημοσίευσαν φωτογραφίες τῶν ὑπουργῶν, ποὺ παρηγοῦντο καὶ τὸν νέον ποὺ τοὺς διεδέχοντο καὶ ὠρκίζοντο.

Γινόνταν κανένα ἔγκλημα, ἕνα δυστύχημα, κανένα ἄλλο σπιτυδαῖο γεγονός ; Εἰς ἐνέργειαν ὁ Μίμης ὁ Γαλάνης, ὁ ἔφανος ὁ Ξενοπούλου, ὁ Μιχαλάκης ὁ Ἀθανασιάδης, ὁ Θέμιος, ὁ Ἀννίνος, ὁ Χρηστίδης, ὁ Λεβαντής, οἱ σκιτογράφοι τῆς ἐποχῆς καὶ κατόπιν εἶχαν τὸν λόγο οἱ ἐλυογράφοι πρῶτα, ὁ Καζάνης καὶ Πρινάρης — περιφημοὶ τότε καὶ αἱ δύο — ἀργότερα δὲ οἱ τοιχογράφοι, Καζάνης, πάλι, ὁ Νάτσος, ὁ Γρόλλος, τῆς «Ἀκροπόλεως», ὁ Λάιος κλπ.

Ἐνα περιοδικὸ ὅμως τῆς ἀκτουαλιτέ, σὰν τὴν «Εἰκονογραφημένην» μου, ἔπρεπε στὶς σελίδες τῆς νὰ ἀπαθανάτιζῃ τὰ ἐπικαιρά γερονότα πιστά, ὥστε οἱ τόμοι τῆς νὰ εἶνε ὁ καθρέφτης ἀργότερα τῆς σύγχρονης ζωῆς ἀπὸ κάθε ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ περίοδο. Αὐτὸ τὸ πέτυχε.

Θέλω νὰ πιστεύω πὺς αὐτὴ ἔστειλε πρώτη σὲ μὴ ὑπογυγικὴ μεταβολὴ τῆς φωτογραφικῆς τῆς ὑπηρεσίας σὺν περιτύλι τοῦ Ἀνακτόρου καὶ πῆρε τὸν Θεοτόκη μὲ τοὺς ὑπουργοὺς του, ποὺ ἀνέβαιναν σὺν Παλάτι νὰ ὑποβάλουν τὴν παραίτησί τους εἰς τὸν Βασιλέα, ἔπειτα σὺν Σύνταγμα τοὺς πολιτικοὺς κύκλους, καὶ τὴ «γερούσια» τοῦ «Ζαχαράτου», ποὺ ἐσχολίαζαν τὴν κυβερνητικὴ κρίσι — Φῶτη Μοσχούλα, Γιώργη Καρπετόπουλο, μπάρμπα - Χαράλαμπος Βοζίκης, τὸν «βοὴν ἀγαθὸν» Ἀλεξάκη, τὸν Κῶστα τὸν Γεράκη — καὶ τοὺς δημοσιογράφους Θόδωρο Καλογερίκο, Θόδωρο Πετρακόπουλο, Τσίμα, Μεντζελόπουλο, Ζέφυρο, Καλαμάρα, Σπυριδωνίδη, Φῶτη, Θεοδωρίδη, Ἀσημάκη, Ἀρνέλλο, Κ. Οἰκονόμου, ποὺ κυνηγοῦσαν τὸν στρατηγὸν Παπαδιαμαντόπουλο, Ἀρχηγὸ τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου τοῦ Βασιλέως, τὴ μαμὴ τῶν κυβερνητικῶν δυστοκιῶν, ποὺ γύριζε τὰ σπῖτια τῶν πολιτικῶν κι' ἐβολιδουκοποῦσε τοὺς «ὑπουργοὺς».

Μιὰ μηχανὴ τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἄρπαξε στὰ πεταχτά τὸν Παπαδιαμαντόπουλο ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸ μέγαρο Δεληγέωργη. Ἀλλῃ μηχανὴ τῆς εἶχε πάρει τὸν ὑπὸ τὸν κύριον Θανάση τοῦ Εὐταξία, ποὺ πῆγαινε τὸ φράκο του γιὰ σιδέρωμα καὶ φρεσκάρισμα σὺν ῥάφῃ του. Ἀλλῃ τὸν Μητροπολίτη Θεόκλητο καὶ τοὺς νέους ὑπουργοὺς, ποὺ ἀνέβαιναν σὺν Παλάτι νὰ ὀρκισθοῦν κλπ. κλπ. Καλὰ ὅλ' αὐτά. Μὰ ἔλα, ποὺ μᾶς ἔλειπε ἡ σκητὴ τῆς δολοφονίας καὶ τὸ ξεψύχημα σὺν χειρουργικὸ κρεβάτι τοῦ Σταθμοῦ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν !...

Μεγάλαι εἰκονογραφημένα περιοδικὰ τῆς Εὐρώπης, σὰν τὴν «Γκράφικ», τὴ «Σφίρα», τὸ «Ἰλλουστρετεντ Λόντον Νιούς», τὸ «Λέντς Φίλντ» τῆς Λόντρας, τὴν παριζιάνικη «Ἰλλουστράσιον», τὴ βερολινέζικη «Βόχε» καὶ τὸ «Κόλλερ» τῆς

Νέας Ὑόρκης τότε, μὲ τεράστιες κυκλοφορίες καὶ παγκόσμιο κύρος, ὅταν δὲν πρόφθαναν ἕνα γεγονός μεγάλο ἢ δὲν μπορούσαν νὰ τοῦ πάρουν φωτογραφίαν, ἔκαναν σκίτσα, ἢ ἀναπλάσσει, ἂν μπορούσαν. Ἰὸ ἴδιο κάνουν ἀκόμη καὶ σήμερα.

Ἡ ἀναπλάσσει, ἂν μπορούσαμε νὰ τὴν κάνουμε, θὰ ἦτο θέαμα προτιμότερη. Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν στοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α'. Ὁ μακαρίτης ὁ Παπαδιαμαντόπουλος τότε ἀντιπροσώπευε τὴν βασιλοπούλα μας Μαρία, ποὺ ἦτο Ὑψηλὴ Προστάτις τοῦ «Εἰκονογραφημένου Σωτήρη» μὲ τὸν Σταθμὸ τῶν «Πρώτων Βοηθειῶν», ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Α. Ὑψηλότης ἔφυγε γιὰ τὴ Ρωσσία καὶ παντρεύθηκε μὲ τὸν Μέγα Δούκα.

Ἐἶνα γράμμα τοῦ Στρατηγοῦ — μὲ πολλὴ προθυμία — πρὸς τὸν διευθυντὴ τοῦ σταθμοῦ καὶ ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ ἦταν σὴ διάθεσι τῆς «Εἰκονογραφημένης». Ἐπεστράτευθ' ἀμέσως ὁ μοναδικὸς τότε κομμωτὴς θεάτρων ὁ Ἰζωρτζὴς ὁ Νικολέσκω, ἀδελφὸς τῆς περιφημῆς ἑπίσης κυματωτῆς κυριῶν, τῆς ἀλησμόνητης Κλάρας Στίνη καὶ κατέπλεσε μὲ μιά περρούκα, φαλάκρα, ἄσπρα μαλλιά σὰ πλάγια καὶ πίσω χωρίστρα, ἂ λὰ Δηλιγιάννη, κρεπέδες, σίδερα, ποῦδρες, κραγιόνια μαῦρα γιὰ φλέβες γεροντικῆς κλπ.

Παρεκλήθη καὶ ὁ ἀνακριτὴς τότε — κατόπιν Πρόεδρος Πρωτοδικῶν ἐν Ἀθήναις — ὁ εὐγενέστατος καὶ πολὺ πολὺ συμπαθὴς Τιμολέων Βισθίζης, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι νὰ ἔλθῃ σὺν Σταθμῷ.

Ἦλθαν καὶ οἱ συνάδελφοι Θόδωρος Καλογερίκος, ποὺ εἶχε χαθῆ μὲ σὺν Σταθμῷ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκληματος καὶ ὁ Γιώργος ὁ Διαμάντης, ὁ κοσμικὸς συντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ κατόπιν Ἐφέτης.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ τὸ σιδερένιο χειρουργικὸ κρεβάτι, ποὺ εἶχε ξεψύχησ' ὁ Πρόεδρος μὲ τὴ ματωμένη κουβέρτα, ἦτο ἔτοιμο καὶ οἱ νοσοκόμοι - φορεῖς στὴ γραμμῇ.

Μιὰ μαύρη ρεντιγκόττα μ' ἕνα τριαντάφυλλο ἄσπρο στὴν μπουτουνιέρα τὸ στήθεϊς ὁ Δηλιγιάννης — περροῦκα, ἄσπρες φαβορίτες, μουστάκι σιδερωμένο πρὸς τὰ κάτω καὶ πουντρέ κατάσπρω, ρυτίδες σὺν πρόσωπο, φλέβες μαῦρες στὰ χέρια, ἐξουμπημένο πονκάμισο καί... ἑαπλώνομαι σὺν χειρουργικὸ κρεβάτι.

Οἱ νοσοκόμοι μοῦ ρίχνουν ἀπάνω μου τὴ ματωμένη κουβέρτα. Ὁ Πιλάθιος ρυθμίζει μὲ τις γρίλλες τῶν παρῶν τὸν φωτισμὸ, τοποθετεῖ ἕναν - ἕναν κατάλληλα, κάνει τὴ «μὴ δώσαν», νετάροντας τὴν εἰκόνα, θάζει τὸ σασί φιλμ — πάει, «προσοχή» καὶ τραβάει δυὸ πλάκες. Χώνεται κατόπιν μέσ' σὺν φορητὸ μας σκευὸν θάλαμο, κι' ἀρχίζει τὴν ἐμφάνισι. Σὲ λίγο ἐπιφωνήματα χαρᾶς μέσ' ἀπὸ τὴν πάνην κατοσύλα του.

Πετῶ τὴν κουβέρτα καὶ πηδῶ κάτω ἀπὸ τὸ χειρουργικὸ κρεβάτι.

Ξαφνιάζονται ὅλοι, ποὺ θέλουν μπροστὰ τους ὄρθιο καὶ διαζώντανον τὸν «Πρόεδρο».

Σκύβω, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ ξάφνιασμά τους πρὸς τὴ λεκάνισα καὶ τί νὰ δῶ ; Στὴ μιά φωτογραφία τὰ μάτια τοῦ «Προέδρου» ἦταν ἀνοιχτά. Ὁ Πιλάθιος στὴν πρώτη φωτογραφία, ἐξούληξε τὸ «πουάρ» τοῦ φακοῦ, ἀπὸ τὴν πρεμούρα του, φαίνεται, πρὶν μᾶς πῇ τὸ «Προσοχή» κι' ἔτσι δὲν εἶνα κλειστέα τὰ μάτια μου.

Ἐλα, κακό ! Ἡ δευτέρα ὅμως πόζα... Θαῦμα ! Ὁ Βισθίζης ἐνθουσιάσθηκε.

Δὲν κάνεις καὶ στὴ σκάλα τῆς Βουλῆς, μοῦ λέει ἀναπλάσσει ;

Καὶ ποῖς θὰ κάνῃ τὸν Κωσταγερακάρη ; τοῦ παρατηρῶ.

Νὰ σὺν φέρω ἐγὼ μοῦ λέει. Μέσα σὺν σιδερένιο φορεῖο, φουρά...

Δὲν ἦτο εὐκόλο θέαμα. Ἐπικινδύνω, ἂν θέλετε, μάλιστα. Ὁ περίβολος τότε τῆς Βουλῆς δὲν ἦτον κλειστός, ὅπως σήμερα. Θὰ μαζεύνονταν οἱ περιεργοί. Λογαριάξεις ; Μπο-

ροῦσε ὁ κόσμος νὰ ἐρεθισθῇ καὶ νὰ χυμάξῃ νὰ λυντσάρῃ τὸν ὄραστη.

Ἐπόμενε ὅμως ὁ Βισθίζης. Ἦταν εὐρείας ἀντιλήψεως ἄνθρωπος καὶ ἤθελε νὰ βοηθῇ, ὅπως μπορούσε τὴν «Εἰκονογραφημένην» νὰ φθάσῃ σὺν ἐπίπεδο τῶν εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν.

Ἀλλὰ ὁ κίνδυνος τοῦ λυντσαρίσματος καὶ ἡ εὐθύνη μᾶς ἔκαναν σὺν τέλος νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν ἀναπλάσσει.

Τότε ἐπεστράτευθ' ὁ σχεδιαστὴς, τὸ λιθογραφεῖο Πόλλυ-Λεβαντή καὶ ὁ σχεδιαστὴς τοῦ μᾶς ἔκανε γιὰ τὴν πρώτη σελίδα μας ἕνα σκίτσο ἀριστοτεχνικό.

Τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀναπαραστάσεως τοῦ Σταθμοῦ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν στὶς θιτρίνες τοῦ πιλοπαιλίου Β. Κασιδόνη, τοῦ Φλεριανοῦ, τῶν βιβλιοπωλείων Ι. Κολλάρου, Σιδέρη, Ἐλευθερουδάκη, Βασιλείου καὶ τοῦ χαρτοπωλείου Κορτέση, φιγουράριζαν πλήρεις σειρές ἀπὸ πενήντα περίπου φωτογραφίες ἐπικαίρες. Καὶ μόνο σὺν Μίμη Κικλαμάνω, διευθυντὴ τοῦ «Ἀστὼς» καὶ ἀναποκριτῇ ἐδῶ τῆς «Ἰλλουστράσιον» ἐδόθη μιά τοῦ σταθμοῦ τῶν πρώτων Βοηθειῶν, ἀποκλειστικῶς καὶ μονάχα γιὰ τὸ παριζιάνικο περιοδικό.

Μιὰ φωτογραφία τοῦ Σταθμοῦ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν ἐπῆρε κι' ὁ γνωστὸς χαρτέμπορος τότε κύριος Γιώργης Κοτζιάς, ποὺ εἶχαμε στενὸτάτους φιλικούς δεσμούς καὶ ἐμπορικὰ συναλλαγὰς.

Ἐκανε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀντίτυπο ἕκατὸ χιλιάδες κάρτ-ποστάλ φωτοτυπικά, ποὺ ἔγιναν ἀνάρπαστα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ καιρὸς διάβηκε γοργά. Ἐγινε καὶ ἡ δίκη τοῦ Κωσταγερακάρη, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἐξετελέσθη καὶ ὅλα ἐξαράθηκαν.

Τὸ Δηλιγιάννικο τότε κόμμα «τιμὴς ἔνεκεν» πρὸς τὴν οἰκονομία καὶ τὴ μνήμη τοῦ νεκροῦ, προσέχρισε εἰς ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν τὸν ἡνσιφί του τὸν Νῶντα Δηλιγιάννη, βουλευτὴ Γόρτυνος.

Θὰ εἶχαν περάσει ὀκτώ-ἐννέα μῆνες. Ἐνα λοιπὸν ἀπόγευμα, ποὺ ἀνέβαινα τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, ἐκεῖ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Ταμεῖο Παρακαταθητῶν — Μέγαρο Μουρούζη τότε, ποὺ ἔκατοικοῦσε ἡ χήρα Μουρούζη — ἀκούω ἀπὸ πίσω μου θάδισμα, σὰν τρεχάλα, κάποιο χέρι μὲ πιάνει ἀπὸ τὸ μπράσο καὶ, γυρίζοντας, βλέπω ἕναν ὑποκελευστὴ ὀπλιτῇ μὲ τὸ χέρι σὺν γείσο:

— Συγγνώμη ! — μοῦ λέει. Ὁ κύριος ὑπουργὸς σὰς παρακαλεῖ... μιά στιγμῇ.

Μὲ τὸ ἄλλο τοῦ χέρι μοῦ ἔδειχνε τὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο. Γυρίζω καὶ βλέπω ἕνα κλειστὸ λαντὸ μὲ ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα πρὸς τὸ μέρος μας, διακρίνω δὲ σὺν θάσος τὸν Νῶντα τὸν Δηλιγιάννη, ποὺ μὲ χειρονομίες μὲ καλοῦσε νὰ πάω κοντά.

Ἡμαστέ συμμαθηταὶ μιά φορὰ μὲ τὸν Νῶντα.

Ἐπληρώσαν λοιπὸν καὶ καθὼς τοῦδ' ὥρα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσω μὲ τραβάει μέσα.

— Ἐρεῖς τί σε ἤθελα, καὶ μὲν Δῆμο, μοῦ λέει, καθὼς ἄρ μ ε ν ἱ ζ α μ ε τὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἀπὸ κείνες τις φωτογραφίες τοῦ θεῖο, ποῦθακε ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἤθελα μιά. Ἐρεῖς πόσον καιρὸ σε ἤπῳ ;

— Καὶ δὲν μοῦ στελνεις ἕναν ναῦτη σὺν γραφεῖα μας, νὰ σοῦδινά δὲς ἤθελες ;

— Μιὰ θέλω μονάχα, συνεχίζει. Ἐκεῖνη ποὺ ὁ θεὸς εἶνε σὺν Σταθμῷ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν.

Τόμπολα ! Ἦθελε νὰ ἔχῃ γιὰ εὐλαβικὴ ἀνάμνησι μιά φωτογραφία τοῦ θεοῦ ποὺ ἔπῳ σὺν χειρουργικὸ κρεβάτι, ποὺ εἶχε ξεψύχησ'.

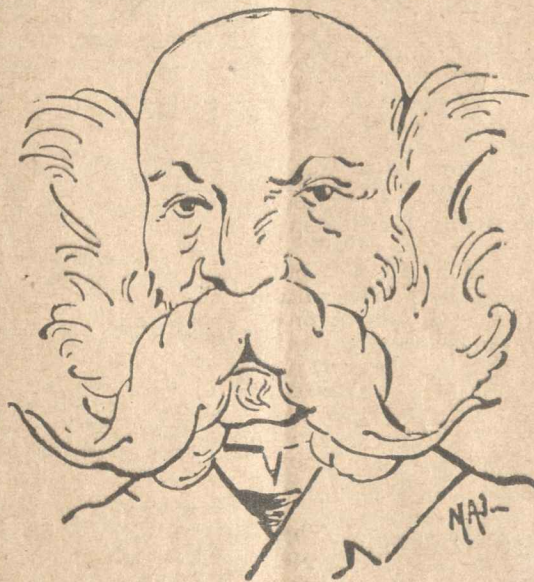
Ἀνατριχίλασα, τ' ὀμολογῶ, ἀπὸ συγκίνησι. Μὰ ἔλα ποῦ σὺν χειρουργικὸ κρεβάτι δὲν ἦταν ὁ θεὸς σου ; Πῶς νὰ σὺν τὸ πῶ τάρα ;

— Ἀδύνατον ! τοῦ κάνω ἀποφασιστικά.

Δὲν θὰ μοῦ χαλάσῃς αὐτὸ τὸ κατῆρι, ἐξακολουθεῖ μὲ ἕνα χρώμα παραπονιάρικο. Συμδεύσατε τόσα χρόνια καὶ σοῦ τὴν ζητῶ σὰν μιά πολὺ μεγάλη χάρι.

— Ἀδύνατον ! τοῦ ξαναλέω... Ζήτησέ μου ὁποιαδήποτε

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης

(Σκίτσο τῆς ἐποχῆς)

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΜΠΑΜΠΩΓΡΗ ΠΟΥΓΙΝΕ ΚΟΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟ

(Σικελικό Παραμύθι)

ΕΔΩ και πενήντα χρόνια ζούσε ένας βασιλιάς που ήθελε πολύ να παντρευτεί. Είχε όμως αποφασίσει να πάρει μια γυναίκα που θάταν ωμορφη σαν τον ήλιο και γι' αυτό το πράγμα δεν ήταν εύκολο. Κανένα κορίτσι δεν του φαινόταν αρκετά καλό. Διάταξε λοιπόν ένα πιστό του υπηρέτη να ψάξη σ' όλη τη χώρα για να βρή μια κόρη που θάταν αξια για βασιλίσσα και να τού τη φέρη στο παλάτι.

Ο υπηρέτης ξεκίνησε άμέσως κι' έψαχνε παντού, και στα σπίτια και στα χωράφια, και στα κάστρα και στις καλύβες. Ωμορφα κορίτσια εύρισκε πολλά, πάρα πολλά. Ήξερε όμως καλά ότι καμιά απ' αυτές ποτέ δε θα ευχαριστούσε τον βασιλιά.

Μια μέρα, είχε περπατήσει πολύ και ήτανε πολύ κουρασμένος και διψασμένος. Στόν δρόμο, εκεί που πήγαινε, είδε μια καλύβα. Χτύπησε λοιπόν την πόρτα και ζήτησε να τού δώσουν ένα ποτήρι νερό.

Σ' αυτό το σπίτι ζούσανε δυο γρηές αδερφάδες, ή μια δγδόντο κ' ή άλλη ένενηντα χρονών. Ήτανε κ' ή δυο πολύ φτωχές και θύαζανε το ψωμί τους γνέθοντας μαλάκι. Γι' αυτό, επειδή δεν κάνανε ποτέ άλλες βαρείες δουλειές, τα χέρια τους ήτανε άσπρα και μαλακά, σαν τών μικρών κοριτσιών. Δεν τού άνοιξαν την πόρτα. Τού περάσανε όμως απ' ένα μικρό παραθυράκι ένα ποτήρι νερό.

Όταν ο υπηρέτης είδε το μικρό τ' άσπρο κι' ωμορφο χέρι της γρηάς, είπε μέσα του:

— Πολύ ωμορφο θάνε το κορίτσι που έχει τέτοιο χέρι.

Πήγε λοιπόν άμέσως και τώπε το βασιλιά.

Πήγαινε, τώπε τότε ο βασιλιάς, και κύτταξε να δής το πρόσωπό της.

Ο πιστός υπηρέτης έφυγε άμέσως, χωρίς να χάση στιγμή, χτύπησε πάλι στην πόρτα της καλύβας και ζήτησε λίγο νερό να πιη. Όπως και πρίν, ή πόρτα δεν άνοιξε. Βγήκε όμως το ίδιο ωραίο χέρι από το παραθυράκι και τού έδωσε νερό.

— Μένεις εδώ μόνη σου; ρώτησε ο υπηρέτης του βασιλιά.

— Όχι, τού απάντησε αυτή. Μένω με την αδελφή μου. Είμαστε φτωγά κορίτσια, και δουλεύουμε για το ψωμί μας.

— Και πόσων χρόνων είσαστε; — Εγώ είμαι δεκαπέντε χρονών, ή αδελφή μου είναι είκοσι.

Τότε ο υπηρέτης πήγε και πάλιν στόν άφέντη του και τού είπε αυτά που έμαθε. Κι' ο βασιλιάς τώπε:

— Θέλω την μικρότερη. Πήγαινε και φέρε μου την εδώ.

Ο υπηρέτης τού βασιλιά πήγε τρίτη φορά στο μικρό σπίτι και χτύπησε στην πόρτα. Μόλις χτύπησε, άνοιξε το παραθυράκι και μια φωνή τόν έρώτησε τί ήθελε.

— Ο βασιλιάς με διάταξε, είπε ο υπηρέτης, νάρθω να πάρω τη μικρότερή σας και να την πάω στο παλάτι. Θέλει να την κάνει βασιλίσσα.

— Πές του πως είμαι πρόθυμη νάρθω και να υπακούσω στη διαταγή του, απάντησε ή γρηά. Άλλά, από τόν καιρό που γεννήθηκα, φως δεν έχει δη καθόλου το πρόσωπό μου. Κι' αν με δη ή ήλιος θα μαυρίσω άμέσως. Γι' αυτό παρακάλεσε έκ μέρους μου τη μεγαλειότητά του να μου στείλη το θράδυ ένα κλειστό άμάξι να με πάρη και να με πάη στο παλάτι του.

Όταν τάκουσε αυτό ο βασιλιάς, έδωσε άμέσως διαταγή να ετοιμάσουνε το μεγάλο χρυσό άμάξι του, να θάλουνε μερικά θαυμασία φορέματα, και να πίνε να τού φέρουνε την κόρη που θα γινότανε βασιλίσσα. Και το θράδυ ή γρηά σκέπασε το πρόσωπό της μ' ένα πυκνό θέλο, φόρεσε τα ωραία φορέματα που της έστειλε ο βασιλιάς, μπήκε στ' άμάξι και πήγε στο παλάτι, όπου την περίμενε με άνυπομονησία μεγάλη ο βασιλιάς.

Όταν έφθασε στο παλάτι, ο βασιλιάς την παρεκάλεσε μ' ευγένεια μεγάλη να σηκώση το θέλο της και να τόν αφήση να δη το πρόσωπό της.

Αυτή όμως τού είπε:

— Έδώ ή λαμπάδες είναι πολλές και το φως πολύ δυνατό. Κι' αν έβγαλα το θέλο μου θα μαυρίζα άμέσως. Το θέλεις αυτό, βασιλιά μου;

Ο βασιλιάς την πίστεψε και την έκανε βασιλίσσα χωρίς να δη καθόλου το πρόσωπό της. Έπειτα όμως, άργότερα, που μείνανε μοναχοί τους, σήκωσε λίγο στην άκρη το θέλο και είδε ότι είχε πάρει γυναίκα του και είχε κάνει βασιλίσσα μια ζαρωμένη γρηά. Ο βασιλιάς τότε έγινε έξω φρενών. Στόν θυμό του άπάνω, άνοιξε το παράθυρο και την πέταξε δέω.

Άλλά, για καλή της τύχη, τού φουστάνια της πιαστήκανε σ' ένα καρφί πουτανε στόν τοίχο, κι' έτσι έμεινε μετέωρη, κρεμασμένη στόν τοίχο, ανάμεσα στη γη και στόν ουρανό.

Ενώ όμως θρискότανε στη φοβερή αυτή θέσι, περιμένοντας κάθε στιγμή να υποχωρήση το καρφί για να πέση και να σκοτωθή, έτυχε να περάσουν από κεί τέσσερες νεράιδες.

— Κυτάχτε, είπε μόλις την είδε ή μια, αυτή είναι ή γρηά που ο βασιλιάς την έκανε βασιλίσσα. Τι λέτε να κάνουμε; Νά τη ρίξουμε κάτω;

— Όχι! Όχι! φώναξε μια άλλη. Άς της κάνουμε κάτι καλό.

Εγώ της χαρίζω τα νιάτα.

— Κι' εγώ την ωμορφιά.

— Κι' εγώ έξυπνάδα.

— Κι' εγώ καλή καρδιά.

Κι' ή νεράιδες φύγανε μαζί κ' ή τέσσερες, αφήνοντας πίσω τους κρεμασμένο στόν τοίχο τού παλατιού, το πιο ωμορφο κορίτσι τού κόσμου.

Το πρωί, που ο βασιλιάς κύτταζε απ' το παράθυρό του και είδε κρεμασμένο στόν τοίχο το θέλο αυτό πλάσμα, φώναξε:

— Ά! τί έκανα! Σίγουρα δεν θάβλεπα καλά χτές το θράδυ.

Διάταξε λοιπόν να φέρουνε μακρούς και ψηλές σκάλες και να σώσουνε το κορίτσι. Κι' όταν τού τη φέρανε, έπεσε στα γόνατα μπροστά της και της έζήτησε συγγνώμη που της φέρθηκε τόσο άσχημα και τόσο άδικα.

Και διοργάνωσε μια μεγάλη γιορτή πρὸς τιμήν της.

Σε λίγες μέρες ήρθε στο παλάτι ή αδελφή της βασιλίσσας, που ήτανε καθώς είπαμε ένενηντα χρονών, και ζήτησε να δη τη βασιλίσσα. Τη θρήκε ξαπλωμένη μέσα σε μια θάρκα στό ποτάμι πουτρεχε πλάι στο παλάτι.

Η γρηά, την κύτταξε καλά-καλά, την έγνωρισε και τη ρώτησε με μεγάλη περιέργεια και με μεγάλη ζήλεια:

— Πώς τα κατάφερες κι' έγινες τόσο νέα και τόσο νόστιμη; Ήθελα κι' εγώ να ξαναναιώνα και να γινόμουν

Τη θρήκε ξαπλωμένη σε μια θάρκα, στο ποτάμι.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Μιας ημέρας ο τόνος δεν θα έπαλλε ίσως με περισσότερη στοργή από εκείνη που έκλεινε ή φωνή της πριγκίπισσας καθώς έλεγε τα λόγια αυτά στην Όλγα.

Η Όλγα την κύτταξε με πραγματική λατρεία κ' ή πριγκίπισσα απλώνοντας το χέρι της, χαϊδεψε τα όλοχρυσά μαλλιά της.

Η Όλγα πήρε τότε το χέρι της πριγκίπισσας και το έφερε στα χείλη της.

— Ά! θεία μου, είπε ή Βέρα χαμογελώντας. Πόσο την αγαπάτε την Όλγα... Θα με κάνετε να ζηλέψω... Άλλά είναι και πραγματικά αξιολάτρευτη... Νά, εγώ, αν και είμαι στη βίλλα τόσο λίγο καιρό, άρχισα κιόλας να την αγαπώ...

Η πριγκίπισσα τράβηξε κοντά της τη Βέρα και τη φίλησε λέγοντάς της:

— Νά για να μη ζηλεύης, Βέρα μου. Όσο για την αγάπη σου πρὸς την Όλγα, την έπιδοκιμάζω άπολύτως κ' έλπίζω ότι πολύ γρήγορα θα γίνη ή πιο αγαπημένη σου φίλη, όπως είναι και για την Νάντια.

Η πριγκίπισσα στάθηκε κ' έπειτα πρόσθεσε:

— Άλήθεια, ξεχάσα να σας αναγγείλω ένα ευχάριστο νέο:

— Ο Στέφανος άπένειμε στην Όλγα τόν τίτλο της κομίσσης Ροζμπλάνς!

— Έξοχα! φώναξε ή Νάντια.

Και γυρίζοντας πρὸς την Όλγα, πρόσθεσε:

— Λατρευτή μου μικρή κόμισσα, έχω την αξίωσι να μάς κάνης ένα επίσημο γεύμα για να εορτάσουμε αυτό το γεγονός.

— Ωραία! είπε κ' ή πριγκίπισσα. Έγκρίνω την ιδέα της Νάντιας. Άλλά το γεύμα πρέπει να το κάνω εγώ που είμαι ή δεύτερη μητέρα της Όλγας. Έτσι είναι σωστό!

— Νά, νά, μαμά! φώναξε ή Νάντια. Μόλις θα σηκωθή ή Όλγα θα έδωσουμε το γεύμα... Θα τὸ πὸ στο Στέφανο κ' είμαι βέβαιη ότι θα ένθουσιαστή κι' αυτός...

Σε λίγο έφτασε ο γιατρός για την άπογευματινή του επίσκεψη. Μόλις εξέτασε την Όλγα, δεν έκρυψε την ικανοποίησή του και είπε:

— Είστε σχεδόν καλά, δεσποινίς. Άλλά, για το Θεό, φυλαχτείτε αυτές τις ημέρες της χιονιάς... Φτάνει το παραμικρό κρύωμα για να σας ξαναρρίξη πολύ σοβαρά κάτω.

Αύριο μπορείτε να σηκωθήτε, αλλά μη γυίτε καθόλου ωμορφη σαν κι' εμένα.

Όλη μέρα θασάνιζε τη βασιλίσσα να της πη πως τ'αχε καταφέρει. Τέλος ή βασιλίσσα θαρέθηκε, έχασε την ύπομνη της και της είπε έτσι στ' άστεία:

— Νά, τούς είπα και μου κόψανε το κεφάλι, κι' ένα καινούργιο κεφάλι φύτρωσε τότε στη θέσι όπου ήτανε το παλιό...

Τότε ή γρηά έφυγε άμέσως και πήγε κ' ήρε ένα μπικ-μπικ.

— Άκουσε, τού είπε, θα σου δώσω ό,τι μου γυρέψης φτάνει να μου κόψης το κεφάλι για να γίνω νέα κι' ωμορφη.

— Μ' αν τὸ κάνω αυτό, γεροντίσσα, θα πεθάνης.

Άλλά ή γρηά δεν τάκουγε αυτά. Και για να την ξεφορτωθή ο μπαρμπέρης πήρε ένα μαχαίρι και της χτύπησε μ' αυτό στόν λαιμό.

— Ά! έκανε αυτό μόλις έννοιωσε τὸν πόνο.

Μά με το δεύτερο χτύπημα έφυγε της γρηάς το κεφάλι κ' ή γρηά ήρώχασε για πάντα.

απ' το δωμάτιό σας και προ παντων μην εκτεθητε σε ρεύματα... Είμαστε σύμφωνοι, ξ;

— Όσο γι' αυτό, τού απάντησε ή πριγκίπισσα βασιστήτε σε μένα. Θα την προφυλάσω όσο μπορώ καλύτερα τη μικρούλα μου άρρωστη.

Μετά την αναχώρησι τού γιατρού, ή τρεις γυναίκες έμειναν πάλι κοντά στην Όλγα. Κατά τις πέντε το απόγευμα, όταν πειά είχε σκοτεινάσει για καλά, έπήγε κι' ο πριγκίψ, ο οποίος άκουσε με μεγάλο ένδιαφέρον όσα είχε πη ή γιατρός.

— Δεν υπάρχει, εύτυχως, κανένας κίνδυνος κρουολογίματος, είπε. Η βίλλα θερμαίνεται καλά και για να εκτεθή σε κρύο ή άσθενής μας, πρέπει να θγη έξω. Άλλά αυτό θα της τὸ άπαγορεύσω εγώ, όσο κρατάνε τα χιόνια.

Τα λόγια αυτά τὰ είπε με τόσο γλυκό τόνο φωνής, τόσο τρυφερά, ώστε ή Όλγα τὰ αισθάνθηκε σαν ένα χάδι.

— Άλήθεια, ρώτησε σε λίγο ο πριγκίψ, ποιος θα μείνη τη νύχτα κοντά στην Όλγα;

— Ό! έκανε ή νέα. Σας παρακαλώ, δεν είναι ανάγκη να μείνη κανείς. Είμαι τόσο καλά... Δεν θα χρειαστώ τίποτε...

— Όχι! Όχι! τη διέκοψε ο Στέφανος. Πρέπει να υπάρχει εδώ κάποιος. Πρέπει να σας δώση το φάρμακό σας... Άκούστε με, Όλγα!

Τα τελευταία λόγια τὰ είπε με τόνο σχεδόν έπιτακτικό, και για μια στιγμή ή Όλγα δεν τόλμησε να φέρη καμμία αντίρρηση.

Έξ άλλου κ' ή πριγκίπισσα έπεδοκίμασε τὸ γυιό της, λέγοντας:

— Νά, έχει δίκιο ο Στέφανος. Θα πὼ στην καμαριέρα μου τη Στέφυ νάρθη να μείνη ως τις τέσσερες. Έπειτα θα την αντικαταστήση ή καμαριέρα της Νάντιας.

Με περιτοίεισε πάρα πολύ για ένα άσήμαντο κρουολόγημα, είπε ή Όλγα. Δεν υπάρχει κανένας λόγος ν' άπασχολήσω δυο καμαριέρες... Όχι, θα μου επιτρέψετε να μη δεχθὼ την άπόφασί σας αυτή. Μην έπιμένετε...

— Όπως θέλετε, Όλγα, είπε ο πριγκίψ. Πάντως μὸ φαίνεται πως ήταν προτιμότερο νὰ διασκεύετε εδώ κάποιος.

— Όχι, ξαναείπε ή Όλγα. Είπε περιττό.

Αν πρόσεχε κανείς εκείνη τη στιγμή την Βέρα, θα έβλεπε τα μάτια της να λαμπρύνουν παράδοξα. Μά ή λάμψη εκείνη κράτησε μια στιγμή μόνο κ' έπειτα έσβυσε και τὸ πρόσωπο της νέας ξαναπῆρε τη συνήθισμένη της έκφρασι.

ΣΤ'.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΧΕΡΙ

Όπως και τὸ προηγούμενο, έτσι κι' εκείνο τὸ θράδυ ή πριγκίπισσα κ' ή Νάντια έμειναν και κράτησαν αυτράφια της Όλγας ως τὰ μεσάνυχτα. Μόνο ή Βέρα άποσύρθηκε, κατά τις δέκα, λέγοντας πως είχε ελαφρό στομάχι.

Ο πριγκίψ έμεινε κι' αυτός στο δωμάτιο της Όλγας ως τις έντεκα. Έπειτα, αφού καληνύχτισε τη μητέρα του, την αδελφή του και την άρρωστη, πήγε στο ιδιαίτερο γραφείο που είχε στο διαμέρισμά του.

Δυνατή φωτιά έκαιγε στο τζάκι, που ήταν άληθινό θαύμα τέχνης με τὰ όρειχάλκινα σκαλιστά του επάνω στο μάρμαρο. Πάνω απ' τὸ τραπέζι τού πριγκίπος ήταν κρεμασμένο ένα μεγάλο πορτραίτο τού πατέρα του που τὸν παρίστανε με τὴ στολή του τού στρατάρχου της δυαδικής

μοναρχίας. Κ' έπάνω στο γραφείο, σέ πολύτιμες κορνίζες, δυο φωτογραφίες της μητέρας του και της αδελφής του.

Ο Στέφανος κύτταξε τις δυο αυτές φωτογραφίες κ' έπειτα ψιθύρισε :

— Έδώ χρειάζεται και μιά τρίτη...
"Ανοίξε ένα συρτάρι κι' ανάμεσα από ένα σωρό φακέλους, διάλεξε έναν. Ήταν μιά έπιστολή που του είχε στείλει η Νάντια, όταν ήταν στη Νότιο Αμερική. Μαζύ με την έπιστολή του είχε στείλει και μιά φωτογραφία που είχε θγαλίει μαζύ με την "Όλγα κ' η οποία θρισκόταν ακόμα μέσα στο φάκελλο.

Ο Στέφανος έπηρε τη φωτογραφία και την κράτησε στα χέρια του έπι αρκετή ώρα, κυττάζοντάς την.

— Αυτή η φωτογραφία μου άναψε την πρώτη σπιθαμή του έρωτος, ψιθύρισε. "Όταν έφυγα για τό ταξίδι μου, η "Όλγα ήταν ένα κοριτσάκι, στο όποιο, μέσα στον έγωισμό μου, δέν έδινα καμιά προσοχή, τί λέω; που την περιφρονούσα... Μά, όταν την είδα έδώ, μεγάλη, τόσο ώραια, τόσο φωτεινή, μου φαίνεται πως ένοιωσα την καρδιά μου να χτυπά για πρώτη φορά.

Καί, φέρνοντας τη φωτογραφία στα χείλη του, ψιθύρισε :

— "Αγαπημένη Όλγα!...
"Έπειτα έψαξε σ' ένα άλλο συρτάρι, θρήκε μιά μικρή κορνίζα, έβαλε μέσα σ' αυτήν την φωτογραφία και την τοποθέτησε έπάνω στο γραφείο, ανάμεσα στις φωτογραφίες της μητέρας του και της αδελφής του:

— "Έδώ είνε η θέσι της, είπε.

Φάνηκε για λίγες στιγμές θυσιμένος σέ θαθείες σκέψεις κι' έπειτα είπε:

— Γιατί όχι ; Τέτοιοι γάμοι δέν είνε καθόλου σπάνιοι, στην εποχή μας... Νά, προχτές ο φίλος μου ο "Αγγλος δούξ του Μπέρλιγκτον μου έγραφε ότι ο βασιλεύς "Εδουάρδος είνε άποφασισμένος να θυσιάση και τον θρόνο του ακόμα για να παντρευτή την κ. Σίμπσον... Κι' εγώ που δέν πρόκειται να θυσιάσω τίποτε, διατάζω ;... Πρέπει να τελειώνουν πια οι διαταγμοί... Πρέπει να της τό πώ...
»Μά θα δεχτή εκείνη ; πρόσθεσε σέ λίγο, ενώ στην έκφρασή του ζωγραφίζονταν μιά θαθεία άνησυχία. Είνε τόσο περήφανη ! Είδα κι' έπαθα για να την πείσω να δεχθώ ένα άσημαντό τίτλο κομήςσης...

»Αλλά πρέπει να δεχτή. Μόνο κοντά της μπορώ να γίνω ευτυχισμένος... Μόνο αυτή, η ταπεινή κόρη που δέν ξέρουμε τους γονείς της, μπορεί να γίνη η πιο άξια πριγκίπισσα του Μάρεμπεργκ...

Ο Στέφανος, παρασυρόμενος από τις όνειροπολήσεις του, έπρόσθεσε :

— Πριγκίπισσα του Μάρεμπεργκ... "Ασφαλώς κανένας από τους προγόνους μου δέν θα είχε τόσο ώραια, τόσο άγνη, τόσο ευγενική σύζυγο... Αύριο κιάλας θα μιλήσω της μητέρας μου. Είμαι μάλιστα θέσιος, ότι όχι μόνο δέν θα έναντιωθώ, αλλά και θα έπιδοκιμάσω τό σχέδιό μου με όλη της την καρδιά. "Αγαπάει τόσο την "Όλγα !... "Όσο για την Νάντια, την καλή μου αδελφούλα, αυτή θ' άρχισή να ξεφωνίζει και να χειροκροτά απ' τον ένθουσιισμό της... Μου φαίνεται μόνο πως η Βέρα που με κυττάζει, τελευταία τόσο περίεργα, θα δυσανεστήθω... "Αλλά τόσο τό χειρότερο γι' αυτή...

»Ναί, αύριο θα μιλήσω της μητέρας... και σέ λίγες μέρες θα τό πώ και στην ίδια... Καί θα κάνω ό,τι μπορώ για να την πείσω...

Ο πρίγκηψ έβριζε μιά ματιά στο ρολόι του τζακιού. Με τις όνειροπολήσεις του, η ώρα είχε περάσει. Ήταν πια μιάμιση.

"Εξω ούρλιαζε άγριος βορράς.

— "Απόψε έχουμε χιονθύελλα !... ψιθύρισε ο πρίγκηψ. Καί προχωρώντας προς τό τζάκι, στάθηκε κοντά σ' αυτό κυττώντας τις φλόγες που χοροπηδούσαν...

"Έπειτα ξαναγύρισε στο γραφείο του και κάθησε μπροστά σ' αυτό.

— "Ας έργασθώ καμιά ώρα, σκέφτηκε. "Εχω λάθει ένα σωρό έπιστολές φίλων μου, στους όποιους τά γεγονότα των τελευταίων ήμερών μ' έμπόδισαν να γράψω. "Ας άπαντήσω στις πιο έπείγουσες.

"Αρχισε πραγματικά να γράφει. Φαίνεται όμως ότι η σκέψις του ήταν άλλοι, γιατί κάθε τόσο σήκωνε τό κεφάλι του και κύτταζε τη φωτογραφία της "Όλγας με την Νάντια.

Είχε τελειώσει τη δεύτερη έπιστολή, όταν σέ κάποια

στιγμή άνασήκωσε τό κεφάλι του με κάποια άνησυχία. Είχε ακούσει ένα θόρυβο που έμοιαζε με κρότο πόρτας που άνοιγόκλεινε σάν να τη χτυπούσε ο άέρας.

— Τι νάνε αυτό ; ψιθύρισε.

Τέντωσε τ' αυτιά του κι' άφογκράστηκε. "Ο περίεργος αυτός κρότος εξακολουθούσε.

— Περίεργο ! είπε ο Στέφανος, ο όποιος σηκώθηκε θρήσιος. Μου φαίνεται πως ο θόρυβος αυτός έρχεται από τον διάδρομο, όπου θρισκονται η κρεββατοκάμαρες. Σύγουρα κάποιο παράθυρο θα είνε άνοιχτό. Πρέπει να πάω να τό κλείσω, γιατί ο θόρυβός του θ' άνησυχήσει την άγαπημένη μου άρρωστη.

Διέσχισε τον αντιθάλαμο του διαμερίσματός του, κατέθιξε μιά μικρή σκάλα κι' άφου πέρασε ένα χώλ μπήκε στον πλατό και μακρύ διάδρομο, όπου θρισκόντουσαν τά διαμερίσματα της μητέρας του, της Νάντιας και της "Όλγας. Μά την ίδια στιγμή μιά κραυγή ξέφυγε από τά χείλη του.

Τού φάνηκε πως είδε κάποια σκιά να χάνεται στο άθος του διαδρόμου.

— Διάβολε ! μουρμούρισε. Τι συμβαίνει πάλι ;

Και με πραγματική άγωνία στην έκφρασή του ώρμησε μπροστά.

— Ποιός να ήταν ; άναρωτιώταν. "Ω ! άν τον πιάσω, πολλά μυστήρια θα φωτιστούν.

Μά μόλις έφθασε μπροστά στο διαμέρισμα της "Όλγας στάθηκε.

Η πόρτα ήταν άνοιχτή και άνοιγόκλεινε σάν να την έσπρωχνε δυνατό ρεύμα άέρος.

— Θεέ μου ! ψιθύρισε ο πρίγκηψ. Ποιός άθλιος μπήκε έδώ μέσα ;... Τι ήθελε ;

Και, χωρίς να διατάσει καθόλου μπήκε μέσα και διέσχισε τον μικρό αντιθάλαμο που μόνο ένα θωρό θελουδένιο παραπέτασμα τον χώριζε από την κρεββατοκάμαρή της νέας.

"Όταν ο Στέφανος άνασήκωσε τό παραπέτασμα και μπήκε μέσα στην κάμαρη ένοιωσε ένα δυνατό ρεύμα άέρος να τον χτυπά και συγχρόνως να του έρχωνται στο πρόσωπο μενεις σταγόνες.

Τό παράθυρο της κρεββατοκάμαρας της "Όλγας ήταν άνοιγμένο διάπλατα. "Ο δυνατός και παγωμένος άέρας έμπαινε μέσα φέρνοντας μαζύ του άβθονες νιφάδες από τό χιόνι.

Ο πρίγκηψ έθγαλε μιά πνιγμένη κραυγή, μιά κραυγή θανάσιμης άγωνίας και όρμώντας προς τό παράθυρο, τό έκλεισε.

"Έπειτα άναψε τό φώς και κύτταξε προς τό κρεβάτι.

Η "Όλγα κοίτονταν σχεδόν έντελώς έσεκέπαστη σ' αυτό με τό στήθος της σχεδόν γυμνό. Η σεμιζέτα της ήταν πεσμένη κάτω απ' τον ώμο της και άπεκάλυπτε όλη την πλάτη της, της όποιας η θαυμαστή λευκότης έρχόταν σέ τελεία άρμονία με τις ύπέροχες γραμμές της.

Ο πρίγκηψ θέλησε να την σκεπάσει.

Μά, μόλις άγγιξε τά σκεπάσματά της, με δυσκολία μόρεσε να συγκρατήσει μιά κραυγή. Τά σκεπάσματα ήταν μουσκεμένα από τό χιόνι που είχε μπάσει μέσα ο άνεμος.

Γιά μιά στιγμή, στάθηκε άναποφάσιτος.

Η συστολή του μπροστά σέ μιά νέα μισόγυμνη πάλευε με την άνάγκη που αισθανόταν εκείνη τη στιγμή να την προσφυλάξη από τό πάγωμα.

Τέλος, η άνάγκη νίκησε.

Με μιά άποφασιστική κίνηση, γυρίζοντας τά θλέμμά του άλλου, τράβηξε τά μουσκεμένα σκεπάσματα και τά πέταξε κάτω.

Συγχρόνως πήρε από ένα ντιβάνι τό παχύ θελουδένιο στρωσίδι του και σκέπασε μ' αυτό την "Όλγα.

Μά πριν την σκεπάση, χωρίς να θέλη, τό θλέμμα του έπεσε στην πλάτη της.

Είδε τότε ένα σημάδι, μιά μακρυσή ούλη χωρίς άλλο που άρχιζε από τον ώμο σχεδόν και τελειώνε πιο κάτω, κοντά στη μέση.

Χωρίς να δώσει περισσότερη σημάεια σ' αυτό, σκέπασε την "Όλγα κι' έπειτα έπιασε τό χέρι της που είχε μείνει απ' έξω για να τό θάλει κι' αυτό κάτω απ' τά σκεπάσματά.

Μά ένα ρίγος πέρασε άμέσως τό σώμα του. Τό χέρι της ήταν παγωμένο.

— Θεέ μου ! ψιθύρισε. Πόση ώρα να έμεινε έτσι έκτεθειμένη στα χιόνια. "Εβαλε κατόπιν τό χέρι της στο μέτωπό της και είδε πως ήταν κι' αυτό παγωμένο.

— "Όλγα ! "Όλγα ! φώναξε.

Μά δέν έλαβε καμιά άπάντηση.

Την σκούνησε έλαφρά... μά και πάλι η ίδια σιωπή.

Τρελλός πια από την άγωνία του, έξαλλος, ο Στέφανος δέν ήξερε τί να κάνει...

— Είνε παγωμένη ! έλεγε. Είνε παγωμένη ! Θα έχη πεθάνει !... Θεέ μου ! Μου την σκότωσαν !...

"Έτρεξε έξω και θλέποντας την πόρτα του διαμερίσματός της αδελφής του μπροστά του άρχισε να την χτυπά.

— Νάντια ! Νάντια ! φώναζε.

"Έπειτα από ένα λεπτό, η πόρτα άνοιξε και η Νάντια παρουσιάστηκε άναστατωμένη.

— Τι είνε, Στέφανε ; ρώτησε.

— Η "Όλγα !... Η "Όλγα !... της άπάντησε εκείνος.

— Θεέ μου !... Έκανε η Νάντια. Μά τί συμβαίνει ; Μήπως είνε άρρωστη πάλι...

— Τη σκότωσαν... Θέλησαν να τη σκοτώσουν... Πήγαινε κοντά της. Πάρε και την καμαριέρα σου. "Εγώ πάω να στείλω να φέρουν τον γιατρό... Πάρε και μερικά σκεπάσματα μαζύ σου...

— Μά τί έγινε, Στέφανε ; ρώτησε η νέα που δέν καταλάβαινε τίποτε.

Ο πρίγκηψ που είχε συνέλθει κάπως από την άρχική του ταραχή, της διηγήθηκε με λίγα λόγια πως είχε ακούσει τό χτύπημα της πόρτας, πως είχε τρέξει και πως είχε θρή την "Όλγα έσεκέπαστη, μισόγυμνη, έκτεθειμένη στο χιόνι, που ο παγωμένος άέρας έμπαζε στο δωμάτιό της από τό άνοιχτό παράθυρο.

— "Αι ποιός κακούργος τό έκανε αυτό... μούγκρισε.

Η Νάντια με την καμαριέρα της, η όποια είχε ξυπνήσει εν τώ μεταξύ, ακούγοντας τον θόρυβο, έτρεξαν στο δωμάτιό της "Όλγας, ενώ ο πρίγκηψ έτρεχε στα διαμερίσματα του προσωπικού για να ξυπνήσει τον σωφέρ του και να τον στείλει να φέρη τον γιατρό.

"Όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιό της "Όλγας, θρήκε και την μητέρα του εκεί, την όποια είχε ξυπνήσει η Νάντια.

Η καμαριέρα της Νάντιας μαζύ με την καμαριέρα της πριγκίπισσας, έκαναν έντριβές στην "Όλγα, την όποια είχε μεταφέρει στο ντιβάνι, γιατί και τό στρώμα του κρεβατιού είχε ποτισθώ απ' τό χιόνι.

Ο πρίγκηψ, από διακριτικότητα στάθηκε λίγο παράμερα.

Η μεγαλύτερη άγωνία ζωγραφίζονταν στα χαρακτηριστικά του και από τά μάτια του περνούσαν άλλόκοτες λάμψεις που είχαν κάτι τό πολύ σκληρό.

Η πριγκίπισσα διατέλούσε κι' αυτή σέ πραγματική άγωνία.

Σέ κάποια στιγμή έπλησίασε τον Στέφανο και του είπε:

— Μά πώς άνοιξε τό παράθυρο ;...

— Πώς άνοιξε ; της άπάντησε ο πρίγκηψ. Τό παράθυρο τό άνοιξε κάποιο έγκληματικό χέρι έπίτηδες... Ναι, έπίτηδες για να την σκοτώσω... Καί φαίνεται πως τό πέτυχε αυτό, γιατί καθώς έλέπετε, δέν συν έργεται...

Τά τελευταία λόγια, ο πρίγκηψ τά είπε με φωνή πνιγμένη.

Μά την ίδια στιγμή, ένας αδύνατος στεναγμός ακούστηκε απ' τά χείλη της "Όλγας.

Ο πρίγκηψ, ακούγοντάς τον άναπήδησε.

Η νέα, με τις έντριβές, είχε ζεσταθή και είχε μισανοίξει τά μάτια της.

Αμέσως όμως τά έκλεισε πάλι.

Σιγά-σιγά τώρα, τά μάγουλά της άρχισαν να γίνονται κόκκινα και τό σώμα της να φλογίζεται.

Δυνατός πυρετός διαδέχθηκε την ψύξη...

"Όταν τέλος έφθασε ο γιατρός και την εξήτασε, ο πυρετός της είχε περάσει τους σαράντα βαθμούς.

— Δέν μπορώ να σας πώ ακόμα τίποτε, είπε στον πρίγκηπα, την πριγκίπισσα και την Νάντια που τον είχαν περιτοιχίσει με άγωνία. Αύριο θα έκδηλωθούν όλες η συνέπειες της ψύξεως. Θα ήταν ευτύχημα αν περιοριζόντουσαν σέ μιά άπλη πνευμονία... "Αλλά τί να σας πώ... Φοβάμαι πολύ...

— Θέλετε να φέρομε κανένα γιατρό από τη Βουδαπέστη ; τον ρώτησε ο πρίγκηψ.

— Δέν θα ήταν άσκοπο αυτό, άπάντησε ο γιατρός. "Ο δόκτωρ Κρένκυ, ο περίφημος παθολόγος, είνε ίσως ο περισσότερο ένδεδειγμένος απ' όλους...

— Φεύγω άμέσως για να τον φέρω ! είπε ο πρίγκηψ. Δέν φαντάζομαι να έχω κλείσει τό χιόνι τους δρόμους. Πάντως έλπίζω ότι ως τις δέκα τό πρωί θα θρισκωμαι πάλι έδώ με τον δόκτορα Κρένκυ.

— "Όσο γρηγορότερα έπιστρέψετε, τόσο τό καλλίτερο ! είπε ο μετριοφρων γιατρός. Η κατάσταση της δεσποινίδος "Όλγας είνε πολύ κρίσιμη.

Μετά ένα τέταρτο, ο πρίγκηψ έφευγε για τη Βουδαπέστη. Είχε διαλέξει για τό μικρό, μά έπίπονο αυτό ταξίδι του τό καλλίτερο του αυτοκίνητο και τον καλλίτερο σωφέρ του.

Η πριγκίπισσα και η Νάντια, καθώς και ο γιατρός, δέν άπομακρόνηκαν καθόλου από την "Όλγα, όλη την ύπλοιοιτη νύχτα.

Ο πυρετός της δυστυχισμένης νέας μεγάλωνε διαρκώς και έπανειλημμένως ο γιατρός άναγκάστηκε να της κάνει ένεσεις για να τονώσει την καρδιά της.

Η "Όλγα άνοιγε κάθε τόσο τά μάτια της, μά ήταν άπλανή και θολά κι' ούτε άναγνώριζε αυτούς που την περιτοιχίζαν.

Δυνατά ρίγη διέκοπταν κάθε τόσο τον πυρετό της και την τίναζαν έπάνω στο στρώμα της. "Έπειτα θυβιζόταν σέ μιά θαθεία νάρκη κατά την διάρκεια της όποιας αδύνατοι στεναγμοί έθγαίναν απ' τά χείλη της.

Η πριγκίπισσα και η Νάντια ένοιωθαν την καρδιά τους να σφίγγεται από άγωνία και κάθε φορά που κύτταζαν την "Όλγα δάκρυα πλημυρίζαν τά μάτια τους.

Ο γιατρός μάλιστα, ο όποιος έβλεπε τη μεγάλη τους συγκίνηση τις παρεκάλεσε έπανειλημμένως να άποσυρθούν, λέγοντας πως θα έμεινε ο ίδιος κοντά στην "Όλγα, μά εκείνες άρνήθηκαν κατηγορηματικά.

Η συγκίνηση της πριγκίπισσας κι' ατελείωτης εκείνης νύχτας τους σπινόντουσαν αλόνες δάκκλροι. "Ανυπομονούσαν να δούν τις πρώτες λάμψεις της αύγης, σάν να προσδοκούσαν ότι μαζί τους θάρχοντοσαν κ' η πρώτες έλπίδες.

(Ακολουθεί)

Φάνηκε για λίγες στιγμές θυσιμένος σέ θαθείες σκέψεις

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΟΥΛΛΕΝ

ΕΝΑ χειμερινό απόγευμα, τέσσερες κύριοι κάθισαν γύρω από το τραπέζι του πόκερ, στο καπνιστήριο του πύργου των Ουλλέν. Αυτοί οι τέσσερες κύριοι ήταν οι έξης: ο πυργοδεσπότης Μορέλ, ο Μαρσέλ Κασινύ, ένας θαύμπλουτος έμπορος μεταξύ της Λυών, ο Ζώρζ Μπρισσόν, ο αρχιμηχανικός της περιφημής εταιρείας «Τα Ήνωμένα Μεταξουργεία της Ροδεσίας» και ο νεαρός Ρολάν Λαμπέρ, ένας φοιτητής των φυσικομαθηματικών, που είχε πάει να περάσει τις μεγάλες γιορτές σ' εκείνον τον παλιό πύργο του θείου του.

Ο Μορέλ, λοιπόν, ανακατεύοντας τὰ χαρτιά, είπε μ' ένα στενοχωρημένο ύφος στους φίλους του:

— Η γυναίκα μου σ'α παρακαλεί να την συγχωρέσετε... Έδω και μισή ώρα που παίρναμε μαζί το τσάι, αδιαθέτησε και απεσύρθηκε στο δωμάτιό της. Μου φαίνεται πώς κρύωνε... Μά έλπιζω ότι θα την δήτε στο τραπέζι, γιατί θα μείνετε βέβαια να δειπνήσουμε μαζί και να μιλήσουμε για τὰ σχέδιά μας...

— Αλήθεια, έκανε τότε ο Μαρσέλ Κασινύ, απεφάσισες λοιπόν, άναπτή μου Μορέλ να πουλήσης στα Μεταξουργεία της Ροδεσίας τὸ περίφημο σύστημά σου για την καινούργια καλλιέργεια τὸ μεταξοσκώληκος; «Ελα, έλα!... Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν θα μπορέσης να θρῆς τὰ τεράστια κεφάλαια που χρειάζονται για την έκμετάλλευσί του συστήματός σου... Γιατί λοιπόν δεν θέλεις να την πουλήσης σέ μας;» «Ας εἶνε!... Έλπιζω ότι ο Μπρισσόν θα σέ πείσει σε λίγο με τ' αὐκλόνητα έπιχειρήματά του!...

— Έχουμε καιρό να μιλήσουμε για όλα αυτά... του απάντησε ο Μορέλ.

Κ' ύστερα, τριβοντας τὰ παγωμένα χέρια του, έπρόσθεσε:

— Δεν περνάμε καλλίτερα στο χῶλ;... Έδω κάνει πολύ κρύο!

Οι παίκτες μετέφεραν τὸ τραπέζι τὸ πόκερ στο χῶλ, που ήταν πιὸ ζεστό και ο Ρολάν Λαμπέρ χτύπησε τὸ κουδοῖνι για να φέρη τὸ οῖσις ο αρχιθαλαμηπόλος 'Αλεσσάντρ.

Επειδὴ όμως δεν φαινόταν, ο Ρολάν Λαμπέρ παράτησε μιά στιγμή τὰ χαρτιά του και πήγε να ετοιμάσῃ τὰ ποτήρια. Καθὼς γύριζε, στάθηκε ἀπότομα μπροστά σέ μιά κλειστή πόρτα.

— Μπα! Έκανε. Μου φαίνεται πὼς στενάζει ἡ θεία μου... Κι' ἀμέσως ἄφησε τὸν δίσκο ἑπάνω στο τραπέζι και κόλλησε τὸ αὐτί του στην πόρτα. «Όλοι τότε, μέσα στή σιωπή, ἄκουσαν κάτι παράξενα θογγητά. Ο Ρολάν Λαμπέρ με μιά ἀπότομη κίνησι γύρισε τὸ πόμολο και μπῆκε μέσα σὸν κοιτῶνα τῆς πυργοδεσποινίς. Τὸ δωμάτιο φωτιζόταν ἀπὸ τις κόκκινες φλόγες τὸ τζακιού. «Ολη ἡ ἀτμόσφαιρά του ἦταν γεμάτη ἀπὸ μιά αρεαία μυρωδιά αἰθέρος. Ο Λαμπέρ ἄναψε ἀπότομα τὸ ἡλεκτρικὸ και θρέθηκε μπροστά σὸ θέαμα μιάς φρικιαστικῆς τραγωδίας.

Επάνω σὸ χαλί, ένας ἀνθρώπος με μιά κουκούλα και μιά πετοέττα δεμένη σὸν λαιμό, θογγούσε σὸν να πνιγὸταν. Πιὸ πέρα, σὰ πόδια τὸ κρεβάτιού, κομῶταν στραγγαλισμένη ἡ κ. Μορέλ. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαινε ένας παγερός ἀέρας...

— Μὴν ἀγγίζετε τίποτε! φώναξε σὸους ἄλλους ο Ρολάν Λαμπέρ. Ἀφήστε ἑμένα να λύσω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο...

Κι' ο Λαμπέρ, με μιά μικρὴ τοιμπίδα και μιά λίμα που πήρε ἀπὸ τὴν τουαλέττα τῆς κ. Μορέλ, ἔλυσε τὴν πετοέττα ἀπὸ τὸν λαιμὸ τὸ φιωμένου. Ο φιωμένος ἦταν ὁ αρχιθαλαμηπόλος 'Αλεσσάντρ. Μόλις συνῆλθε, ἔδειξε μιά γωνιά τὸ δωματίου και φώναξε τρομαγμένος:

— Έκεῖ! Κιττάξετε ἐκεῖ!...

Ο Μορέλ ἔτρεξε σ' ἐκείνη τὴ γωνία και εἶδε ότι τὸ κρυφὸ χρηματοκιβώτιό του ἦταν ἀνοιχτό!

— Μούκλεψαν τὸ σύστημά μου! ξεφώνισε. Έδω εἶχα όλα τὰ χειρόγραφα!... Ήταν μιά δουλειά εἰκοσι χρόνων!... Τώρα πειὰ δεν μὸυ μένει παρὰ να πεθάνω κι' ἐγώ, σὸν τὴν κακότυχη γυναίκα μου!...

Ο Ρολάν Λαμπέρ εἶχε πλησιάζει σὸ παράθυρο και κύταζε ἔξω. Έπάνω σὸ χιόνι που εἶχε πέσει τὸ πρωί, διακρινόντουσαν τὰ θήματα τὸ δολοφόνου...

Ο Λαμπέρ μαζί με τὸν Κασινύ και τὸν Μπρισσόν τ' ἀκολουθῆσαν και σὴν ἄκρη τὸ δρόμου, ὅπου χανόντουσαν σὴν ὕρῃ λάσπη, θρῆκαν ἕνα ζευγάρι καινούργια παπούτσια με λαστιχένιες σόλες με μικροὺς ἀστερίσκους. Ήσαν τὰ παπούτσια τὸ δολοφόνου! Εἶχε φορέσει ἄλλα, πρὶν ἔξαφανισθῇ, για να μὴν προδοθῇ.

Ο Ρολάν Λαμπέρ πήρε τὰ παπούτσια μαζί του και γύρισε σὸν πύργο τελευταίος, ὕστερ' ἀπὸ τοὺς δύο καλεμένους τὸ θείου του.

Ο νεαρός φοιτητής δεν εἶχε παρὰ μόνο δέκα λεπτά σὴ διάθεσί του για να διαφωτίσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον. Ὑστερα θὰ ἐρχόταν ἡ ἀστυνομία και δεν θὰ εἶχε πειὰ καμιά πρωτοβουλία. Εἰςέτασε λοιπὸν προσεχτικὰ τὸ σερβίτιο τὸ τσαγιού που ἦταν ἄκόμα σὸ σαλόνι και κατόπιν εἶπε σὸν 'Αλεσσάντρ πὸ τὰ εἶχε ἄκομη χαμένα:

— Πότε σέρβιρες τὸ τσάι; Στις πέντε ἡ ὥρα, δεν εἶνε ἔτσι; «Επειτα, δταν ἡ κυρία Μορέλ ἀπεσύρθηκε σὸν κοιτῶνα τῆς, ἄκουσες ἔξφνικὰ φωνές κι' ἔτρεξες να τὴν βοηθήσης. Μὰ δεν πρόφθασες να δῆς τὸν δολοφόνου, γιατί αὐτὸς σέ χτύπησε σὸ πρόσωπο και σέ φῆμωσε. Τὴ ὥρα ἦταν; Πέντε και μισή ἡ ἔξη... Θαυμάσια! 'Αλεσσάντρ, θὰ κάνης καλὰ να πᾶς να κοιμηθῆς... Καληνύχτα!

Επειτα, ἔκανε μιά λεπτοτελειώσε, ἔτρεξε να ὑποδεχθῇ τοὺς ἀστυνομικοὺς που εἶχαν φθάσει ἀπὸ τὴν Λυών.

Ο Ρολάν Λαμπέρ λαμποκοπούσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του, σὸν να εἶχε θρῆ τὴν λύσι τοῦ ζοφεροῦ αὐτοῦ μυστηρίου...

Ἡ ἀστυνομία ἐργάσθηκε μ' ἕνα θαυμάσιο τρόπο και δεν ἄργησε να ἀνακαλύψῃ ότι ο κλέφτης τὸν χειρόγραφου και ο στραγγαλιστῆς τῆς κ. Μορέλ ἦταν ὁ ἀρχιμηχανικός Ζώρζ Μπρισσόν! Ο ἔμπορος που εἶχε πουλήσει τὰ παπούτσια με τις λαστιχένιες σόλες, εἶχε ἀναγνωρίσει σὸ πρόσωπό του τὸν πελάτῃ του. Ἡ μαγείρσα αὐτοῦ πύργου τὸν εἶχε δῆ σὸς πέντε και μισή σὸν κῆπο, σὸ μέρος ἀκριβὸς που ἦσαν τὰ ἴχνη τὸν θημάτων του. Ἐπίσης, ἔπᾶν σὸ χρηματοκιβώτιο θρέθηκαν τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματά του. Τέλος, ο Μπρισσόν δεν εἶχε διόλου καθαρὸ πονικὸ μητρώο. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ ἔνοχος! Τὸ Κακουργιδικέο θὰ τὸν κατεδίκαζε σέ θάνατο.

Τὴν τελευταία στιγμή όμως ἐπενέθη ο Ρολάν Λαμπέρ. Κύριε Πρόεδρε! φώναξε. Ο Μπρισσόν εἶνε ἄθωος! Και θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως για τοὺς λόγους δεν εἶνε αὐτὸς ὁ ἔνοχος... Λένε, ὅτι αὐτὸς ἀγόρασε τὰ παπούτσια που θρέθηκαν σὸν δρόμο. Αὐτὸ δεν εἶνε ἀλήθεια! Αὐτὰ τὰ παπούτσια εἶχαν σὸς μύτες τοὺς δύο γεμισματα ἀπὸ χαρτί, που τὰ θρῆκα ἐγώ! Με αὐτὰ τὰ γεμισματα λοι-

— Μου ἔκλεψαν τὸ σύστημά μου! ξεφώνισε.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΜΥΔΙΑ ΠΙΛΑΦΙ

Τὸ φαγητὸ αὐτὸ γίνεται συνήθως με δολὸκληρα τὰ μύδια, δηλαδή με τὸ κέλυφός των, μποροῦν όμως να γίνουν και καθαρισμένα ὡς ἔξης: Ἀφοῦ ξεσθῶν ἡ θουρτισθῶν καλὰ τὰ μύδια ἀπ' ἔξω για να καθαρισθῶν, τὰ θάζουμε σέ κατσαρόλα με μισὸ φλυτζάνι κρασί ἄσπρο — ὄχι ρετσίνα — σκεπάζουμε τὴν κατσαρόλα και τὰ ἀφήνουμε σὴ φωτιά να θράζουν ἔως ὅτου ἀνοίξουν ὅλα τὰ μύδια. Τότε τὰ ἀποσύρουμε ἀπὸ τὴ φωτιά και με ἕνα μαχαίρακι ξεκολλοῦμε κάθε μύδι ἀφοῦ πρῶτα κόψουμε τὸ εἶδος φουντίσας ἔξέχον μέρος, και τὰ θάζουμε σ' ἕνα πιάτο. Ρίχνουμε πάλι τὰ κέλυφη μέσα σὴν ἴδια κατσαρόλα και προσθέτουμε ἀνάλογο νερὸ για τὸ πιλάφι. Ἀφήνουμε να θράσουν ἔως δέκα λεπτά τῆς ὥρας και στραγγίζουμε τὸν ζωμό. Ἐν τῷ μεταξύ κόβουμε 1—2 κρεμμύδια ψιλά και τὰ θάζουμε σὴν κατσαρόλα με ἀνάλογο λάδι — για μισή ὁκᾶ ρυζὶ θάζουμε ἔως δύο φλυτζάνια κρεμμύδι και ἑνάμισι φλυτζάνι λάδι και ὑπολογίζουμε και ἔως μιά ὁκᾶ μύδια ἀκαθάριστα — και τὰ ἀνακατεύουμε σὴ φωτιά μέχρις ὅτου ξανθίσουν τὰ κρεμμύδια. Τότε ρίχνουμε τὸν ζωμὸ — μετρημένον για ἕνα φλυτζάνι ρυζὶ δύο φλυτζάνια ζωμὸ — ἐπίσης λίγη ντομάτα ἀναλυμένη, ἀλατοπίπερο και τὰ καθαρισμένα μύδια. Ἀμα θράσουν ἔως πέντε λεπτά τῆς ὥρας ρίχνουμε και τὸ ρυζὶ — τὸ περικομὲν ρυζὶ εἶνε ἐπίσης κατάλληλο για τὸ πιλάφι αὐτὸ — και ἀφοῦ πάρη θράσι, ἀφήνουμε να σιγοθράσῃ μέχρις ὅτου ψηθῇ τὸ ρυζὶ και ἀπορροφηθῇ ὅλος ὁ ζωμός, ὁπότε εἶνε ἔτοιμο τὸ φαγητὸ.

ΝΕΡΑΝΤΖΟΕΛΗΣ ΧΟΝΤΡΕΣ

Παίρνουμε μιά ποσότητα ἑλῆς και τις χαράσσουμε μ' ἕνα μαχαίρι λεπτὸ, τοὺς κάνουμε δηλαδή 3 — 4 χαραμάδες. Κατόπιν τις θάζουμε σ' ἕνα πιθαράκι καθαρὸ με νερὸ, τῆς ἀφήνουμε 1—2 μῆνες, τις προσέχουμε να μὴ κουηθοῦν καθόλου. Μετὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τις πλένουμε καλὰ, και τις θάζουμε μέσα σέ ζωμὸ ἀπὸ νεράντζι, τις ἀφήνουμε 24 ὥρες και μετὰ ἔχουμε διαλύσει ἄρμη ἀνάλογη με τὴν ποσότητα και τις ρίχνουμε μέσα με τὸ ζουμί ἀπὸ τὸ νεράντζι. Ἀπὸ ἐκεῖ, τις παίρνουμε και τις θάζουμε σ' ἕνα μικρότερο μέρος σὸ ὅπου ἔχουμε λάδι.

Ὅταν θέλουμε να τις σερβίρουμε, τις θάζουμε σὸ πιάτο, χωρίς να τις πλύνουμε.

ΣΗΜ. — Ἡ νεραντζοελὴς ἐδημοσιεύθησαν και εἰς τὸ τεῖχος 1ης Ἀπριλίου 1937, ἀλλὰ με διαφορετικὸν τρόπον παρασκευῆς.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

Κι' ἀλήθεια, ὁ αρχιθαλαμηπόλος που παρακολουθοῦσε τὴ δίκη ὡς μάρτυς, ἔτρεμε κατὰχλωμος ἀπὸ τὸν φόβο του. Αὐτὸ ἦταν ἡ μεγαλείτεση ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς του.

«Ετσι, ο Μπρισσόν ἀθωώθηκε κι' ἔσπευσε να σφίξῃ τὸ χέρι τοῦ Ρολάν Λαμπέρ.

— Τί υποσᾶ να κάνω για σένα;... τοῦ εἶπε, για να τοῦ δειξῇ τὴν εὐγνωμοσύνη του.

— Ἀπλοῦστα, να μοῦ δώσης τὰ χειρόγραφα τοῦ συστήματος τοῦ θείου μου!... τοῦ ἀπάντησε ὁ νεαρός φοιτητής. Γι' αὐτὸ ἀκριβὸς σ' ἔσῳσα. Βέβαια, ἐσὺ δεν εἶσαι ὁ στραγγαλιστῆς, εἶσαι ὁ μυστηριώδης κλέφτης! Μπρισσόν, εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος! Ἐγὼ σοῦ δημιούργησα τὸ ἄλλοθι, για να σέ σῳσω. Τὰ παπούτσια με τις λαστιχένιες σόλες, εἶνε δικά σου. Ἐγὼ ἔβαλα τὰ γεμισματα σὸς μύτες τοὺς κι' ἐγὼ πάλι ἀπέτυψα ἕνα ἴχνοσ! Αὐτὰ ἑπάνω ἀπὸ τὸ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δρχ. 5. *Η αθροιστική υπερτίμησή του παρα των Υποπρωτοκόπων απαγορεύεται.

*Η από των αναγκωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συρρομένη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όφιν.

Γ. ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΑΝ, Ένταυθα. — Το διήγημά σας «Μιά Περιπέτεια» όχι επιτυχές. Πρέπει να διαβάσετε πολύ αν θέλετε να γράφετε κάτι καλό στο μέλλον. Αυτή είν η μόνη και η καλύτερη συμβουλή που μπορούμε να σας δώσουμε.

Σ. Κ. Φ. Ν., Ένταυθα. — Εύχαριστούμε για τας εγχάς σας. Το ποίημά σας «Χωρισμός» όχι καλό.

Β. ΤΣΙΑΠΙΡΙΔΗΝ, Πειραιά. — Τα δυο παιχνίδια όχι επιτυχή.

ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ, ΒΟΛΟΝ. — Το ιστορικόν σημείωμα περί του όποιου γράφετε, όχι επίκαιρον πλέον, άλλ' ούτε και ένδιαφέρον.

Ι. Β. ΜΥΡΤΑΝ, Ένταυθα. — Το ποιηματάκι σας «Μά δεν φαντάσθηκα ποτέ...», όχι απολύτως καλό.

ΕΝΑ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΝ, Κεφαλληνίαν. — Στείλτε ταχυδρομικώς, εις δεματάκι, τόν αριθμόν 1. *Οτι χρήματα πληρώσατε για την αποστολή θά σας τὰ εμβάσουμε άφεντως και άσφαλώς. *Είδους γαλλικά βιβλία θέλετε; *Θά σας στείλουμε. *Εχουμε έξ αΐτων πολλά. Το δεματάκι τὸ στέλνεται: *Κύριον Χ. Σταματίου — Περίοδ. «Μπουκέτο» — *Αθήνας. *Επίσης, θεομῶς σας παρακαλούμεν, στείλτε μας κατάλογον και τὸν ὑπολοίπων βιβλίων. *Όνομα συγγραφέως, τίτλο βιβλίου, χρονολογία έκδόσεως και αριθ. σελίδων. Καταγράψατε και τὰ φυλλάδια και μονόφυλλα και πᾶν ὅ,τι ἔχετε. Τί παριστάνει ἡ εἰκὼν περὶ τῆς ὁποίας μᾶς γράφετε; Τέλος στείλτε μας τὴν ἀκριβή σας διεύθυνσιν.

ΧΡ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΑΝΗΝ. — Το ποίημά σας όχι καλό. *Ίδού:

ΕΛΑ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ

"Ελα να φύγουμε μελαχροινή μου
να πάμε ολοταχώς μακριά σ'ά ξένα
έκει μονάχα ἡ ἀγνή ψυχή μου
θά σέ λατρεύει πιστά παρθένα.

"Ελα να φύγουμε μακριά σ'ά ξένα
σέ κόσμους άγνωστους, σ' άλλα λιμάνια.
"Ελα να πλέσουμε σέ μέρη ξένα
φωλιά από λούλουδα κι' από χορτάρια.

"Ελα να φύγουμε, έκει μ'ονάχα
μακράν του κόσμου θά σέ λατρεύω,
ὡς σάν θεά μου. *Ω!... μαυρομάτα
Ελα να φύγουμε, αυτό γυρεύω.

"Ελα να φύγουμε μακράν του κόσμου
μέσα σ'ά δάση να κατοικούμε
και τὰ πουλάκια θά θάλω φῶς μου
τὴν ὁμορφιά σου να προσκυνῶνε.

Α. Μ., Καστοριάν. — Το ποίημά σας άνεπιτυχές και ἰδού:

ΣΤΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ

Πιείτε τὴν ξανθὴ δροσάτη σας ρετσίνα,
Πιείτε, χαρεῖτε τὴν ζωὴ στὴν Ἀθήνα.
Πιείτε στὴν ὑγεία μιάς κοπελιάς κρασάκι,
Μ' ὥρατο σουβλιστό τρυφερό ἀρνάκι.

Πιείτε για τὴν τραγουδίστρα, Ἀθηναίω,
Γι' αὐτὴν ποὺ σᾶς ὕμνει ποὺ γράφει και λέει
«Χαρεῖτε τὴν ἀνθισμένη σας Ἀθήνα,
Πλάϊ στὴν Ἀμυγδαλιά πιείτε ρετσίνα».

ΕΥΑΓΓ. ΠΑΝΑΓΟΥ, Πειραιά. — Το ποίημά σας «Ἐλπίς θάνατος» μάλλον καλὸ και θά δημοσιευθῇ.

ΣΟΝΙΑΝ ΑΓΓ., Ένταυθα. — Το διήγημά σας «Μάσκα» συμποθές, άλλ' όχι και κατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν. *Υστερὶ πὺ γράφημο. Διαβάστε δικούς μας και ξένους, καλοὺς φρεσκά, πεζογράφους.

Ε. ΑΝΘΙΜ., Τοῦμτα. — Το πεζὸ τραγῳδὶ σας «Θλιβερά: Σκέψεις», όχι επιτυχές. Πολὺ κοινόν. Σκέψεις πολυειπωμένες, εἰκόνας κοινές, πολλὴ πεζότης.

ΝΙΚ. ΚΑΡ., Ν. Ἰωνίαν. — Το διήγημά σας «Ἡ Τραγωδία ἐνὸς πατέρα» όχι επιτυχές. Κακὸν σὸ σύνολό του. Διαβάστε ἑλληνικὰς διηγηματογράφους, αν θέλετε να γράψετε κάτι τὸ ἄξιον λόγου προσεχῶς.

Θ. ΣΕΡΡΟΝ, Μενίδι. — Το ποίημά σας «Παράπονο» συμποθές, άλλ' όχι και δημοσιεύσιμον. Δεν σᾶς ἀπειλίζουμε μολαταῖτα. Οἱ στίχοι σας δύνουν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θά γράψετε μὰ μέγα κάτι καλλίτερο. Δισβάσετε μόνον και μὴ θιάζεστε.

ΜΙΧ. ΒΑΘΙΑΝ, Σπερχειάδα. — Το στανούλεξό σας όχι τέλειον. Μὲ λέξεις ἀνύπαρκτες κι' ἐξεζητημένες. Στείλτε κανένα καλλίτερο.

ΣΕΡ. Β. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Βρεστανίται. — Από τὶ δυὸ σας ποιήματα κάπως καλλίτερο τὸ πρῶτο, τὸ ὁποῖο και δημοσιεύουμε ἑδῶ:

ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Κι' ἀπόψε στὴς ταβέρνας τὴν γωνιά
καινούργιο ποὺ θ' ἀνοίξουν γιοματάρι
μονάχα ἐκεῖ θ' ἄθρῶ τὴν λησμονιά
σὸ πρῶτο ποὺ θά πῶ τὸ κατοστάρι.

Γύρω μου ὁ κόσμος, ὅλοι θά γελοῦν
κι' ἐγὼ μαζὺ τους... ὦ! Θεέ, τί χάρη
χειλάκια και ποτήρια θά φιλοῦν
σὸ δεύτερο ποὺ θάρρη κατοστάρι.

Κι' αὐτὸς ἄκόμα ὁ πόνος μ' ὁ σκληρὸς
ποὺ φέλνει μου τὸ αἰῶνιο του τροπάρι
θά φύγη σάν ὁ πῖδ δειλὸς ἐχθρὸς
σὸ τρίτο ποὺ φέρουν κατοστάρι.

...Κι' ἐγὼ μέσ' στὴς ταβέρνας τὴν γωνιά
γλυκά, γλυκά τὰ μάτια μου θά κλείσω
Ἐκεῖ... μέσ' στὴν αἰώνια λησμονιά
χωρὶς ποτὲ μου να ξυπνήσω!...

ΠΛΑΤ. ΤΣΙΑΓΙΜΙΔΟΝ, Ἀργιστάλι. — Τα ποιήματά σας ὄχι επιτυχημένα. Ἰδού, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ ἓνα ἐξ αὐτῶν:

ΤΟ ΠΟΤΗΡΙ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Γιατὶ γλυκεῖα πλανεύτρα μάγισα,
τοῦ δρόμου γέννημα τσιγγάνα
στὸν κόσμο τοῦτον δῶ σέ γέννησε,
ἡ μοῖρα ποὺ χρεῖς σὺ για μάννα;
Γιατὶ στὸν δρόμο μου σ' ἀπάντησα
κάποιο παθιάρικο ἀχνὸ θράδυ,
γιατὶ σ'τά πόδια σου μ' ἐσκλάβωσες
μὲ κάποιο τῆς ματιᾶς σου χᾶδι;
*Ὅπως ψαράκι ποὺ ἀπονήρευτο μαγεύεται
ἀπ' τοῦ ψαρά τοῦ δόλο τὸ καυμένο,
και τοῦ δικτιοῦ τὰ γλυκοφέμματα ἐρωτεύεται
και πέφτει σὸ καλάθι γελασμένο,
*Ἐτσι σκληρὴ τσιγγάνα μ' ἐξεγέλασες,
για δύχτι σου ἔχοντας τὴν ψεύτρα ἀγκαλιά σου,
γι' ἀγκίστρι σου τὰ δυὸ μ' ὁρφα τὰ μάτια σου
για δόλωμα τ' ἀπατηλὰ φιλιὰ σου.

Κ. Τ. Λ. Κ. Τ. Λ.

40 χρονῶ
θὰ πει φθινόπωρο, μα-
ραμένο πρόσωπο, ρυ-
τίδες, απόμαχος τῆς
ζωῆς!

Γι' αὐτὸ και δεν τολμᾶμε
να ὁμολογήσουμε πως πα-
τήσαμε τὰ 40 δυστυχῶς δὲ
ἀποτρεῖ τὸ κοῦδουμε, πρέ-
πει και μὴ φαίνεται! *Εμ-
πειθεῖτε ἐν καιρῶς
στὶς φροντίδες τῆς ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ DE BEAUTE ΜΕ ΚΕΤΤΥ.
Πον, μὲ τὴν ἀπὸλυ φαινομε-
νοῦ τῆς μεθοδῶς, θά
σας συγκρατήσει για να μὴ
γίνετε ποτε 40 χρονῶ. Εἰν
εὐκολότερο και φθηνότερο
να προλαβε κανεῖς παρὰ να
δοσῶσει.

ΕΡΜΟΝ 33 ΤΗΛΕΦ 22-0-88

Τὰ μαλλιά σας λάρμπουν μέ τὸ "Σεβεκλά"!

Μόνον τὰ μαλλιά ποὺ θά ξεπλυθῶν ἐπειτὰ ἀπὸ τὸ λούσιμο
μέ τὸ "Σεβεκλά", θ' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὰ ἀλκαλικά ἄλατα. Διότι
αὐτὰ δημιουργοῦν τὴν πιτυρίδα και καταστρέφουν, με μιά
λέξη, τὰ μαλλιά. Τὸ "Σεβεκλά", ἐπαναφέρει τὴν ὁμορφιά, τὴν
ὑγεία και προσδίδει μιά ἐξαιρετικὴ λάμψη σ' αὐτὰ. Κάθε φά-
κελλος τοῦ Σαρπουάν Τέτ-Νουάρ περιέχει και τὸ ἀνάλο-
γον "Σεβεκλά".

Ζητεῖτε ἀπὸ τοὺς πωρεῖς να
λούσουν τὰ μαλλιά σας με τὸ
"ΟΝΑΛΚΑΛ", τοῦ Τέτ-Νουάρ.
Ταχύτης, ὑγεία και ὁμορφιά.

Για τὰ ξανθὰ μαλλιά μεταχειριζοσθε
τὸ Σαρπουντόρ και για τὰ σκούρα τὸ
Σαρπουζάν. Ὑπάρχει και ὑγρὸ Σαρπουάν
συνδυασμένο με τὸ "Σεβεκλά", για σκού-
ρα και για ξανθὰ μαλλιά. Ὑγιεινὴ και οικονομικὴ περιποίη-
σις τῶν μαλλίων. - Δραχμᾶς 80 και 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ· ΝΙΚΗΣ 10· ΤΗΛ. 25-739

*Ο Βορονάφ τῶν παλαιῶν
φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανι-
καὶ Βαφὰ «ARTI».

Γυναικεῖα καπέλλα και φορέ-
ματα.

ΑΝΝΗΣ ΑΣΣΑΡΙΩΤΟΥ

*Ἰφικράτους 4, Παγκράτι
Τιμαὶ λογικαί. Μιά ἐπίσκεψις;
ἀρκεῖ.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες ὁδοντοῖατρῶν συνιστοῦν
τὴν Κολυνὸς για τὰ παιδιὰ.

Οἱ λεπτοὶ ὀδόντες και τὰ λε-
πτὰ οὐλα τῶν παιδιῶν ἔχουν
ἀνάγκη ἀπὸ μαλακὸν γέλε, ἀν-
τισηπτικὸν καθάρισμα, τὸ ὁποῖον
δίδει ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ. Ἰδού ὁ λό-
γος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν συνιστοῦν
οἱ ὁδοντοῖατροί. Τὰ παιδιὰ ἀγα-
ποῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, λόγω τῆς
ευχαρίστου και δροσιστικῆς
γεύσεώς της. Συνήθως τὰ παι-
διά σας εἰς τὸ να καθαρίζουν
τοὺς ὀδόντους των, νύκτα, μέρα.
Θὰ προστατεύετε τὰ οὐλά των
και τὸ σμάλτο τῶν ὀδόντων των
καί ἐτσι θὰ διατηρεῖται τὸ στόμα
των ἀνάρωματισμένο και καθαρόν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".
ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΑΕΕ· ΑΘΗΝΑΙ

ΣΩΣΙΑΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

«Άλλη θέλεις... μακάρι όλες... μὰ αὐτὴ... ἀδύνατον! — Καταλαβαίνεις, συνεχίζει, ὅτι αὐτὴ θὰ μοῦ εἶνε σὰν ἱερὸν κειμήλιο... Ἔλα, καὶ μένε... Μὴ μοῦ ἀρνεῖσαι.

Μὰ πῶς νὰ τοῦ δώσω γιὰ κειμήλιο μιὰ ψεύτικη φωτογραφία! Νὰ περιβάλλῃ μὲ εὐλόγια... ἐμένα!...

Ἀφοῦ δὲν τὸ ἤξερε, θὰ μοῦ πῆτε, θάμενε εὐχαριστήμενος μὲ τὴν ιδέα πὼς ἀπένεμε σεβασμὸ καὶ λατρεία στὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ του.

— Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς, ἐξακολουθεῖ. Ἐγὼ νομίζω καὶ τοιο φιλικὸ δικαίωμα καὶ κάνω ἔκκλησι! στὴ συνειδήσί σου.

Χμ! Ἰσα-ἴσα ἡ συνειδήσίς μου εἶχε ἀκαμπτὴ ἀντίρρηση. — Ὅσο περισσότερη σημασία, τοῦ λέω, εἶναι σ' αὐτὴ συγκεκριμένως τὴ φωτογραφία, τόσο ἐντόνιότερα εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σοῦ ἀρνηθῶ.

— Μὰ δὲν πρέπει νάχω μιὰ φωτογραφία τοῦ Θεοῦ μου νεκροῦ, ποὺ ἔπεσε εἰς τὸ καθήκον του;!...

— Ὁχι! Αὐτὴν ὀχι!

— Γιατί!

Μοῦ κάρφωσε ἀπάνω μου τὴ ματιὰ τοῦ ἐρευνητικά. Δὲν θὰς νὰ νομίζῃ, ὅτι δὲν τοῦ τὴν ἔδωκε γιὰ νὰ μοῦ τὴν πληρώσῃ; Ἀς μάθῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθεια:

— Γιατί δὲν εἶν' ὁ Θεός σου αὐτός, τοῦ ἀπαντᾷ ἀπότομα.

— Ἔλα, μοῦ κάνει. Ἀσε τὴν μπάντα τίς μπλάγκες.

Ἔδω σὰς θέλω τώρα. Τοῦλεγα τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν μ' ἐπίστευε.

— Δὲν εἶνε σοῦ λέω ὁ Θεός σου, τοῦ ἐπαναλαμβάνω.

— Ποιὸς εἶνε λοιπὸν;

— Ἐγώ!

— Ἄντε ἀπὸ δῶ φαρσέρ! Ὁ ἴδιος ἦσουν πάντα.

— Σοῦ δὶνὼν τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι εἰμ' ἐγώ. Ἄν θέλῃς ρώτησε τὸν Βισβίτς, τὸν ἀνακριτὴ, τὸν Καλογερίκο τοῦ «Ἐμπρός», τὸν Διαμάντη τῆς «Ἀκροπόλεως», τοὺς νοσοκόμους τοῦ Σταθμοῦ, τὸν Τζώρτζι, τὸν Νικολέσκο, τὸν Πιλάδιο. Τώρα ἐπιμένεις ἀκόμα;

— Ὁχι καὶ σ' εὐχαριστῶ.

— Δικαιολογεῖς τὴν ἐπιμονὴ ἀρνησί μου;

— Ἦσουν πάντα εὐσυνειδήτος.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΝΥΠΑΝΔΡΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

ρώσης ὀχι μόνον τὸ δικό σου πρόστιμο στὸν Σύλλογο, ἀλλὰ καὶ τὸ δικό της, γιατί κι' ἐκείνη ἔχει ὑπογράψει μιὰ παρόμοια συμφωνία!...

Ὁ Μάρκος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ γύρισε στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ὄρθκε τὴν Ἐλθίρα νὰ ἐτοιμάξῃ τὴν ὀμελέττα του. Ἡ ὁμορφιά της τὸν ἀναστάτωσε πάλι καὶ χωρὶς πολλές διατυπώσεις τῆς πρότεινε νὰ τὴν παντρευθῇ καὶ νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ δικό της πρόστιμο.

Ἡ Ἐλθίρα τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στὸν λαιμὸ τοῦ καὶ τὸν φίλησε στὸ στήμα.

— Σ' ἀγαπῶ! τοῦ εἶπε. Ὁ Ἀνατόλ μοῦ εἶνε ἀδιάφορος...

Ἔτσι, τὴν ἄλλη ἡμέρα ἀνήγγειλαν τοὺς ἀρραβῶνας τοὺς δὲν Φὼν Κροτῶδ. Ἐκεῖνος χαμογέλασε αἰνιγματικά καὶ τοὺς εὐχήθηκε νὰ εὐτυχίσουν.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀνατόλ, ἔγραψε, ἔξω φρενῶν, στὸν φίλο του:

«Εἶσαι ἕνας παλιάνθρωπος. Ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ τὴν παντρευθῶ. Δὲν θάρῃω στὸν γάμο σου!»

Ὁ Μάρκος λοιπὸν παντρεύθηκε τὴν Ἐλθίρα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τίς θρυσίες τοῦ Ἀνατόλ.

Μὰ λίγες ἡμέρες, ὅστερ' ἀπὸ τὸν γάμο, ὄρθκε τυχαῖα μέσα στὴν τοάντα τῆς γυναίκας τοῦ μιὰ παράξενη ἀπόδειξις, μὲ τὴν ἐξῆς σφραγίδα:

«Πρακτορεῖον γάμων. Διευθυντὴς Φὼν Κροτῶδ.—Ἐξωφλήθη».

Ὁ Μάρκος κατέλαθε ὅτι εἶχε πέσει στὴν παγίδα τοῦ διαβολικοῦ ἐκείνου Φὼν Κροτῶδ, ποὺ διηύθυνε καὶ τὸν Σύλλογο τῶν Ἀνυπανδρῶν καὶ τὸ Πρακτορεῖον γάμων. Μὰ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ παραπονεθῇ. Ἡ Ἐλθίρα ἦταν ὀχι μόνον μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα, ἀλλὰ καὶ μιὰ ὑποδειγματικὴ ἰδεώδης σύζυγος!

Κι' ἔζησαν — ὅπως στὰ παραμύθια — αὐτοὶ καλὰ, κι' εἰμὲς καλλίτερα!

ΜΙΣΣΑ ΠΡΑΒΝΤΙΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

ἐξέλε. Ἀλλὰ ἡ εὐσυνειδήτῃ αὐτὴ ἐργασία τοῦ ἐργολάβου κηδεῖων μίστερ Ἐβανς ὑπῆρξε ὁ χαμός τοῦ γιου Φέξ!

Γιατί; θὰ ρωτήσετε, ἀσφαλῶς.

Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις: Μόλις ἔγινε ἡ ἐκταφή, τὸ πτώμα τῆς κυρίας Φόξ, ὁρέθηκε σὲ ἀρίστη κατάστασι. Ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ εἶχε προχωρήσει πάρα πολὺ ἀργὰ — ἂν καὶ εἶχαν περάσει εἴκοσι μέρες σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου — ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ἀρκετοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἰὸν ἐμπόδιζε ἡ τελεία σφράγισις τοῦ φερέτρου.

Ἔτσι, οἱ ἱατροδικασταί, ὑπωπιασμένοι τώρα εἰς βάρος τοῦ Σιδνεὺ Φόξ, ἐξήτασαν μὲ περισσότερην προσοχὴ τὸ πτώμα τῆς μητέρας του. Ἡ ἀνάλυσις τῶν σπλάχνων τῆς καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ στομαχοῦ τῆς δὲν φανέρωσαν θεάσια τὸ παραμικρὸ ἴχνος δηλητηρίου. Ἐπίσης καὶ τὸ πτώμα ἐξωτερικῶς δὲν παρουσίαζε τὴν ἐλαχίστην πληγὴ ἢ κακοποίησι.

Ἀλλὰ ἐκεῖ στὸν λαιμὸ της, κοντὰ στὸ λαρύγγι της ὑπῆρχε μιὰ ἀκαθόριστῃ ἀκόμα μπλάθα θούλα, ἕνα πρασινομάωρο ἴχνος κακώσεως τοῦ δέρματος καὶ τῆς σάρκας, τὸ ὁποῖο ἔδειχνε... πιθανὸν στραγγαλισμὸ! Καὶ πραγματικά, ἡ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι ἡ φτωχὴ γυναίκα εἶχε στραγγαλιστῇ ἐπὶ ἐνθρῶπῳ ποὺ φοροῦσε γάντια, ὥστε οὐτε τὰ ἴχνη τῶν δαχτύλων τοῦ νὰ φανοῦν, οὔτε ἡ κακώσις τοῦ στραγγαλισμοῦ νὰ φαίνωνται χτυπητές.

Μπρὸς τὴν ἀπροσδόκητῃ αὐτὴ ἀνακάλυψι τῶν ἱατρῶν, ὁ Σιδνεὺ Φόξ δὲν μπόρεσε νὰ ἀρνηθῇ τὸ φρικαστικὸ ἐγκλημά του. Εἶχε στραγγαλίσει, ὁ ἄθλιος, τὴν μητέρα του γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν ὑπερογκὴ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς της! Καὶ θὰ κρυβόταν γιὰ πάντα τὸ ἐγκλημά του, γιατί εἶχε φροντίσει νὰ σκηνοθετήσῃ θαυμάσια τὴ σκηνὴ τῆς δέξινος τυχαίας πυρκαϊᾶς καὶ τῆς ἀσφυξίας. Ἐπίσης κανένας ποτε δὲν θὰ τὸν ὑποψιαζόταν, γιατί ἡ πασίγνωστῇ ἡ δαθραὶ στοργὴ τοῦ πρὸς τὴν μητέρα του. Ὑπελόγιζε ἔτισης ὅτι ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ πτώματος θάσθυνε γιὰ πάντα τὰ ἴχνη τοῦ στραγγαλισμοῦ κι' ὅλα εἶχαν πραγματικῶς θαδίσει, ὅπως τὰ πρόβλεψε ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος.

Μονάχα δὲν πρόβλεψε τὴν εὐσυνειδήσια τοῦ ἐργολάβου καὶ ἔτσι τὴν ἔπαθε.

ΚΗΒΕΡ ΧΑΡΤΙΣ

ΕΝΑΣ ΓΑΙΔΑΡΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

στερα σέρνοντας τὸ καρρότσι πλησίασε ἐκεῖ ποὺ μάλλον οἱ δυὸ ἄντρες, ἀρπάξε ἀπὸ πίσω τὸν μανάθη μὲ τὰ δόντια του καὶ τὸν τινάξε κατὰ γῆς!

Ὁ κ. Γκρανὼ ὄρθκε τὴν εὐκαρίαν νὰ σηκωθῇ, μὰ δὲν χρειαζόταν νὰ ξαναρχίσῃ τὸν ἀγῶνα. Ὁ μανάθης ἦταν σὲ κακὸ γάλλια...

Ὁ σοφὸς ἀντίπαλός του τότε ἐξέλασε τὸν θυμὸ τοῦ καὶ βοήθησε νὰ τὸν μεταφέρουν σ' ἕνα νοσοκομεῖο καὶ νὰ τοῦ ἐπιδέξουν τὸ τραῦμα του. Κι' ὁ μανάθης τοῦ δήλωσε μετανοημένος πειά:

— Μὲ συγχωρεῖς ἀφεντικό! Εἶχες δίκην! Ὁ γαῖδαρος εἶνε δικός σου φίλος κι' ὀχι δικός μου!... Ἄν θές μποροῦ νὰ στὸν πουλήσω... Τέτοιος... σοφὸς γαῖδαρος δὲν πρέπει νὰ θασανίζεται στὰ χέρια μου.

Ὁ κ. Γκρανὼ δέχθηκε. Ἀγόρασε τὸν φίλο τοῦ κι' ἀπὸ τότε αὐτὸ τὸ ζῶο ζῇ εὐτυχισμένον στὸν κῆπο τοῦ Γκρανὼ παίζοντας μὲ τὸν καλόκαρδο σοφὸ, ὁ ὁποῖος πιστεύει σοβαρῶν ὅτι ἡ ἀγάπη ἐνὸς γαϊδαροῦ εἶνε πιὸ εὐκρινὴς ἀπὸ τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν ἀνθρώπων!...

ΠΩΛ ΜΠΟΝΚΟΥΡ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

Θὰ τὸν κρατήσω μὲ κάποια πρόφασις... Μπορεῖ μάλιστα νὰ σὲ ἀπατήσω μαζί του γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ!...

Ὁ Ραοὺλ Πελλιέ δὲν στάθηκε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Μ' ἕνα πῆδημα ἐβρέθηκε στὴν ἐξοδο τοῦ σαλονιοῦ, πέρασε σὰν ἀστραπὴ τὴν θεράντα καὶ ὄγῃκε στὸ δρόμο. Σὲ λίγο, μ' ἕνα ταῖζι γύριζε στὸ Παρίσι.

Πόσο φθινὰ τὴν εἶχε γλυτώσει! Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν τόλμησε πειὰ νὰ κλέψῃ κανένα ἄλλο αὐτοκίνητο. Θυμῶταν πάντα τὴν περιπέτειά του μὲ τὴν ἀγνοήσι καὶ τὴν ἀνταρξία...

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΒΑΦΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ

ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ

ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ.

ΝΑΥΒΡΒ Υ(ΩΜΠΡΥ)

ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ — ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανὴς καὶ ἐξαιρετικῶς στερεά, διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν Ἐργοστασίων

Πωλεῖται μόνον πρὸς Δογ. 150

Τιμὴ ἀπολύτως ὥριστη

ΚΥΡΙΑ

Ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων πλέον ἀναγνωρίζεται ὅτι γιὰ νὰ θάψῃ κανεὶς μὲ ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν καὶ μὲ ἀπόλυτον ἀσφάλειαν, πρέπει νὰ μεταχειρίζεται μόνον τὰς γνησίας Γερμανικὰς Βαφάς:

αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε φθείρουσι καὶ ποτέποτε οὐδέποτε θάβουν καὶ ὅτι παλὰ φορεῖται ἀσφαλὲς τὸ μεταβάλλον σκεῦος καὶ μοντέρνο καὶ χωρὶς ν' ἀναγνωρίζεται ὡς θαμνόμενον.

Ἀπὸ τὰ Καταστήματα νὰ ζητᾷτε νὰ εἶδε διδόναι βαφὰς μάρκας «ARTI», καὶ νὰ ἐξετάσετε τὸ πακέτιδιον τοῦ σᾶς διδόνον ἂν ἀναγράφῃ τὴν μάρκαν «ARTI», διότι μόνον ἐστὶν ὅθι εἶδε θεθαία ὅτι ἀγοράσετε γνησίαν γερμανικὴν βαφὴν «ARTI».

Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ προσέχετε, διότι εἰς τὴν ἀγορὰν κυκλοφοροῦν εἰς πακέτιδιον καὶ κοιναὶ βαφαὶ κατὰ τῆς ποιότητος ὡς δῆθεν γερμανικαὶ ἐνῶ πραγματικῶς προέκυπτει περὶ βαφῶν κατασκευασμένων ἐνταῦθα καὶ μὲ χρώματα κατωτάτης ποιότητος.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν Χρωματοουργῶν ARTI — A. G.)

ΚΥΡΙΕΣ

Αι κομμώσεις είναι ωραιότερες, αλλά όταν τα μαλλιά έχουν καλή ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Διότι, όταν η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ είναι πολύ σκούρη ή κακοφτιασμένη, τότε είναι αδύνατον να γίνει η φόρμα, ή μοντέρνα, που είναι ωραιότερη.

Η νέες μας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ που κάμνουμε με βάση το ΟΛΕΟ-ΟΙΛ, είναι τόσον ωραίες, κάμνουν τα μαλλιά πιο εύπλαστα και μαλακά, ώστε ο κομμωτής δεν καταβάλλει και μεγάλες προσπάθειες, διά να παρουσιάσει θαύματα τέχνης. Δοκιμάσατε τις νέες μας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛ. 23-208